

Dr. Josef Hlouch

ANNA MARIE ZELÍKOVÁ

*DOBROVOLNÁ OBĚŤ LÁSKY A SMÍRU ZA DUŠE
ŽIVOTOPISNÉ ČRTY A MYŠLENKY*

Prohlášení

Kdyby byl v tomto spise nějaký výraz, který přísluší oficielně pouze blahoslaveným nebo svatým, prohlašuji, že je to užito jen v naprosté podřízenosti úsudku Církve svaté. Účelem tohoto spisku je podat příklad života a sdělit duším, toužícím po vyšším životě, myšlenky, jimiž Anna Marie Zelíková vedena, s milostí Boží byla schopna žít láskou, obětovat se za duše, za kněžskou práci, až konečně, když všechno Pánu Bohu dala, zemřela bohatá láskou a právě proto vpravdě bohata.

Úvodem

Svatí jsou mistrovská díla Boží, drahocenné dary dané lidstvu. Jsou zjevením vůle Boží, hlasateli cest, rádcové a vůdcové lidstva. Na svatých ukazuje Bůh v různých dobách svou zvláštní starost o lidstvo. Upozorňuje na prostředky spásy, posvěcení.

Život světců je pozváním na nejjistější cestu k cíli, k nejplodnějšímu zhodnocení života, ku pravé a nejdůležitější moudrosti, k nejdůslednějšímu splnění příkazu: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého ...“

Nejpopulárnější světicí naší doby je bezesporu sv. Terezie od Ježíška. Terezička je nám ve všem tak blízká. Její životní cesta ač cesta řeholnice nejpřísnějšího řádu, zvala již statisíce k následování. Je to cesta prostinká a všem schůdná.

Házet Ježíši v náručí kytičky malých obětí. Bohu nic neodepřít. Žít, trpět, vyčerpat se a zemřít z lásky. Každý okamžik života a vše, co v něm konáme, učinit darem, který podáme na patěně lásky.

Ve šlépěje této světice vstoupila prostá venkovská dívka Anna Zelíková, rolnická dcera z Napajedel na Moravě, která zemřela v 17 letech roku 1941 jako dobrovolná oběť lásky a smíru za duše. Její příkladný život, její myšlenky, dnes aspoň skrovně světem rozhozené, přinesly tolik duchovního dobra, že na velmi mnohá přání, po opětných urgencích, podávám ve stručné životopisné črtě hlavně její myšlenky. Otálel jsem s tímto spiskem. Mnohé věci jsou nám jasnější v odstupu.

Jsou to mé vzpomínky na duši, kterou jsem dobře znal, doplněné výpověďmi přátel, příbuzných a zvláště pak ctihodných sester Sv. Kříže. Anička bude vždy chloubou této kongregace. Narodila se v sousedství kláštera sester Sv. Kříže, vyrůstala duchovně v největším vlivu tohoto kláštera, pod vedením zvláště dvou řeholnic.

Klášterní kaple, školka, škola, internát, zvláště pak duchovní vedení, osobní příklad a vliv především dvou řeholnic, budou mít v Aničce odměnu za lásku, jaké se tu dostávalo časným i duchovním zájmům křesťanských dívek. Hlavním pramenem, kromě vzpomínek, jsou Aniččiny duchovní deníky, exerciční zápisky, zvláště pak velmi četné dopisy, které mi laskavě zapůjčili ti, s nimiž byla Anička v apoštolátním styku. Jiných styků neměla. Budeme tedy slyšet nejvíce Aničku samu. Na několika místech nalezne laskavý čtenář skoro tytéž výroky nebo úryvky dopisů. To proto, že jsou obsahově velmi bohaty a že je nutno dívat se na ně z různého hlediska, zvláště když Anička i nepatrnou změnou nebo doplňkem svého dřívějšího výroku podává vždy něco nového.

Příklad a myšlenky Aničky, podané v prvním zpracování z roku 1951 přinesly nemalé požehnání zvláště duším zkroušeným a snažícím se o hrdinnou lásku. Bůh budiž pochválen.

Tímto podávám druhé zpracování životopisu Aniččina, rozšířené o různé poznatky ze života Aniččina, jež jsem čerpal ze sbírky „Úsměv“, kterou mi pomocí Křížové sestry L. (Ludmily) pořídila řeholnice z kongregace sv. Karla Boromejského (s. Iva Moučková). Za láskyplnou práci vyslovuji Pán Bůh zaplat'!

Svěřuji tyto stránky nejmilostivějšímu Svátostnému Srdci Pána našeho Ježíše Krista s prosbou, aby je na přímluvu Aničky požehnal.

V Šebetově o Zjevení Panny Marie v Lurdech L. P. 1957

✠ Josef Hlouch

I. DĚTSTVÍ A ŠKOLNÍ LÉTA

1. Aniččino dětství

Aniččina kolébka stála v Napajedlích na Moravě, v kraji velehradském, nábožensky horlivém. Otec, Alois Zelík, syn cestáře z Pohořelic, se vyučil tesařem. Přiženil se do Napajedel.

Matka Anna byla dcerou obuvníka z Vídně (XVI. okresu). Do Napajedel se dostala Božím řízením. Zde v č. 302 u kostela bydleli manželé Josef a Františka Mišurcovi. Měli malé hospodářství. Byli bezdětní. Proto k sobě vzali dceru ze spřízněné rodiny z Vídně Annu Jirsákovou. Mišurcovi si hodné děvče zamilovali, později ji přijali za vlastní a zasnoubili Aloisi Zelíkovi, který se k nim na hospodářství přiženil.

Anička se narodila jako první dítě 19. července 1924. Byla sobota, poledne, právě zvonili Anděl Páně. Pokřtěna byla 27. července t. r. Křestními kmotry byli „stařečci“ Josef a Františka Mišurcovi. Křtil P. Ignác Dohnal, kaplan.

2. Několik vzpomínek

Když byly Aničce 3 roky, ocitla se v nebezpečí života. Maminka prala. Maličká Anička, jako snad každé děvčátko, velmi ráda „prala“. Stála vedle maminky u vany s vodou a prala hadříky pro svou panenku. Někdo zazvonil. Maminka šla otevřít. Když se vrátila, Aničky nikde nebylo, jen papučky nad vanou zahrozily, že Anička padla tváří do vody. Vzkřísili ji. Matka říkala: „Kdybych se zapovídala, dítě by utonulo ...“

V témže roce přijel tatínek z pole. Odvázal ráhno z fúry sena a odhodil. Neviděl Aničku, která ho šla vítat. Maminka přes okno viděla, jak ráhno padá na Aničku. Spadlo těsně u Aničky. Ta si sedla a zvolala: „*Pado to*“ (Spadlo to) ...

Kdysi zavedly chovanky ústavu „Ludmila“ (Křížových sester) Aničku do náboženství ke katechetovi P. Mléčkoví. Moudrý vychovatel namítá: „To sluníčko sem ještě nepatří.“ A označení „sluníčko“ již Aničce zůstalo. Uměla být sluníčkem Ježíškovým, rodičů, přátel a všech, s nimiž se stýkala.

Anička ještě neměla 4 roky, když se jí narodila sestřička Marie. Nedlouho potom těžce onemocněla její maminka. Dne 26. 1. 1928 řekl ošetřující lékař MUDr. Truxa: „Já jsem hotový, jestliže nezasáhne něco vyššího, nemocná dnes v noci zemře.“ Toho dne zavedli Aničku k tetě. Anička tehdy řekla: „*Maminka bude zdráva. Pán Bůh vrátí mamince zdraví.*“ Matka přestála krizi a po několika měsících se zcela uzdravila. Žila ještě 21 let. Poslední její slova byla: „Sejdu se jistě s Aničkou v nebi?“ – „Maminko, jistě.“

S. Milada vzpomíná na Aničku, když chodila do školky: „Anička měla zvláštní vzhled. Měla zvláštní, jakousi andělskou náklonnost k modlitbě. Velmi ráda se modlívala, úsměv na tvářiče – to byl její zvláštní zjev. Nepamatuji se u žádného z dětí něco takového. Zatím co si děti hrály, Aničku našli velmi často v kapličce. Byla u „Ježíška“. Dívala se na oltář. Nemodlila se. Tiše pozorovala.“

3. Hrst vzpomínek na školní léta

Život obvykle rozdělujeme na údobí dle školy, do které jsme chodili, dle volby povolání, dle význačných rodinných událostí. Ale nad to jsou chvíle, které dávají životu nový směr, náplň a ovlivňují život i rozhodují o věčnosti: poznání dobrého přítele – nebo špatného člověka, dobrá kniha, nemoc, duchovní cvičení ... To vše znamená nový, jasnější

pohled na Boha, hlubší vhled v tajemství Boha. Poznání světce, jenž se zmocnil naší duše. To jsou mezníky. Od nich jde vzestupná cesta k Světlu, k Bohu.

Velikým štěstím pro Aničku již v raném dětství bylo, že poznala sv. Terezii od Ježíška. Zdá se, že si Anička svou dobrou vůlí tuto milost přivolala.

Kdysi si děti hrály. Tu Anička vstala a šla k sestře učitelce s prosbou: „*Sestřičko, prosím Vás, vyprávějte nám něco o Pánu Bohu.*“ A učitelka ráda vypráví o vzoru lásky k Pánu Bohu – o sv. Terezičce. Hned též učí děti Terezičku vzývat: „*Terezičko svatá, andělsky čistá, přimlouvej se za nás u Ježíška.*“ – Anička miluje prostince Pána Boha. Když vidí, jak velice sv. Terezie milovala Pána Boha, oblíbí si ji, často na ni myslí a modlí se k ní. Později, až povyroste, půjde za ní cestou lásky celou touhou dívčího srdce. Terezička Aničce učarovala. Byla to velká milost Boží. Poznat dobrého člověka, to je kus štěstí, ale poznat světce a dát mu lásku, zamilovat si způsob, jakým miloval Boha, to je mimořádná milost, která v mnoha případech zrodila opravdové následovníky svatých – nové světce.

A tak je možno v těchto letech Aniččina života říci: Dítě Boží, sluníčko. Tak ji též vítá a v náruči nese s. Ludmila: „*Tak co, ty naše sluníčko, ty malý bumbříčku!*“ Ten Aniččin jasný, nevinný úsměv – Boží dar na celý život – úsměv, který apoštoloval, maně vedl k zamyšlení: „*Odkud tolik štěstí, tolik radosti a krásy?*“ A odpověď byla nasnadě: z Boha. Ten úsměv je proto tak blaživý, že tryská z velkých hlubin – z nečistší lásky k Pánu Bohu.

Anička i ve školní lavici myslí na Ježíše. Praví: „*Ve škole jsem k Němu /k Ježíši/ často zalétala a snažila se Mu působit mnoho radostí. Při učení jsem dlela u Ježíše. Často jsem v údivu patřila na známky, kterých se mi dostalo za práci. Patřily ale Ježíši, s nímž jsem vše konala. Se vším jsem k Němu spěchala – i ve věcech docela obyčejných. Již tu nebylo záliby ve hrách a zábavách. Kdykoliv bylo možno se jim vzdát, chodila jsem k Ježíši. Milovala jsem Ho velmi, takže mě mnoho bolela nevšímavost druhých. Jak často jsem pomýšlela se slzami na lidský nevďek ... Vše se dělo tajně, neboť jsem se nikomu nesvěřila. Myslela jsem, že bych mohla být oloupena o všechno štěstí, skryté v mém srdci.*“

Spolužačky si pamatují: Polední přestávka. Vše hučí lomozem hry. Anička je veselá – ale hle, najednou se zastaví, zvážní, oči sklopeny a srdce – láska je kdesi jinde. Víme kde. Trvalo to chvíli – a Anička si hraje dál. To bylo to Aniččino umění, které se už záhy projevovalo: Umět ode všeho zaletět k Bohu. Ze všeho vykřesat aspoň jiskřičku lásky ke Kristu Pánu, vše proložit myšlenkou na Boha.

4. „*Je ještě jiný život ...*“

Konečně budou v ústavu „Ludmila“ exercicie. Anička je v I. ročníku měšťanské školy. Aničce bylo dovoleno je též konat. Konala je u Ježíše. „*Tři dny jsem prožívala ve společnosti dobrého Ježíše. Blížící se doba vánoční mě maně pudila k obětem. Začala jsem pomalu chápati, že je ještě jiný život než ten, který kolem sebe vidíme. Život velký, čistý a svatý. Dosud jsem Ježíše milovala, ale teď se mne zmocnila touha, mnoho pro Něho vykonat, obětovat ...*“

Exerciciím ve II. ročníku věnuje Anička vzpomínku: „*Má láska byla ochotna všeho se zříci, jen abych byla Ježíši blíž. Má touha počala vzlétat k výšinám karmelským. V nich jsem spatřovala nejvyšší spojení s Ježíšem. Dosud mi není známo /psáno po letech/, proč právě po Karmelu jsem v dětství toužila, ač jsem ho vůbec neznala. Malou Terezičku jsem znala, milovala ji a její ctnostný život jsem chtěla následovat. Věděla jsem již, co znamená slovo dokonalost ...*“

Anička se učila ráda. Byla zvláště nadaná pro výtvarné práce. Ve škole měla nejraději kreslení, z toho v měšťance úkoly perspektivní. Její práce z III. a IV. třídy měšťanské školy jsou v provinčním domě sester Sv. Kříže v Kroměříži. Když duchovně procitla,

nejmilejším předmětem jí bylo svaté náboženství. Z lásky k svaté liturgii se začala Anička soukromě učit i latině, aby lépe rozuměla posvátným textům a mohla čísti více odborných knih. Těžce se probíjela k poznání, že být nemocnou znamená, že se nesmí studovat. Ale umění odevzdanosti do vůle Boží naučilo Aničku, co se má dělat s takovou bolestí.

Anička je chtivá, ctižádostivá. – Přišel fotograf. Znáte ono vzrušení mezi dětmi – a ony přesuny, když se všichni snaží být vedle učitele – učitelky – nebo jim co nejbližší. Za všeobecného škorpení se Anička objeví před učitelkou – s. Sarkandrou; tak je také vyfotografována. Aničko, tvá ctižádost byla darem Božím. Stála tě mnoho sebezapření, ale tys ji přenesla od věcí titěrných na Boha – na lásku k Bohu – a tak se ti stala bičem, který tě povzbuzoval vyniknout na poli, které je jediným polem věčné slávy – a tím je láska Boží.

Bůh i Církev nás přijímá tak, jak jsme vyšli z ruky Boží – s tělem a jeho všemi vlastnostmi, i s tím ohněm a bouří smyslů, s pitvavícím rozumem a průbojnou vůlí ... přijímá nás a vychovává, aby tento „divoch“ i „klid'as“, tento sanguinik i cholerik Bohu cele patřil, aby vše postavil do Jeho služeb, aby vše, čeho se mu dostalo jako přirozeného Božího věna, učinil ve spojení s Bohem nástrojem oslavy Boží i své spásy. Bůh – milost – Církev neláme povah – nýbrž usměrňuje, vychovává, posvěcuje a každého nechává jít jeho cestou – jen když je to cesta Bohem chtěná, cesta za hlasem Božím. A tak máme svaté – poněvadž to byl oheň – a máme jiné svaté, poněvadž to byl klid. Máme Marty i Marie ...

Anička bojuje se svou ctižádostivostí. Záhy se však přestane omlouvat a vysvětlovat příčiny svých nezdarů nebo jednání, jež se snad druhým nelíbí. S. Renata vyučuje hře na klavír. Na hodinu přichází také Anička a vede za ruku svou sestřičku Mařenku, kterou jí maminka svěruje, když musí celý den po práci. Dnes to Aničce nejde. Učitelka napomíná. Anička přijímá vše klidně – už se ani nerdí. Vítězí rozum a vůle nad citem. A Bůh nad člověkem. – Potíže má Anička v češtině. Její maminka vyrostla ve Vídni a pořádně česky neuměla a ani se nikdy nezdokonalila v českém pravopisu, a tak měla Anička z domácí školy mateřské nedostatky. „Aničko, to ‚y‘ a ‚i‘!“ A Anička to vysvětlí: „*Já jsem o tom tolik přemýšlela a zdálo se mi to tak dobře.*“

Anička milovala své spolužačky. I když byla nemocná, přece velmi často přišla do školy. Chodila od jedné žákyně ke druhé, podívala se na její práce, pochválila, řekla něco poučného nebo povzbuzujícího. A u všech apoštovala, za všechny se modlila. Poslední Aniččina cesta do školy byla 28. června 1941. „*Jdu se rozloučit s děckama.*“ Avšak chovanky byly již na cestě k nádraží, Anička je chtěla hledat, ale bylo jí zabráněno. Proč ještě hledat? Ještě říci něco na rozloučenou o oběti, o apoštolátu, o kráse Boží lásky, o krásném mládí.

Vždyť její snahou bylo přivést všechny ke Kristu Pánu. (Vzpomínky na školu přijdou ještě v kapitolách o různých vlastnostech Aniččina mládí.)

5. První sv. zpověď a první sv. přijímání

Nejvýznamnější událostí Aniččina mládí byla 1. sv. zpověď a 1. sv. přijímání. Po sv. přijímání Anička toužila záhy. Praví: „*Když mi bylo 7 let, počala vzrůstat má velká touha po sv. přijímání. Ale musila jsem čekat téměř do devíti let – až do třetí třídy obecné školy.*“

Anička byla jako i ostatní spolužačky připravována duchovní matkou, kterou jim byla jejich řeholní učitelka. 1. sv. zpověď v takovém prostředí, a tím více 1. sv. přijímání – je něco, o čem se mluví, co je středem zájmu, starostí, nadějí, těšení se a posvátné obavy, prostě vše ve znamení: v této třídě se půjde k sv. zpovědi a k prvnímu sv. přijímání. Zvláště děvčata bývají upřímná. Maminka nebo jejich dobrá učitelka znají jejich svědomí, jim se nejprve zpovídají jako knězi, mají k nim důvěru. I Anička přišla za svou učitelkou náboženství, s. Miladou: „*Ctihodná sestřičko, smím se Vám vyzpovídat?*“ – „Zpovídat ne,

ale smíš mi říci, co tě bolí.“ – „*Já mám těžký hřích, nevím, může-li mi to Ježíšek odpustit.*“ – Neboj se.“ – „*Maminka mi řekla, dej pozor na Mařenku /mladší sestru/. Já jsem ji vedla ze zahrady po dvoře přes hrbolece a jámy a ono ji to bolelo.*“ Již tato maličká scéna nám ukazuje, jak útlé svědomí měla Anička. Sestra učitelka píše: „Péro mi ustává při vzpomínkách. S pláčem se blížila Anička ke zpovědnici, hned v líci bledá, hned purpurově červená, takže jsem se obávala, že chudinka ze všeho dokonce onemocní. I tázala jsem se jí, proč to. Nejprve tolik touhy, a nyní slzy. U menších dětí to nebývá vidět. Tu Anička mi šeptá: *‘Urazila jsem a zarmoutila dobrého Ježíše.*‘ 1. sv. zpověď vykonala Anička 17. května 1933, potom ještě několikrát se zpovídala do prvního sv. přijímání.“

Nevinné dětství, veliká kajícnost, lítost nad chybičkami dětství, velká touha a již červánky zvláštní lásky k Svátostnému Spasiteli. To vše dává tušit, že den prvního sv. přijímání bude Aničce dnem velkým. A byl to den zvláštního zasnoubení se s Kristem Pánem – byl to 25. květen ve Svatém roce 1933.

Máme o tom dni celkem málo záznamů, ale myslím, že jeden stačí na celé stránky. Když bylo slyšet samé krásné věci o Aničce, navštívil jsem po její smrti její domov. „Musíte mi říci též něco méně pěkného o Aničce,“ řekl jsem, „přece nebyla hned od malička tak svatá, jak se to nyní zdá. Měla přece také nějaké chyby. Jakou měla povahu?“ Tu s radostí vyskočila její mladší sestřička a právem nebo obyčejem dětí, když smějí něco na druhé říci, pravila: „Ta vám byla svéhlavá a závistivá.“ Táži se: „Jak dlouho?“ A sestra tišeji se sklopenou hlavou odpovídá: „Jen do prvního sv. přijímání, potom už ne.“ Toto z úst děvčete říká dosti. 1. sv. přijímání – potom už ne. Sestra Mařenka ještě vzpomíná: „Dřív mě Anička s Mínou někdy odstrčily, že jsem malá, ale později to byla Anička, jež se poddávala mým rozmarům. Že zde tolik rozhodovalo sv. přijímání, to jsem slyšela od maminky.“ A maminka říká: „Od prvního svatého přijímání byla tolik jiná.“ – Maně tu zazní slova Ježíšova: „Kdo jí mne, žít bude skrze mne. Kdo přebývá ve mně a já v něm, přináší hojně užitku.“

Cím čistší duše, tím více chápe velikost Boha, tím je schopnější přijmout milost Boží. Blahoslavení čistého srdce, oni Boha viděti budou lépe než ti, kdož té čistoty nemají.

Svátost křesťanské dospělosti – sv. biřmování přijala Anička 12. června 1938 na Velehradě z rukou J. Excel. Msgre Jana Stavěla. Dala si jméno Ludmila – z úcty ke své duchovní matce s. Ludmile.

Záhy po 25. květnu vzal tatínek obě děti na pouť do Pohořelic. Odpoledne se dívaly na kolotoč. Vtom tatínek zpozoroval, že má vedle sebe jen mladší dítě, Anička byla pryč. Sestřička pravila: „Já vám ji dovedu.“ Věděla najisto, kde Aničku nalezne. Šla do kostela, tam se Anička modlila před svatostánkem.

Anička sroste s kostelem, se svatostánkem, takže se to stane všeobecně známo. A když Anička onemocní lidé najdou – jako obvykle – hned příčinu: „Stále běhá do kostela a tam vyklekává celé hodiny.“

Od 25. května nevynechala Anička dobrovolně ani jednu mši sv. Kdysi ji maminka nezbudila. Anička plakala. „Proč pláčeš?“ – „*Zmeškala jsem mši svatou. Už se nikdy na vás nespolehnu.*“ – „Na koho se spolehneš?“ – „*Na anděla strážného. Pomodlím se k němu a on mne vzbudí.*“

6. „*Já budu utíkat ...*“

Rodiče měli pole daleko. Bylo nutno ráno vždy časně vyjet. Kdysi řekl tatínek: „Pojedeme zítra na pole, ale musíme vyjet brzy.“ Aničce blesklo myslí: Mše svatá. „*Maminko, přimluvte se, abych mohla na mši svatou.*“ – „Ale je to daleko, přišla bys pozdě na pole.“ – „*Maminko, já budu utíkat, já to nahradím ...*“

Chodit denně k sv. přijímání nebylo tehdy v Napajedlích u dětí zvykem. Anička chodila vždy v neděli, ale čistá duše, hořící láskou, toužila víc. Anička praví: „*Ježíš mě k*

sobě volal. Neodolala jsem a šla také někdy ve všední den.“ A později denně. A tak se stává Anička průkopnicí denního sv. přijímání v řadách dětí i mládeže.

Tyto miloučké zjevy nebyly vštípeny doma, nebylo ani času na hovory s dětmi. Vidíme však, že již od útlého mládí vede Aničku zvláštní Boží milost. Netvrdím, že Anička byla sveticí od útlého dětství. Ne. Měla své chyby. Musela se tvrdě prodírat k Božímu Srdci, musela svízelně vystupovat na Horu Páně svatou ... Ale začalo to požeňnaně dnem prvního sv. přijímání ...

Proto právem dali Aničce do rakve na prsa do rukou obrázky od prvního sv. přijímání. Držela je v rukou jako svůj životní program, který splnila, podobně jako mívají řeholnice v rakvi v rukou svá řeholní pravidla. Když řeholnice tato pravidla plní a dle nich žije, smí doufat, že bude shledána služebnicí věrnou. Když člověk žije v důsledku lásky Boží, jak se k nám sklání sv. přijímáním, živ bude na věky. Vždyť 1. sv. přijímání má být začátkem toho, zač se modlí Církev svatá v sekretě na neděli v oktávě Božího Těla: „Aby oběť, která má být jménu tvému zasvěcena ... nás den ze dne uschopňovala k vedení nebeského života.“

7. Na scéně

Před ukončením 1. pololetí roku 1940 rozdávaly se v rodinné škole úlohy na divadlo „Bílý kvítek z Lisieux“. Právě se rozhodovalo, kterou úlohu mají dát Aničce. Anička vešla do třídy. „Aničko, právě o tebe losujeme, máš-li hrát Terezičku nebo Pannu Marii.“ Se skromným úsměvem odpověděla: „Myslím, že ani jedno ani druhé. To první bych asi nemohla a toho druhého nejsem hodna.“ Hlasy všech se vrhly na Aničku a přinutily ji hrát P. Marii. Anička jde k s. Ludmile: „Považte, s. Ladislava chce, abych hrála Pannu Marii.“ Sestra zvažní; ví, jaké má Anička teploty – a potom – Anička je střední postavy a baculatá. „Aničko, ty se na Matičku Boží vůbec nehodíš. Jsi baculatá, růžová ...“ Anička se neurazila, ale odpovídá: „Co mám dělat, když si to sestra Ladislava tolik přeje?“

Anička tedy přijala, ač na jejím dechu a horečce bylo vidět, že se jí nemoc zhoršuje. Divadlo se hrálo v dubnu třikrát. Anička zahrála úlohu Panny Marie při 39 stupních horečky tak, že všechny uchvátila. Ve IV. jednání stála nehybně jako socha, ruce sepnuté, oči k nebi pozdvižené, znázorňujíc sochu Neposkvrněného Početí P. Marie. Nikoho z obecnstva nenapadlo, že by to nebyla socha, neboť ani brvou nehnula. Když po úpěnlivé prosbě nejstarší sestry Marie, prosící za zdraví Terezičky: „Ó, milá Matičko Boží, uzdrav naši Terezku,“ obrátila se socha k malé Terezce s nebesky zářícím zrakem, usměvavou tváří a zvonivým hlasem řekla: „Terezko, buď zdráva,“ poznalo obecnstvo, že sochou byla Anička. Dojem byl nesmazatelný, poněvadž byl vykoupený obětí pokory, sebezáporu. Divadlo se dvakrát opakuje. Hlavní slovo má ta, která tu nejvíc mlčí, ale z níž mluví nejvnitřněji spojení s Pannou Marií – Anička.

8. Starostkou

Anička žila škole, spolužačkám, ale to vše vycházelo z života pro Boha a v Bohu. Proto vítala kdejakou příležitost, jak by hlouběji přilnula k Bohu a jak by jiné k Bohu blíž přivedla.

Do škol přišla novinka – žákovská samospráva. Každá třída měla svou starostku. Starostka byla odpovědná za pořádek a měla ve třídě jaksí větší práva. Sestra třídní navrhla žákyním, že by starostka mohla zavést nějaký kroužek, například hádankářský. Tu bleskne Aničce myšlenka: Když kroužek, proč ne eucharistický? Ale to bys musela být starostkou. Dokonce prý spolužačce dárky podplácela. (??) A tak touží být starostkou, ale proto, že chce založit tento kroužek. Anička to řekne nejmilejším spolužačce. Ty

jdou za s. Ludmilou, která byla učitelkou kreslení a důvěrníci žákyň zvláště v poměru k Pánu Bohu. Anička s kamarádkami přednesou své učitelce tento návrh. Je to poprvé, co Anička stojí v takovémto zvláštním posláním před svou učitelkou, kterou milovala a vždy tolik vítávala. „Jak si to, Aničko, představuješ?“ – „*První pátky se sv. přijímáním, pokud možno denně návštěvu Nejsvětější Svátosti, denně jeden desátek růžence ... Ctihodná sestro,*“ říká Anička, „*Květa je pro tento program a jiný děcka též ...*“

Třídní učitelka s. Břetislava měla svou kandidátku na starostenství. Začala volba. Anička volá: „*Květu, volte Květu!*“ Ví, že Květa bude šířit myšlenku eucharistického kroužku. Žákyně však volily Aničku. Učinily tak ze zvláštní závislosti na Aničce, v níž měly velkou pomoc při obtížném kreslení. Zde ve III. třídě se prokreslovala centrální perspektiva. Anička byla v navrhování stylu staveb, které perspektivně a barevně kreslila, úplný architekt. Navrhovala a často opravovala a dokončovala práce mnohých spolužaček. Dostalo se jí tedy odměny: Kristus Pán bude smět častěji do srdcí svých dětí a děti přijdou k Němu denně na návštěvu a budou horlivěji ctít Jeho Matičku. – Třídní učitelka nepochopila a snad nevěděla o celém pozadí této volby, proto nebrání verzi, že Anička podplácela děti, aby byla starostkou. Anička mlčela. Dílo, do kterého vložíme obět sebezapření, pokoření, má zvláštní záruku Božího požehnání.

9. Anička vzpomíná na dětství

„*Někdy ráno se mi nechtělo vstávat, ale myšlenka na Ježíše vše přemohla.*“ Záhy bylo jí přímo nemožným být beze mše sv. a sv. přijímání. „*Pamatuji se zcela dobře, jak jsem jednou zaspala. Bylo to ve středu, kdy jsme mívali prázdnou. Maminka mne nechtěla budít, abych si odpočinula. Když jsem se probudila, pohlédla jsem na hodiny, bylo již skoro půl osmé. Dala jsem se do usedavého pláče. Maminka přišla a slíbila, že mne vždy vzbudí. Já však jsem se ještě lépe pojistila. Poprosila jsem svého anděla strážce, aby mne vzbudil vždy o půl sedmé. A můj anděl drahý tak učinil. A ještě nyní prosím svého anděla o probuzení a on vždy v hodinu, kterou ho požádám, mne vzbudí.*“

10. Práce

Odmalička byla Anička vedena ke všem domácím a rolnickým pracím. Věnovala se domácím a polním pracím, ale hlavním jejím zaměstnáním bylo utrpení, umocněné láskou. Z každé práce uměla učinit modlitbu a radostnou bohoslužbu. Pracovala mnoho. Ze Sv. Kopečka se vrátila Anička roku 1938 svěží, opálená, ale rentgenolog v Uh. Hradišti řekl: „Nevěřte, je to jen zdání.“ Tuberkulóza hlodala na tomto mladém životě. A přece Anička i při nemoci pracovala. A dýchat leckdy nemohla, jak říkala sl. H., ale dělala to, aby maminka neměla tolik práce, až přijde z pole. Bylo to pro Aničku velké utrpení. Ve dne pracovala, proto se musela modlit v noci.

Po celé léto a podzim sama vařila pro 6 osob. Proto nové horečky, únava. Ale Anička uměla být stále spojena s Kristem Pánem.

„Aničko, najez se, třeba pomoci, vozí se kámen na dlažbu kolem kostela,“ vítá Aničku tatínek, když přišla ze školy. Anička se usměje, mrkne na mladší sestřičku – a za chvíli již obě s bratrancem shazují několik fůr kostek. Po každé fůře si Anička zajde ke svatostánku.

A tak Aničku vidíme doma u plotny, u prádla, na dvoře u drůbeže, v zahradě, na poli, na lukách ... a všude je v zaměstnání Božím, všude láskou zaměstnána. Anička si zašla ke svatostánku do klášterní kaple a odskočila za svou duchovní matkou. „Co dělá dušička, Aničko?“ Anička se usmívá: „*Když sypu kuřátkům, myslím na Krista Pána, jak nás miluje, že se přirovnává ku kvočně a má nás v ochraně jako ta kvočna, schovávající pod křídla svá kuřátka. Když chystám na koláče, myslím na sv. Hostii, na rozmnožení chlebě, na*

dobrotu Ježíšovu. Když uklízím, myslím na Ježíše v domku Nazareta, myslím na Matičku Boží, na sv. Josefa, na ony tři bytosti, žijící jedině pro Pána Boha. Myslím na drahého Ježíše, jehož myšlenky, slova i skutky se slévaly v jediný mohutný proud Jeho bezmezné lásky k Otci.“

V říjnu roku 1940 vypisuje své zaměstnání sestře novicmistrové na Sv. Kopečku: „*Jsem skoro každý den sama doma. Vařím, uklízím. Zdá se mi, že to mám jako v klášteře. Stále nějaké zaměstnání, které se dá proložit velkou láskou k Ježíši a zbude-li nějaká volná chvílka, je strávena v modlitbě. Denně lze tolik vykonat.“*

11. Sebeumrtvování v tak mladých letech

Bylo po vyučování. Ve škole je příznačné ticho, když děti odejdou. S. Ludmila pracuje ve třídě. Je k 5. hodině odpoledne. Zaklepe a vejde Anička. „*Nezlobíte se, ctihodná sestro?*“ – „*Proč bych se zlobila? Aničko, co máš na srdci?*“ Anička mlčí. „*Bolí tě nohy, že tak pomalu chodíš?*“ – „*Nebolí, ale mám tajemství.*“ Anička se odhodlaně vyzuje a z každého střevíčku se vykutálí 5 kaménků. Anička vykládá, že četla knihu „*Vít de Fontgalland*“. Vítek nosil v botě také kamének. Anička však chce mít Krista Pána ještě raději, proto nosí kaménků 5. Sestra prohlédne oteklá chodidla a položí kaménky na lavici. Poučuje Aničku, že důležitější je poslouchat, pomáhat, nebýt mlsná, jíst polévku, být trpělivá k Maňce, poslouchat s. Břetislavu. Anička všechno uznává, ale prosí zase a zase o kaménky. Konečně dosáhla, že smí nosit v každé botě 1 kamének. Má si jej dát pod prostřední, nejdelší prst. Anička se nesmí stát zdoluhavou chůzí nápadnou. Toto sebeumrtvování Anička zachovávala i později. Vyžádala si k němu dovolení od duchovního vůdce. Kdysi ji potkala s. Ludmila: „*Aničko, máš zase v botě kaménky?*“ Anička sklopila mlčky hlavu.

12. Nabídka potvrzená krví

Opět odpoledne v téže kreslárně. „*Já mám ještě jedno velké tajemství,*“ praví Anička a vykládá o tom, jak zaslechla z hovoru mamincina s jednou paní, že ženy zabíjejí nenarozené děti a jak se proto Anička rozhodla ke smíru za lidské hříchy. „*Na Zelený čtvrtek jsem velmi prosila Ježíše, aby mi řekl, jakou oběť si ode mne žádá. Chtěla jsem Mu dát vše. Má prosba však zůstala nesplněna. Na Velký pátek jsem opět byla u Božího hrobu. Opět málo lidí v kostele. Uvědomila jsem si, že lidé neodpovídají na velkou lásku Boží, uvědomila jsem si, že hřeší ... Znovu jsem prosila Ježíše, abych Mu směla zcela náležitě, aby přijal mé tělo, mou duši, mé zdraví, můj život a vše, co mám. Tu mě stihl záchvat kašle a můj kapesník se zbarvil krví. Nesmírné štěstí zaplavilo mé nitro, nedovedla jsem nic než děkovat. Co tomu říkáte?*“ Sestra se bezděky při myšlence na starostlivost rodičů zachvěla. „*Vědí to doma?*“ – „*Mimo vás nyní to neví nikdo.*“ – „*Musíme jít k lékaři a něco dělat, abys byla opět zdráva. To by byla u Vás hrůza.*“ Anička nechává jednat Pána Boha, jenž užívá jako svého nástroje řeholnici. S. Ludmila navrhuje mamince rentgen Aniččiných plic. Maminka však: „*To nic není, měla trochu chřipku, naše děvčica je zdravá.*“ Zůstalo při tom. Anička chodí do školy a doma koná obvyklé práce. A tak její obětování odívá se již od počátku krásou skrytosti. Anička uměla se Pánu Bohu nabídnout v máji života – život plný květů. A to učinila Anička za situace, kdy jí nebylo ode všech rozuměno – a to, co bylo projevem opravdové lásky k Bohu a touhy po oběti, leckdy bylo považováno za dětský nerozum a nezdravou horlivost. Ale byla tu milost Boží. A jako se Ježíšek narodil bez povolení Herodova a z mrtvých vstal bez povolení Pilátova, tak milost Boží působí, kde chce – a i ty největší překážky se mohou stát na životní cestě poslušnými zedníky a dělníky na stavbě dokonalosti.

Anička s milostí Boží zdolávala všechny překážky. Jejím štěstím bylo, že ji s. Ludmila naučila častým vzdechům – prosbám pokory a o pokoru. Měly ji otužit, aby zvláště ve škole byla tichá a pokorná. „Ježíši, tichý a pokorný srdcem, učiň srdce moje podle Srdce svého.“ – Ježíš však mlčel. – „Ježíši, vezmi mně mou sebelásku a dej mi svého svatého Ducha. Pane, dej mi milost, abych poznávala Tebe i sebe, Tebe milovala a sebe co nejvíce pokořovala.“

A Anička pokorně vyznává: *„Nezapomínám prosit o svatou pokoru a tichost. Víím, že kdyby nebylo dobrotivé pomoci z nebe, byla bych umíněná a neposlušná, dovedla bych být doma malým tyranem. Ježíš nedopustí, a mne neopustí. Věřím, že mne zbaví všech stínů mé přirozenosti. – Škoda, že se tak málo o svou dokonalost modlíáme. Škoda, že tak příliš spoléháme na sebe.“*

Cvičení ve ctnostech a modlitba o ně. To byla metoda Aniččina již ve školních letech. A stálá pomoc příkladů – světel. Anička ráda četla. Přečetla životopis P. Doyle – irského kněze, který apoštoloval a padl na frontě roku 1917. Ten hrdina – jezuita – je znám heroickým sebezapřením a počtem úkonů lásky a sebeumrtvování. Anička vrací knihu a táže se s. Ludmily: *„Ctihodná sestro, kolik Vy máte denně obětí?“* Sestra se odmlčí: *„Aničko, já oběti nepočítám. Počítám pouze to, co jsem Pánu Bohu odepřela. Vidíš, nyní sedím pohodlně. Uvědomím si to a změním pozici ...“* Anička si oddechne: *„Já také počítat nebudu ...“*

13. Ten dům může být jednou slavným

Ve škole byly opět exercicie. Sestra ředitelka mne upozornila na děvče v sousedství – na Aničku, která se na exercicie nejvíc těšila, ale je nemocná a nemůže přijít. Bylo 24. dubna – neděle – sv. Jiří. Nabídl jsem se, že půjdu nemocnou vyzpovídat a dát jí nějaké exerciční myšlenky. Netušil jsem, že najdu tak požehnané duchovní pole a že budu chodit častěji a že budu při této ovečce až do její blažené smrti – a že se mi z tohoto setkání dostane tak velkých milostí. Což to není milost, vidět tolik živé lásky k Pánu Bohu již v takovém mládí?

K Zelíkům mne doprovodila na pokyn sestry ředitelky s. Ludmila. Na chodbě mne přivítala ustaraná, uplakaná maminka. Když jsem vyšel z Aniččiny světničky, říkám paní Zelíkové: *„Jste přešťastná matka.“* Na to vykřikne bolestí tato matka: *„Já? Proto mám být šťastna, že mé dítě je nemocné, zatím co jiné venku vesele poskakují?“* – *„Ne proto máte být šťastna, že Anička je nemocná, ale pro ty dary, které jí Pán Bůh dal, pro tu její velkou lásku k Pánu Bohu a pro to vše, co jí ještě dá.“*

Moje průvodkyně na mne čekala. Poobrátil jsem se na odchodu k domku a řekl jsem: *„Ten dům může být jednou slavným.“* A již se stal širé Moravě domem kromě kostela z Napajedel nejznámějším, nejvíce hledaným. Byly to jistě již tisíce, co tam vešly hledat světničku, kde Anička ležela, kde se modlívala celé noci a trpěla ... a všechny učila žářem své lásky k Pánu Bohu a moudrostí Ducha sv., jaká hrála z jejích moudrých slov.

14. V mateřských rukou řeholnic

Na cestě k nebi nalézt dobrého, zkušeného vůdce je velká milost Boží. Té milosti se Aničce dostalo už od nejmladších let v řeholních učitelkách. Byly to kromě jiných s. Milada Bartoňová, která připravovala Aničku k jejímu prvnímu sv. přijímání a vedla ji až do IV. třídy obecné školy, a s. Ladislava Hejnová, která působila na Aničku v roce 1940 – 1941. Svátostného vedení se po celou dobu dostávalo Aničce od zpovědníka P. Josefa Zavadila, kaplana v Napajedlích. S. Ludmila Tichopádová dala Aničce zvláště v letech 1938 – 1941 po duchovní stránce nejvíc a právem lze tvrdit, že přispěla nejvíc k Aniččinu

duchovnímu vzrůstu do výše heroizmu. Byla Aničce duchovní matkou a největší dobrotelkou. Anička před ní neměla tajností. S. Ludmila pro ni byla autoritou. Anička ji dokonale poslouchala. V červnu roku 1938 ji s. Ludmila odvezla na Sv. Kopeček. Tam ji Anička opět prosila: „*Budte mi jako duchovní maminka.*“ – „Aničko, chce-li to Bůh, budu.“ A stačilo Aničce ukázat výšiny a Anička šla.

Anička přišla zase do kreslírny. „Jak by se ti líbily tyto verše?“

„Proč právě mě Tvé Srdce hýčká?
Proč právě ke mně jsi se schýlil?
Vždyť víš, že jsem jen chudobička.
Což neměls jiných květů dosti,
což nezřels jejich půvab pláti?
Ach, odpusť, co mohlo se v mé ubohosti,
co mohlo se Tobě zamlouvati?
Ne, nechápu – jen slza kane.
Ó srdce, láskou splácej lásku.
Tvá chudobka, můj věčný Pane,
kéž změní se v Tvou sedmikrásku.“

Řeholnice naučily Aničku pořádně zpytovat svědomí, hovořit se Svátostným Spasitelem. S. Ludmila ji uvedla v krásy rozjímání. Velmi požehnané bylo, že se Anička záhy učila chodit s Bohem – jít třeba s druhými, ale v mlčení nebo pauzy prokládat myšlenkami na Boha, pozdravy Kristu Pánu, jiskřičkami lásky.

A tak Anička žije Bohu a duším, jak je k tomu vedena. O svou osobu se takřka nezajímá. Již v roce 1938 sděluje své učitelce: „*Žízním uskutečnit, čeho si bude Ježíš ode mne přát. Chci následovat božské Srdce Ježíšovo v Jeho poslušnosti, která Jej vedla k smrti lásky na kříži.*“

Sestra říká Aničce: „Aničko, vezmeme to pořádně, musíme obě mistrovat.“ Anička kývne souhlasem a pak napíše: „*Cvičíme se společně ... ona se prohlubuje v mlčení. To znamená nejen mlčení slov, ale i mlčení očí. Já chci začít s poslušností. Musí být rychlá, radostná a přesná. Doufám, že Ježíš bude mít ze všech těch kvítek radost. Vše chci konat jen proto, aby On byl potěšen ...*“

Duchovní matka schválila Aničce šestero základních pravd na cestu k svatosti:

1. *Je třeba přijímat pokoření, vzpomínat na ně bez hořkosti, radovat se, když nás někdo pokořil.*

2. *Nesmíš se nikdy omlouvat ani horšit, že ti bylo ublíženo a také v nejtrpčích hodinách zachovat klidnou mysl.*

3. *Přemáhej a zapírej se, podrobuj vůli svou představeným, nepři se, vytrvej v započaté práci, byť byla velmi odporná.*

4. *Na svatých se vyžaduje velká láska k bližnímu, život stálé oběti a ustavičné umírání sobě, neboť láska k bližnímu nás musí něco stát.*

5. *Nezapomeň, že celý život budeš na kříži přemáhat lenost, hněv, sebelásku, smyslnost. Tvé okolí si vyžádá tvých schopností tělesných i duševních. Bude žádat tvé zdraví. Dáš vše ráda a nezištně?*

6. *Až vše rozdáš, snad ti bude nevděk údělem. A místo chvil radosti a nadšení přijdou nekonečně dlouhé hodiny smutku, vyprahlosti, omrzlosti. Vytrváš?‘*

A Anička přijímá z své odpovědi: „*Věřím, že právě tehdy budeš se mnou, Bože, budeš u mne, můj Ježíši. Vše pro Tebe.*“

15. Matčina touha

O prázdninách po III. třídě měšťanské školy byla Anička 5 dní v provinčním domě Křížových sester v Kroměříži. Maminka by byla ráda viděla, kdyby Anička byla sestrou

Sv. Kříže. Mohla by snad učit v Napajedlích na škole, která sousedila s domem Zelíkových. Maminka s úsměvem pravila: „Viděla bych Aničku jako řeholní sestru v kapliče, ona by viděla z oken školy do našeho dvora a byla by jako doma.“ Ale Anička tam přijata nebyla. Snad její zdravotní stav byl toho příčinou. Anička byla duše zcela řeholní.

II. DUCHOVNÍ VZRŮST

1. Aniččin duchovní výstup

Aniččin duchovní vzrůst nebyl plodem nejbližšího prostředí. Anička nebyla hýčkána. Rodina Zelíkových žila životem dobrých křesťanů. Konaly se zde všechny křesťanské povinnosti: modlitba, nedělní mše svatá, půst, účast na sv. svátostech.

Celá rodina byla typem pracovité venkovské rodiny, která se plahočí prací za skývu chleba. Aniččin otec pracoval od rána až do pozdního večera mimo dům, manželka se starala o domácí hospodářství. Stařenka zavdávala nejednu příčinu k domácímu trápení. Paní Zelíková, matka Aničina si proto častěji poplakala. Anička jí pomáhala nést tento kříž. Obě pak se snažily, aby tatínek večer při návratu domů nic nezpozoroval.

Po smrti stařenky hovořila s Aničkou ředitelka školy, s. Berta: „Pravda, Aničko, tatínek si to pochvaluje, že nyní žijete jako v ráji.“ Anička se zamyslela a za chvíli na to s úsměvem povídá: „*Ano, milý Pán Bůh nám dal stařenku, aby nám pomáhala se přemáhat a v ctnostech se utvrzovat a teď nám ta příležitost bude scházet.*“

Sestra ředitelka píše 7. 11. 1941: „Svatý život Aničky vymyká se úplně z tohoto prostředí a bylo jasno, že je to duše omilostněná, že Bůh sám ji vede svými cestami.“

Aniččin výstup k nebi lze rozdělit na 3 období:

1. Dětství až do prvního sv. přijímání.
2. Školní léta až do Velkého pátku roku 1938, kdy se Anička odevzdala v oběť za duše.
3. Doba jejího utrpení až do šťastné smrti 11. září 1941.

Aničku vedla milost Boží. Jako nástrojů použila pro první dvě období sester Sv. Kříže. Ve třetím období měla Anička své duchovní vůdce, ačkoliv jí duchovní matkou byla a v nejsvízelnějších chvílích ji vedla s. Ludmila. Aniččiny dopisy jsou toho dokladem.

Anička je duše nadpřirozeně usměrněná. Je jednou z těch šťastných bytostí, jež jsou sice na zemi, ale myšlenkami, tužbami jsou v nebesích. Výšiny rozhodují. Ony plní své povinnosti, ale celá bytost mluví, že jsou v zaměstnání andělů: milovat a oslavovat Boha. Jejich pohled dává vidět do hlubiny duchovních krás, kde se setkáváme se zářením nebes. Jejich čela jakoby ozářena Holubicí Ducha, poněvadž se uchovaly v nevinnosti, a proto jim zůstal odměnou pokoj v Bohu. Jejich kotva je v nedozírné blaženosti. Jejich srdce, do něhož nemá přístup hřích, ani nic pozemského, je křišťálem, který je schopen přijmouti nejvíce paprsků vnuknutí Božích. Proto takové duše jdou po cestách Páně. Jako křišťál rozkládají dary, dané jim Bohem, v různé barvy, hrající duhou. Proto vnášejí klid, vyrovnání, naději. Jsou opravdu Božím darem všem.

V 1. období působí na Aničku tvořivě a požehnaně vliv svatostánku, jemuž ovšem toto dítě ještě nerozumí. Od 1. sv. přijímání se začíná měnit povaha Aničina. Sobectví ustupuje apoštolské lásce. Anička se prohlubuje v poznání Ježíše.

Ve 2. období se dostává Anička na okraj hlubin duchovního života, uchváčena příkladem sv. Terezičky. Domnívám se, že již v této době dával Pán Bůh Aničce milost vlité modlitby, i když to nebyly proudy milostí. Ty celé hodiny adorací, ty strnulé pohledy lásky na svatostánek, to pronikání ke kořeni tajemství duchovního života lze sotva jinak vysvětlit tam, kde nebylo pro to předpokladů.

V moderní asketice se stále více zdůrazňuje význam jedné velké myšlenky pro duchovní život, konkrétně vyjádřen tzv. osobním ideálem. Anička byla duše, která se uměla chopit krásné myšlenky s celým elánem mládí a obětavou láskou. V roce 1938 se dostala do rukou Aničky kniha P. Gräfa „Ano, Otče“. Za 2 roky jsem dal Aničce myšlenku, kterou ve 3 svazcích rozjímání pro kněze cele vyčerpává P. Wickel S. J.: „Ecce Jesus“. Zvláště tato druhá myšlenka se stala Aničce svítilnou na cestu. To byla jiskra, jež zapálila vždy nitro k obětem, k lásce (viz kapitola: Ježíš).

Že Anička žije přímo z této myšlenky, ukazuje i ve svých dopisech, kde v záhlaví skoro vždy píše: „*Ecce Jesus!*“ Ježíš jí ukazuje příklad ctností, Ježíšova láska je důvodem pro její sebeobětování. A spojením láskou s Ježíšem Anička končí a tím zároveň vrcholí její životní dílo. A „*Miluji Ježíše*“, řečené již trhaným slovem a hasnoucím dechem, je poslední slovo na této zemi, je stručný Aniččin životopis, je to jediné, čím se chce Anička pochlubit, k čemu zve, jediná životní bilance, o které posudek mohla dát též Anička sama: „*Nelituji, že jsem se obětovala ...*“

Od dětství adorátorka, dítě Mariino, Její „fiat“ učí odevzdanosti do vůle Boží a vede k radostnému „ano,“ i dává-li člověk to poslední – vše.

V duši se rodily i zrály nové touhy. V září roku 1937 píše Anička P. Zavadilovi: „*Chci se již nyní zaslíbit Pánu Bohu slibem čistoty. Chci Mu dát vše, čeho si ode mne přeje. Důstojný pane, smím prosit Ježíše o utrpení? Velmi ráda bych pro Něho trpěla.*“

A tak duchovní život Aniččin znamená: stálé obětování, láska skrze oběť, láska k Ježíši Svátostnému a láska apoštolská – k bližnímu, sebezapření, láska k utrpení, život řeholnice ve světském rouchu, život protkaný bolestmi i duchovní opuštěností, často temné noci utrpení, a to vše prohráté radostí, která neopouští Aniččinu tvář ani po smrti.

2. Duchovní život

Když bylo Aničce 10 let, konaly se v klášteře sester Sv. Kříže sv. exercicie. Anička hned toužila konat je též. Noc skoro probděla starostí, zda jí to bude dovoleno. A bylo. Píše v adventu roku 1935: „*Tři dny jsem prožívala ve společnosti dobrého Ježíše. Blížící se doba vánoční mne pudila mocně k obětem. Chtěla jsem co nejvíce ze všech vystlat jesličky květy lásky. Začala jsem pomalu chápat, že je ještě jiný život než ten, který kolem sebe vidíme. Život velký, čistý a svatý. Doposud jsem Ježíše milovala, ale teď se mne zmocnila touha mnoho pro Něho vykonat, obětovat. Ve škole jsem často k Němu zalétala a snažila se působit Mu co nejvíce radostí. Vše se to dělo tajně, nikdo o tom nevěděl, neboť jsem se nikomu nesvěřila. Myslela jsem, že bych mohla být oloupena o všechno štěstí skryté v mém srdci.*“

Mnohé změny vykonaly druhé exercicie. „*Má láska byla ochotna všeho se zříci, jen abych směla být Ježíši blíže. Má touha počala vzlétat až k výšinám Karmelským, v nichž jsem spatřovala nejvyšší spojení s Ježíšem. Doposud mi není známo, proč právě po Karmelu jsem v dětství toužila, ač jsem jej vůbec neznala. Jen malou Terezičku Karmelitku jsem znala, ji milovala a její ctnostný život chtěla následovat. Má láska vzrůstala. Věděla jsem již, co znamená slovo dokonalost. Při učení jsem dlela u Ježíše. Často v údivu jsem patřila na známky, kterých se mi dostalo za práci. Patřily však Ježíši, s Ním jsem všecko konala. Se vším jsem spěchala k Němu i ve věcech zcela obyčejných. Již jsem nenalézala záliby ve hrách a zábavách, kdykoli bylo možno se jich vzdálit, spěchala jsem k Ježíši. Milovala jsem Jej velmi mnoho, takže mne velice bolela nevšímavost druhých. Jak často jsem plakávala, myslíc na nevděk lidí.*“

Duchovní deník, vedený od 1. října 1937, mluví: Láska k Ježíši Kristu, prosby, aby zůstala čistá. Nabízí se za smír, odevzdává se do vůle Boží, touží po spojení s Bohem, po apoštolátu utrpení, nabízí vše své Pánu Ježíši. Jsou zde již záblesky toho, že jí stačí, ať se

s ní stane cokoli, bude-li jen Pán Ježíš mít radost. Prosby jsou protkány touhou po životě řeholním.

Dne 14. září 1938 prosí: „*Dej mi kříž, dej mi mnoho křížů.*“ A v pátek 16. září, kdy se nemoc zhoršila, překvapuje nás klid a odevzdanost do vůle Boží. Anička se domnívá, že by to mělo znamenat, že má již zemřít: „*Ty jsi mi dnes poslal druhé pozvání. Je-li to vůle Tvá, abych již šla k Tobě, pak si většího štěstí přát nemohu. Nejsem hodna tak velké milosti.*“ Přidá sice prosby, aby směla ještě trpět, ale vše končí naprostou odevzdaností: „*Bud' vůle Tvá!*“

Anička jako osoba duchovně koncentrovaná měla stále co dělat. Jejím hlavním zaměstnáním v nemoci byl apoštolát a modlitba. V lednu roku 1941 píše: „*Myslela jsem, že nyní svět na mne úplně zapomene, protože jsem již tak dlouho skryta lidskému zraku. Mně stačí můj Ježíš, žiji jen pro Něho a Jeho zájmy. Den vyplňuji modlitbou a rozjímáním. Mým největším zaměstnáním je myslet na Něho.*“

Aniččina modlitba prošla všemi stupni obvyklého vývoje, ač se Aničce dostalo milosti vlité modlitby (viz dále). Jak se Anička modlila, vlastně ukazuje celý tento spis. Aniččiny hovory – to bývala prodloužená modlitba. Byl to rozhovor dítěte s Otcem, hovor duše, pokorně a bezvýhradně milující Krista. Aniččiny modlitby jsou zvlášť krásné pečeti odevzdanosti do vůle Boží – tedy tou vlastností, které se našim modlitbám obvykle nejvíc nedostává (viz kapitola: Odevzdanost do vůle Boží).

Anička prožila a protrpěla doby modlitby bez útěchy – i roztržitosti, které jí byly utrpením. Říká s. Ludmile: „*I když se mi zdá, že Ježíš neposlouchá mých proseb, přece mám velkou důvěru, že budu vyslyšena ve všem, oč prosím. Snažím se vykonávat všechny modlitby velmi zbožně, ale jsem tolik roztržitou. Čím více se snažím myslet jen na Pána Boha, tím snad více bloudí má mysl jinde. Zlý duch nechce, abych se zbožně modlila. Proto prosím Pána Ježíše před modlitbou, aby ji přijal, by přijal i mou roztržitost – vždyť je mi utrpením.*“ A tak se i roztržitost stává zásluhou. Ovšem jen roztržitost, která nás bolí. A to krásné, co i tu roztržitost zhodnocuje: „*Říkám Mu, že Mu obětuji modlitbu za vše, kam má mysl zabloudí. Doufám, že je s tím spokojen.*“

3. Modlí se o ctnosti

V dopise z prosince roku 1940 nám dává Anička poznat, jak se snažila o ctnosti. Vidíme, že největší podíl tu měla modlitba o ctnosti – zjev, který lze pozorovat u všech světců. Teprve až se člověk začne modlit o určitou ctnost, je na jisté cestě jí dosáhnout. Je jisté, že praktické cvičení tu má význam jako tělo pro člověka, ale modlitba za ctnost je duší. „*Již ve svém dětství, kdykoli jsem usilovala o nějakou ctnost,*“ píše Anička, „*plně jsem doufala, že mně ji Ježíš sám dá. I když mě to stálo mnoho námahy, přece jsem vždy byla jista, že jediné láska Ježíše způsobila, že jsem se stala lepší. Vše mi dal Ježíš sám.*“ (Ač píše o své námaze a o modlitbě, přece dochází k závěru: „*Vše dal Ježíš.*“) Ta krásná harmonie činitelů, to pokorné přiznání: Ježíš to učinil.

4. Život v milosti a s milostí Boží

Duchovní život je život Boží v nás. Kolik svou spoluprací umožníme, aby Bůh v nás žil a skrze nás uskutečnil své plány, tolik ceny má náš duchovní život. Být takovým, jakými nás chce Bůh mít – vyhovět plně myšlence, jaká o nás od věčnosti existuje v mysli Boží. – Kdybychom chtěli mluvit o poměru Aničky k milosti Boží, museli bychom snad z každé stránky tohoto spisu něco vzít. Poněvadž milost Boží je láska Boží v nás – a Anička žije cele lásce, tu lásku opatruje, tou láskou hoří, v té lásce touží růst – je tím řečeno, čím byl Aničce život v milosti Boží.

Za zvláštní zmínku však stojí povšimnout si, jak hluboké pochopení měla Anička pro milost pomáhající – pro všechna Boží vnuknutí, volající k oběti ... Anička si musela vybojovat úzkostlivou pozornost k volání Božímu. Jak jí na tom záleželo, je patrné z bolesti, jakou pociťovala, když někdy byla liknavá k volání Božímu. K svatosti je potřebí poslechnout vždy a rychle a s radostí a snadností.

V každém volání Božím, v každé příležitosti k oběti vidí Anička kvítek, který jí podává Ježíš. Ten nutno rychle zvednout a tak Ježíši způsobit radost. Z doby duchovního výstupu Aničkina čteme: „*Ač bych chtěla stále Ježíše zahrnovat jen láskou, přece se stane, že si nevšimnu perly, kterou mi hodil na cestu, chtěje, abych Mu ji podala. Nevšímavost trvá sice jen chvíli, přece však stačí, aby mi způsobila bolest, že jsem jednala příliš zdlouhavě. Je to vůle Ježíše. Je mi třeba toho pokoření. Je nutno pocítit svou ubohost a neschopnost. Myslím, že Ježíše to nermoutí. Vracím se pro onu perlu ve svých pokorných vyznáních viny a přijetím oné bolesti, již pociťuji.*“

5. Životní program, poslání, starost

Anička si dala celou tíhou věčnosti padnout na srdce starost o svatost. Ovšem ne jako něco, co nás předně blaží, ale jako stav života, ve kterém můžeme nejčistší láskou milovat Boha. Kdesi Anička poznamenala: „*Svatost, to není nic neobyčejného, svatost, to není výjimka, je to něco nutného, něco samozřejmého, takový má být život každého dítěte Božího. Je naším cílem, naší povinností o ni usilovat, ovšem sami jí nikdy nedosáhneme.*“ – Proto se Anička o svatost modlila, na ni myslela, byla ochotna ke všemu. Modlila se k Panně Marii takto: „*Ó Maria, pomáhej svému dítěti, aby dospělo k svatosti.*“ A jakoby od P. Marie slyšela odpověď, která jí stanovila šestero základních pravd na cestě k svatosti:

1. *Je třeba přijímati pokoření, vzpomínati na ně bez hořkosti, radovati se, když nás někdo pokořil.*

2. *Nesmíš se nikdy omlouvati ani horšiti, že ti bylo ublíženo a také v nejtrpčích hodinách si musíš zachovati klidnou mysl.*

3. *Nuže, přemáhej se a zapírej se, podrobuj vůli svou vůli představených, nepři se, vytrvej v započaté práci, byť byla i velmi odporná.*

4. *Ale na svatých se vyžaduje velká láska k bližnímu, život stálé oběti a ustavičného umírání sobě, neboť láska k bližnímu nás musí něco stát.*

5. *Nezapomeň, že celý život budeš na kříži, přemáhajíc lenost, hněv, sebelásku, smyslnost. Tvé okolí si vyžádá tvých schopností duševních i tělesných, tvého zdraví. Dáš vše ráda a nezištně?*

6. *A až rozdáš vše, snad ti bude nevděk údělem. A místo chvil radosti a nadšení nastoupí nekonečně dlouhé hodiny smutku, vyprahlosti, omrzlosti; vytrváš?*

Věřím, že právě tehdy budeš, Bože, se mnou, budeš u mne, můj Ježíši. Vše pro Tebe.‘

6. Pomůcky

Největším pramenem poznání duchovního je Aničce evangelium, které denně rozjímal. Kromě toho četla bl. Tomáše Kempenského „Následování Krista Pána“. V celé duchovní fysiognomii Aniččině je vidět vliv „Dějin duše“ sv. Terezičky. Na skutečnou výstavbu jejího nitra měl velký vliv též P. Gräf „Ano, Otče“, při exerciciích ji inspiroval P. Kubeš T. J. „Pod korouhví Kristovou“. Osmidenní exercicie od 30. ledna do 8. února 1940 koná podle bl. Jindřicha Suso O. P. „Věčná moudrost“. V nejmladších letech četla „Petríka“, „Květy Nejsvětější Svátosti“, „Vít de Fontgalland“, „Anička Guigné“, později „Sv. Markéta Alacoque“, konečně „Životopis P. Doyle“ a „Jiskry sv. Ignáce“.

7. Způsob Aniččiny mluvy – dikce – obraz duše

Aniččina dikce překvapuje. Je jasným vyjádřením jejího vnitřního života, který tak často spojuje rozdíly a staví nás v údiv nad účinky, po lidsku naprosto neúměrným příčinám. Anička umí postavit vedle sebe psychologicky velké kontrasty a spojit je v překvapivou závislost. Odpověď na to, co se s ní děje, opravdu překvapuje. To, co bývá příčinou smutku jiným, je Aničce důvodem k radosti, co bývá druhým příčinou k netrpělivosti, vede Aničku k naprosté odevzdanosti do vůle Boží. Tak 9. července 1941 píše: „*Je to nyní docela jiné než dřív. Mohu jen to, co chce Ježíš a On tak často vezme mi všechnu sílu. Ten denní žár 39 – 40 stupňů a někdy až 41 stupňů je tolik krásný. Nezasluhuji tak něžných projevů Jeho lásky. Jsme Jím tolik milováni, potřebujeme ještě něco více?*“ Jindy píše Anička o své opuštěnosti: „*A přece jsem šťastnou beze všeho štěstí.*“ – „*Pochopila jsem, ano Ježíš mi dal poznat, že možno nesmírně mnoho získat právě ze své bídy. Ach, to neustálé klopýtání, to dovede nám dát jen velkou důvěru, to nás nedovede poranit, zvětší naši lásku a zbaví nás stále víc a více sebe, neboť svou sílu nalézáme jen v Ježíši.*“ Klopýtání – a důvěra.

„...*Vím, že pochopíte, co znamenala pro mne první perla, kterou mi podal /Ježíš/ v předvečer adventu v rozkazu, že následujícího dne nesmím vůbec vstát.*“ Zákaz – a perla.

„*Já budu mít jen jednu snahu: své mučednictví si zasloužit ...*“ Mučednictví si zasloužit.

Nedlouho před smrtí píše Anička (s. Ludmile): „*Snad již brzy nebudu moci Ježíši nic dávat; pak můj klid dostoupí vrcholu ...*“

„*Dnes jsem měla krásnou noc – málo jsem spala, ale bdít s Ježíšem je nesmírně krásné.*“

Jaká překvapení v každé závěti. To jsou cesty milujících. Tak jednáji hrdinové, tak mluví a píše a jedná Anička.

III. LÁSKA K BOHU

Základem Aniččiny lásky k Bohu je její živá víra. Anička vidí vše v Bohu. Vše je zapojeno na Boha, vše Bohu patří. A úkolem milujících je vše přivést k Bohu. Aniččina láska je ryzí, prosta stínů sobectví. Anička miluje Boha pro Boha. Jen velmi zřídka slyšíme nebo čteme u Aničky myšlenku na odměnu za to, co Bohu dává. Bůh je hoden nejvyšší lásky, proto Mu ji dejme. Je to, jako když bl. P. Julian volá ke svatostánku: „*Je zde Ježíš, nuže, všichni k Němu.*“ (dopis 8. 9. 1941) Právě tímto prvkem by měla být obohacena zbožnost našeho lidu. Ano, je spasitelné čekat Boží odměnu, je to úkon svaté naděje, ale nad to vyšší je nechat naději na dně duše blaživě hřát, ale obětovat se a sloužit a milovat a plnit vůli Boží, poněvadž je Bůh – a Bůh je Bůh.

Anička je proto cele upoutána na Boha. Tam je její srdce. Na Boha myslí, s Bohem chodí, Jemu vše přednáší, s Bohem se radí, od Boha všechno očekává. Anička žije pod výsostnou ideou: Bůh. A Bůh je její Všechno. Pod Jeho otcovským pohledem žije, roste duchovně, obětuje se. To slunce jí nikdy nezapadá.

Zacloní-li je mraky, Aničce stačí, že ví, že za mraky je Slunce. Anička umí s Bohem hovořit stále, o všem, a tak žije život neustálé modlitby, rozjímání. Anička je duše rozjímavá.

12. září 1939 píše ve svém deníku: „*Bylo mi řečeno, že vypadám, jako bych přišla z exercicií. Což nekonám exercicie každý den? Tys mi dal tu velikou milost, že nejen v době mlčení a odloučenosti, ale i ve shonu světa dovedu s Tebou rozmlouvat, dovedu žít tak, jako bych byla o samotě.*“ „*Stále nějaké zaměstnání, které se dá proložit velkou láskou k Ježíši a zbude-li nějaká volná chvílka, je strávena v modlitbě.*“

Láska k Bohu je u Aničky převážně vyjádřena láskou k Bohu vtělenému – k Ježíši. Ježíš byl sluncem života, Anička je zcela vězněm z lásky k Němu.

Aniččina láska byla proto cenná, že byla proložena obětí. Skoro měsíc byla na zotavení na Sv. Kopečku u sester premonstrátek. „*Jsem na výsluní lásky Boží. Myslím, že proto mi Pán Bůh dává tolik milostí, že jsem Jej milovala i tenkrát, kdy mi bylo tak strašně smutno. Tenkrát jsem dovedla prosit: ‚Pane Ježíši, neodcházej ode mne ...‘ Ted’ prožívám štěstí jistoty, že On ve své bezmezné dobrotě mne nenechá nikdy samotnou.*“

Anička, ač je tak temperamentní, zachová ve všem klid, nejvíc tam, kde člověk bývá nejvíc neklidný. Anička píše přítelkyni Zdeničce: „*Jen Bůh je klid a protože se vše od Něho odvrací, proto klidu nenalézají. My však, Zdeničko, nemáme ztrácet klidu. I kdyby bouře kolem nás byla sebeprudší, nám neuškodí ... Klid je znamením Boha v duši ... – Bůh je absolutní klid. Duši, která nic nemá, je odpoutána ode všeho pozemského, nemůže již nic rušit, poněvadž spočinula ve svém Bohu. Dívá se na vše se svatým úsměvem, neboť všechno, ať slastné nebo trpké, je pro ni darem nebeského Otce. A nemá již jiných tužeb, než chtít, co chce On.*“

1. Dobrořečte všechna díla Páně Pánu

Duše zanícená láskou k Bohu ví, že sama nedovede dosti poděkovat a dát dosti lásky, proto se zmocňuje všeho, všemu dává hlas, ano i příkaz, aby milovala Boha, vše činí nástrojem Boží oslavy.

„*Když jsem v lese nebo v zahradě nebo i před svatostánkem, vyzývám všechny lístečky trávy, všechny květiny, všechny klásky obilí ke chvále Boží a přeji si mít tolik srdcí, kolik je ptačích písní, kolik potůčků a studánek, kolik zrníček, lístků, kolik na nebi obláček a hvězdiček, abych mohla dosti poděkovat za dary Boží.*“

Anička, i když tolik trpěla, pochopila Boha jako nekonečné dobro, a proto nejsprávněji pochopila. „*Cítím, že Bůh chce učinit šťastným celý svět. Ale lidé nechtějí, vzpírají se, kladou překážky. Dobrý Ježíš hledá duše, které by Mu pomáhaly v díle čisté lásky.*“ A dále: „*Jak je to krásné usilovat o lásku silnou, která by hledala ve všem jen čest a slávu Ježíše. Je možno každého okamžiku dáti Mu mnoho, všechnu svou práci, každý svůj pohyb, každé slovo lze proložit velkou láskou. Učiňme vše, co můžeme a když se nám něco nedaří, zůstaňme klidní. Nezáleží totiž na výsledku naší práce a námahy, ale na lásce, která nás k tomu činu vedla.*“ „*Ještě nás zde na zemi nebylo a Bůh již na nás myslel.*“

2. Stanovisko, z něhož vidět je Boží Lásku

Anička se umí na vše dívat z takového stanoviska, ze kterého se na ni vždy a odevšad dívá Boží láska, která k lásce zve. Přítelkyně píše Aničce o svízelných poměrech a pokušeních, v jakých žije ve svém prostředí. Anička odpovídá: „*Uvažme, jak nekonečně jsme milovány. Ještě nás zde na zemi nebylo a Bůh již myslel na nás. Vybrav vše to, co nejvíce prospělo naší duši, vši možnou krásu jí přichystal. Všechny maličkosti, radosti, bolesti, utrpení, pokušení, vybíral s největší pozorností. Určil ve své lásce vše to, co je nejvyšší krásné a dokonalé pro naši bytost. Přijímejme každý okamžik s velkou vděčností a s plným vědomím Boží lásky, která nám jej podává právě v té podobě, aby nás obohatila. I když je to příliš trpké, přece máme vždy z toho jen zisk.*“

Anička nadarmo nedoufala. Koncem května roku 1941, když její opuštěnost a temnota již překročily vrchol, řekla: „*Všechno trápení zmizelo, zbývá mi jen naprostá odevzdanost a touha utonout v moři Boží lásky. Bůh sám nás promění za všechna muka.*“ Anička dovede potěšit. Má porozumění pro boje i pro pády duší. Přítelkyni, která se trápí pro své

chyby, radí: „*Nesmíš se rmoutit příliš pro své poklesky. Litovat vždy všeho, snažit se polepšit, ale nikdy nemalomyslnět. Vždyť Bůh je tak dobrý, dobrý.*“

Sama v největších bolestech píše pro nové ctihodné sestry premonstrátky: „*Nutno být odvážnou, neohlížet se na své ubohé já. Být si jista silou Ježíše ...*“ (8. 7. 1941)

Anička správně pochopila pořadí lásky: „*Bůh musí být nade vše, a vše ostatní milujeme jen pro Něho. On nás o nic neoloupí, chce nám dát mnoho ... Je nevyčerpatelný poklad. Chtějme být bohaté, ale svatě bohaté.*“ Svě štěstí má Anička jen v Bohu. Netouží ani po Božích darech, jí stačí, když Bůh má radost.

Anička pochopila zákon lásky k Bohu: „*Z celého srdce, z celé duše, ze vší myslí a z celé své síly.*“ Aniččina láska k Bohu je celistvá. Ten zvon nemá puklin, ta hráz nemá trhlin. Totalismus lásky, tedy i oběti. A proto je ta láska hrdinská, překrásná. V květnu roku 1941 Anička říká: „*Pánu se líbí jen celé a dokonalé oběti. Uberu-li z hroznu vína jen několik zrněk, již se nehodí pro Krále, pro královskou tabuli. Tak je tomu i s mým srdcem. Ubrala-li bych myšlenkou nebo slovem kousíček lásky k Bohu, je moje oběť již narušena, není dokonalá, protože jsem z ní ubrala, a proto se nehodí pro hostinu nebeského Krále.*“

Nedlouho před smrtí zcela vyčerpaná praví: „*Můj Bože, nechci být ušetřena za Tvůj úsměv. Matko Boží, učiň, aby můj život byl jediným úkonem lásky a má smrt též láskou.*“ Láska k Bohu stála Aničku mučednictví. Ale ona sama nejlépe věděla, co tím získala, proto nelitovala: „*Ne, nelituji, že jsem se nechala prostoupit žárem Jeho lásky. Věřte, srdce téměř zmírá pod doteky Božské lásky.*“ (2. 8. 1941) „*Pánu Bohu nepůsobí mnoho radostí tak myšlenka na Něho, jako spíše velká láska k Němu.*“

Touha žít jen láskou dochází naplnění. Anička se netají svým štěstím: „*Ach, to štěstí. Nic zde již není pro mne. Můj Bože, cítím se tolik prosta všeho, patřím jen Tobě ... Miluji Tě ... Prosím, ať Tě miluji stále více.*“ Když mluvila o smrti, sepjala ruce a vroucně prosila: „*Kéž by moje poslední (Ježíši) řeklo, jak jsem Ho upřímně milovala.*“

3. Anička je zamilována

Začátkem adventu roku 1940 píše Anička: „*Přišly mne navštívit dvě spolužačky. Již od počátku, kdy jsem opustila školu, jsme se neviděly. Příliš si mne prohlížely a jedna povídá: ‚Ty jsi úplně jiná, chudší. Obličej máš nějaký jiný a tvůj hlas má v sobě něco zvláštního. Ani nemohu věřit, že jsi to ty, ale já už vím, co je toho příčinou – láska. Tys jistě příliš zamilovaná.‘ Musela jsem se tomu upřímně smát, i když druhá tvrdila totéž. Pocítila jsem však, že mají pravdu. Což není skutečnou příčinou všech změn Láska? Láska Ježíše k sestře Marii (=Aničce) a láska sestry Marie (=Aničky) k Ježíši? Láska, jež proměňuje a stravuje? Jak úchvatné je pomyslit, že to vše, co se stalo a stále se děje, je projevem lásky. Vše může učinit láska. Byla jsem tím příliš dojata.*“

Láska je Aničce světlem, které ukazuje obraz duše. Píše: „*Nermuť se příliš pro své poklesky, věř, čím více budeš postupovat po cestě k Lásce, tím více nalezneš na sobě chyb. Ale to vše je jen k našemu dobru, neboť stále musíme mít na mysli, že svaté a dokonalé je od Boha, sami od sebe máme jen hřích.*“

4. Láska vše proměňující

Anička nezná již práce, která by jí znemožňovala milovat Boha. Tak smí mluvit ta, která dávala Bohu své zdraví, mládí a život: „*Uprostřed světa lze žít jako v nebi. Vždyť vše kolem nás ukazuje Boha. A čím méně na Něho myslí svět, tím větší je naše povinnost nechat svou mysl zaujmout jedině Jím. Nechat si stále znít slova: ‚Jsem Boží, patřím nebi.‘ Záležejí vždy jedině na nás, jaké je naše okolí. Musíme je proměnit. Musíme alespoň v naší přítomnosti učinit zde nebe.*“ (1941)

„*Neboť Ty se mnou jsi! To postačí ve velkých nocích temnoty.*“ (deník 30. 4. 1941) Anička je láska tajemným prostředkem – vše těžké chce zbavit tíže. „*Ubi amator, non laboratur, vel labor non sentitur.*“ (Kde je láska, tam se nepracuje s námahou, nebo se ta námaha nepociťuje.) – Anička praví: „*Vše, čeho se chopíme s láskou, ztrácí pro nás svou tíhu a zdá se, jako by bylo ničím, i když dosti citelně nás to tlačí k zemi.*“ (24. 3. 1941)

5. „*Země by měla vzplanout láskou*“

Anička s bolestí nese nevděk lidstva. Je si plně vědoma Božích darů: „*Denně, v každém okamžiku lze vidět, jak mnoho dávají nebesa zemi, země však je stále chladná, ač by již měla pod tolika paprsky lásky vzplanout. Jen někde hoří tento plamen a je nutno, aby vydal velký žár, aby se studené nebo ledové okolí aspoň rozehřálo.*“ (Kněžská sobota, říjen roku 1940)

Láskou vše proniknout je umění, kterým se život nejjistěji zhodnotí. Anička píše na Sv. Kopeček o své denní práci (7. 10. 1940): „*Každý okamžik se může stát velkým dílem. Musím se vždy usmát na Ježíše, když si při své práci uvědomuji, že právě tyto nepatrné pohyby přijímá jako práci na svém vykupitelském díle. Svatost se nezískává velkými hrdinskými činy. Malá svěťice, Terezie Ježíškova, ji získala hrdinstvím v maličkostech. Jsem jista, že maličkosti stojí velmi mnoho. Láska však dovede vše. A jsem jista, kdybychom nemohli nic víc než milovat, splnili jsme své poslání. Zloba světa je příliš velká, proto musí být bez mezí i naše láska k Bohu.*“ „*Pokud budu jen trochu moci, pokud budu mít jen trochu síly, nepřestanu plnit obětí patěnu,*“ píše o jedné kněžské sobotě.

Na 1. června 1941 hovoří s Duchem sv. v rozjímání: „*Ó, Duchu lásky, zapal mé srdce velkým a svatým žářem. Hřát a svítit a mlčet o svém spalování.*“ Několik dní před její smrtí navštívila ji její duchovní matka a vůdkyně s. Ludmila. Anička ji prosila, aby jí něco pověděla. Řeholnice jí ukázala na „*Jiskry sv. Ignáce*“, které měla Anička na nočním stolku a pravila: „*Ach, čím jsou má slova proti takovému sv. Ignáci.*“ Anička chvíli mlčela a potom odpověděla: „*Je potřebí jen mnoho milovat a mnoho důvěřovat.*“ A po chvíli: „*Ne mnoho důvěřovat, ale mít jistotu, jistotu.*“

6. *V zapomenutých koutcích světa*

S myšlenkou na Svátostného Ježíše přichází Anička na myšlenku skrytého života. „*I my se musíme skrýt do hlubin, do hlubin Jeho Srdce, aby nás svět denně méně znal, méně tušil, že jsme tu. Jak velká nekonečnost Jeho lásky. Nežádá více, leč skrýt se ve své povinnosti, nechat se spoutat Jeho vůlí. Potom právě v těchto zapomenutých koutcích světa, v jednotvárné, snad i malé práci, vyrůstají velká díla – neboť velikými je učinila láska. Není třeba, aby svět byl nadšen, udiven ...*“

Aniččina láska přeje. I když je povahy lyrické a svěží svými obrazy, není láskou pouhého citu. Velmi krásně to Anička píše své přítelkyni K. H. v roce 1937: „*Láska neznamena jediné milovat, ale také pracovat. Láska musí být činná.*“ Aniččina láska k Bohu znamenala nejprve cele sebe Bohu dát. Praví: „*Otvírají mi bránu, mé srdce však nelze vzít Pánu. On sám utrl ten opuštěný hrozen, aby jej lisoval v lisu své lásky. On neváhal jej uříznout ostrým nožem, by byl navždy odpoután od světa.*“ Anička zde mluví slovy nějaké básně, ale je bere zcela zaslavě. A toto říká v době, kdy z řečí tatínkových probleskuje, jak zaopatří své dcery – každému je jen tak nedá – a kdy Anička sama s tajemstvím své lásky k Bohu vidí, jak si Pán Bůh svou lásku bere ... jak přijímá, co Mu bylo bez výhrady nabídnuto.

7. *Co by dělala v pekle*

S. Břetislava (Sv. Kříže) vzpomíná na svou poslední návštěvu u Aničky v červnu roku 1941: „V hovoru jsme se dostaly k tomu, že mi řekla, že se pekla nebojí. *„Já bych je tam všechny donutila, aby Pána Boha milovali.“* Řekla jsem jí: *„Jenom jestli by tě tam poslouchali.“* Usmívala se a viděla jsem, že jsem jí k tomu nevzala chuť.“

IV. JEŽÍŠ

Ježíš je vtělená láska. Ježíš je Bůh – Vykupitel. Vše, čeho je schopna duše osvícená vírou a milostí posílená, skládá k Jeho nohám. Pro Ježíše opustily tisíce duší svět, pro Ježíše jich miliony umíraly, pro Ježíše žijí ti, kdo z života nejvíc učiní. Láska Kristova nás pudí. Chci znát jen Krista. Pane, Ty víš, že Tě miluji. Kristus je mým životem. Chci Tebe, jen Tebe, Ježíši. (sv. Tomáš)

To vše se v duších, Bohem vyvolených, slévá v jeden proud, který je zcela nese ke Kristu a za Kristem, stává se žářem, který přetvořuje a dává celé bytosti podobu Ježíšovu, odlesk krásy Jeho Srdce. Proto je v životě Aničky Ježíš Všechno. Vše, co má Anička, připisuje ona Kristu, očekává-li něco, očekává to od Ježíše. Je celá Ježíšova, ve všem a skrze všechno Ježíšova.

V jedné básni praví:

*„Teď jsi můj – můj.
V tůň bezednou Srdce svého
mé srdce ponoř v žití zápasech,
ať ze spánku již vzbudí předlouhého
mých poupat květy Tvého jara dech,
ať v Tobě uzrají a vydají jednou plod
v Božím létě“*

Kassián Karg O. M. Cap.:
„Ve škole Spasitelově“

1. *„Ecce Jesus!“*

V roce 1939 jsem dal Aničce myšlenku P. Wickela: „Ecce Jesus“. To bylo pro Aničku světlem, které novými záblesky svítilo na cestu. Tisíckrát za den jí zazní nitrem: „Ecce Jesus!“ – Ejhle Ježíš! Anička vidí Ježíše všude. Dívá se, co si Ježíš přeje, snaží se jednat, jak by jednal Ježíš. Anička se zmocnila tohoto hesla celou láskou. Ježíš je výšinou, která ji vábí, je propastí, která ji pohlcuje. Každá nová myšlenka „Ecce Jesus!“ je jako zápalná jiskra ve stroji, zapálí obsah jejího srdce a Anička jedná tak, aby Ježíš měl radost, aby byl oslaven.

V únoru roku 1939 si konala soukromé exercicie – týdenní. Zanechala nám záznamy na lístečcích. Vidět, jak zcela touží milovat Ježíše: Ježíši se dát v oběť, láskou. Ježíš Ukřížovaný je knihou této vyvolené. Anička je celá Ježíšova. V červnu a červenci roku 1940 byla opět u sester premonstrátek na Sv. Kopečku. Tam se naučila před svatostánkem dívat se na Ježíše. Zdá se, že se zahleděla v propast krás Srdce Ježíšova, takže nikdy nadlouho neodvrátila zraku od Ježíše.

„Jak toužím stále být se svým Ježíšem. Mé okolí tomu nedovoluje. Musím žít tak nenápadně. Nic mne nemůže oddělit od Něho. Jsem s Ním stále spojena. Při všem si uvědomuji, že Ježíš to také konal. Vstávám – Ježíš také vstával. Oblékám se, bral zajisté svatě svůj oděv do rukou. Modlím se – On se také modlil a jak se modlil. Všude kam jdu, jde Ježíš se mnou. Všechno, co konám, koná On se mnou. Každý den mi přináší nové krásy.“

Každým dnem se mohu více přiblížit Kristu Pánu.“ Ježíše vidí Anička v pozadí všeho, co se děje. „Všechno je učiněno skrze Něho, nic bez Něho.“ Anička se těší na milou návštěvu. „Dovolí-li Vám Ježíš za mnou přijít, budu mít radost.“

„Ježíš vyhledává nové a nové krásy, jimiž mne zahrnuje. Ó, tolik Jej miluji a přece myslím, že mé srdce nebylo nikdy tak prázdné a chladné jako nyní. /Anička miluje vůlí, což je láska vyšší než láska pouhého citu./ Nedovedu vůbec mluvit o tom, co cítím, ale jsem hluboce vděčná Ježíši, že takto se mnou jedná. Nechci, aby změnil své postavení vůči mně. Neprosím o to. Věřím a jsem si jista Jeho láskou. Spoléhám ve všem na Něho.“

Maminka vidí, že Anička se bude muset více šetřit. Bude muset aspoň třikrát týdně vynechat mši sv., zůstat ležet. To bude bez sv. přijímání. Aničko, co řekneš? *„Bolest sevřela úplně mé srdce. Ecce Jesus! – trpět, nebýt šetřena a již jsem odpovídala: ‚Bud' vůle Tvá!‘, aniž jediná slza skanula. Teď jsem potřebovala sílu, abych s úsměvem a radostí mamince řekla, že nebudu každý den tak brzy vstávat. Šla jsem ke svatostánku vše obětovat Ježíši. Byla jsem vděčná za takovou pozornost, která mne zranila. Vždyť nikdo neví, že odloučenost od Ježíše je tak těžká, že tolik bolí. Když to Ježíše těší, sestra Marie /=Anička/ má také radost. Ať Ježíš podává cokoli, sestra Marie /=Anička/ říká: ‚Ano.‘ Podává své srdce s úsměvem i úderům meče, který zraňuje, ale neusmrcuje. Budme Mu vděční, když nám podává sladké jho kříže. A nejen vděční, mějme i touhu být ukřižováni.“*

Své přítelkyni (VI. R.) píše: *„Máš pravdu, mnoho lidí se veselí, málo jich pamatuje na Ježíše. Učiňme si to předností, že budeme myslet na Ježíše co nejčastěji. Aspoň od nás musí být mnoho milován. Milován za ty, kteří Ho nemilují. Naše duše je stvořena pro vyšší krásu, než jakou skýtá země. A proto ona stále dychtí a touží dosáhnout nadpřirozena. Jinou cestou nelze dosáhnout těchto výšin než skrze Ježíše a není většího životního úspěchu, než nabývat stále větší podoby s Ježíšem. Tím více nám dá sebe, čím více se vzdálíme hluku světa. O kolik se zbavíme sebe, svého já, o tolik vzroste v nás Ježíš. Musíme postoupit své já Jemu. Hodně často myslíme na Jeho utrpení. Tím více poznáme cenu lásky, pochopíme velikost nesmrtelné duše a naučíme se nezištně milovat. Čím více budeme myslet jen na Ježíše a zabývat se Jeho zájmy, tím více se nám stane země ničím a naše srdce spočine v náručí Boží a nikdo nebude moci vyrvat štěstí, jehož požívají plně ti, kdo se nechali zajmout láskou.“* Ježíše vidí v každé situaci. Anička Jej musí všude nalézat. *„Měla jsem dnes krásnou noc. Málo jsem spala – měla jsem vysokou horečku. Ale bdít s Ježíšem je nesmírně krásné. Řekněte Mu v kapliče mé pozdravení i Matiče, že je mám oba tolik ráda.“*

2. S Ježíšem trpícím

V postní době bývala Anička více sama než jindy. Bývala velmi vážná. Hluboce se nořila v rozjímání o utrpení Páně. Prožívala půst ve stálém spojení s trpícím Spasitelem. Napsala několik úvah: *„Můj Ježíši, chci jít s Tebou na Kalvárii. Chci být opuštěna, bez přátel, jako jsi byl Ty. Dej mi milost, být s Tebou ukřižována. Nebojím se bolesti, Ty jsi se mnou. Nebojím se temnot a úzkostí, Ty mne neopustíš.“*

S. Ludmila jde okolo Zelíkových. Zaklepe na okno Aničky. Okno se otevře, řeholnice se ulekne. „Aničko.“ Dívka má na nosní přepážce hnisající jamku. Řeholnici bleskne myslí představa jedné sestry, které uhynula část nosu. Měla místo nosu jámu a nosila přes obličej bílou pásku. Řeholnice říká Aničce zneklidněna: „Což kdyby na tebe dopustil Pán Bůh stejný kříž jako na s. V.?“ Obličej dítěte ozáří čistý, překrásný úsměv. Anička skloní hlavu, jako by chtěla vidět lépe to, co se právě zjevuje její duši a praví: *„Což není o Něk psáno, že neměl ani podoby ani krásy?“* Ježíš, důvod naší trpělivosti, odevzdanosti do vůle Boží. Co vše by mohly dát trpícím vzpomínky, pohledy na trpícího Spasitele.

3. „*Ecce Jesus!*“

Ježíš je Aničce pramenem nebeských radostí. Nevíme, jak si představovala nebe. „*Mým nebem je Ježíš.*“ Ježíšův pohled vidí Anička v pozadí všeho, co se na ni dívá. Ježíšova ruka je v pozadí všeho, čeho se jí dostává (viz shora): „*Vše, ať bolest či radost, mi dává Tvá láska. Vše, co mám, nechť pěje Tobě píseň lásky.*“

Anička velebí Krista Pána za vše. Hle, v čem vidí Ježíšovu dobrotu: „*Jsem jista, že si vezmeš vše. Jsi tak dobrý. Ach, jsi tak nevýslovně dobrý.*“

Na dotaz přítelkyně, jak prožívá velikonoční svátky, Anička píše: „*To víš, že velmi krásně. Když Ježíš zajme duši do tajů své lásky, pak vše se jí stává krásným. Nejen v radosti a štěstí nalézá svou radost, ale každý kříž a každá bolest, kterou jí Ježíš ve své lásce podává, ji nesmírně uchvacuje. Když jednou ztratíme svou touhu, svou vůli, projevuje zde Ježíš jen vůli svou, a to je vždy největším možným štěstím duše. Mé zdraví je dosud velmi slabé, nesmím mnoho chodit. Ale nevádí mi to. Když je Ježíš (s tím) spokojen, jsem já také.*“

Na svátek Božského Srdce Páně roku 1940 se Anička zasvětila Ježíši zcela v obět naprosté, nezištné lásky. Prostý obrázek dívky objímající kříž, připoutané trny ke kříži, stojícímu uprostřed moře. Tento obrázek s vlastnoručně psanou Aniččinou modlitbou je opravdový poklad. Vizte šestnáctiletou, prostou, nemocnou dívku. Co všechno umí říci Ježíši, co všechno Mu nabídnout, jaké má velkorysé plány, jaké má apoštolské srdce. „*Drahý Miláčku mého srdce, Tys má jediná radost a láska. Ve Tvou svatou náruč znova vkládám celé své já. Nechci nic pro sebe, chci jen plnit věrně Tvou vůli. Prosím Tě vroucně, znič vše, i stín toho, co by mne mohlo od Tebe vzdálit. Dovol mi navždy spočinout na Tvém Srdci. Zapal mé srdce svou láskou a vše, co se přiblíží ke mně, nechť se naplní Tvou láskou. Používej mne jako svého nástroje. S radostí chci snášet všechna muka, jen když Ty budeš mít radost. Mne na této zemi vábí jen utrpení. Ó, připoutej mne trním ke svému kříži. Kéž není nikoho, kdo by dovedl ta pouta přetrhat. Pohled', jsem ochotna přijmout vše. Můžeš na mne zcela zapomenout – jen nezapomeň na duše. – Z lásky k Tvému trpícímu Srdci se zříkám vši slasti a útěchy i každého pocitu radosti pro celý svůj život. Ráda budu snášet bolest a temnotu, jen zachraň nesmrtelné duše. Můj Ježíši, vím, že jsem obětí Tvé lásky a proto neváhej a muč! Nehled', zda mne to bolí, jen ukoj žízeň svého Srdce. Vím, že mne miluješ, není třeba, abych Tvou lásku cítila – postačí mi a je mým štěstím, že smím vyhnanství této země snášet v plném temnu. – Vbodni v mé srdce šíp své lásky, nechci nic jiného než vykrváct zcela pro Tvé zájmy. Zde mne máš se vši mou bídou, proto jednej, jak se Tobě líbí. Buď vždy vůle Tvá. Amen.*“

Anička je mezi dvěma silami. Jedna vábí, druhá pudí. Vábí Ježíš, pudí touha obětovat se a Ježíš dává stále důkazy lásky. Anička umí konkrétně vyjádřit tento poměr lásky k Ježíši. „*Kéž každý můj pohyb je vzletem lásky k Ježíši.*“ Anička se nedívá, co jí přinese láska a touha po Ježíši. Nehledá lásku jako sladkost a odpočinek. „*Ježíši, odpoutej mne od země a přitiskni mne na svůj kříž. Toužím být prostá všeho. Ježíš je mé Vše.*“

Celým duchovním životem jako světelný sloup se táhne Ježíš. Anička od Něho neodvrátí zraku. „*Mé srdce musí být pro Ježíše jen místem odpočinku a útěchy. Nechci, aby přicházel ke mně, aby mne těšil, nýbrž se potěšil sám u mne. Já budu v každém okamžiku Ježíše těšit.*“

Anička chápe lásku k Bohu jako dání se Bohu. Opět se ona ztrácí. Cílem, měřítkem je tu Bůh. Pozoruhodné je jak Anička chápe lásku Ježíšovu: „*Znám dvojí způsob projevu lásky Ježíšovy:*

1. *Táhne duši na své Srdce, projevuje jí svou něžnost a velkou lásku a zasypává ji polibky a zahrnuje takovou něhou, že opojena nesmírnou slastí, usíná klidně v Jeho náručí.*

2. *Druhý projev Ježíšovy lásky. Necháává duši samotnou, probodává ji šípem své lásky, jakoby nalézal rozkoš, vida ji tak bezmocnou, slabou, potácející se v temnu země.*

Zde nelze usnout, zde je nutno stále svádět boj, je nutno stále myslet na Něho. Tento druhý způsob je krásnější.“

Láska Aniččina k Ježíši je láskou útěchy. Pro Ježíše vše, co blaží, pro sebe vše, co bolí: „*Sbírám pro Ježíše růže, vinu pro Něho korunu z růží a vezmu si pro sebe Jeho korunu z trní.*“ Anička byla se svou žízní po Ježíši osamocena. Kdysi v létě řekla: „*Jak toužím být stále se svým Ježíšem. Mé okolí tomu nedovoluje, ale nic mne nemůže oddělit od Něho. Musím žít stále nenápadně.*“

4. Život v Bohu je vždy a všechno – ne pouze jednotlivé úkony

Anička pojetím duchovního života vítězí nad herezí, která se někdy zmocňuje nitra duší. Domnívají se totiž, že duchovní život se skládá z určitého počtu duchovních úkonů, a že jsou chvíle, kdy není potřebí nebo není možno žít duchovní život.

Anička vystihla stručně a správně duchovní život jako poslání a povolání. Povolání je naše nejpřednější zaměstnání. Jemu patří naše nejlepší síly.

„*Mým zaměstnáním je působit Ježíši radost. Každý pohyb, každá práce i sebenepatrnější, je-li přinášena z lásky ke Kristu Pánu, činí nás šťastnými.*“ (19. 7. 1939) Láska je Aničce zaměstnáním. Píše o tom v prosinci roku 1940: „*Již od pátku nečiním nic, jen ležím a miluji Ježíše. Ježíš nás tolik miluje a my Mu to nikdy nedovedeme oplatit. Musíme mít aspoň velkou touhu mnoho Jej milovat.*“

5. „Ecce Jesus!“

„Ecce Jesus!“ – Ejhle Ježíš! Toto heslo bylo Aničce jiskrou, která zapalovala každým okamžikem svět jejího nitra k obětem. Tato veliká myšlenka dosahuje, čím blíže smrti, stále jasnějšího vyjádření. V lednu roku 1941: „*Mé srdce nemá jiného přání, než působit Ježíši radost. A to mi Ježíš sám umožňuje, žádaje mnohé oběti. Duše touží po štěstí. A to štěstí je tak blízko, jenže málokdo je dovede uchopit. Není nic jiného třeba než dát svému životu nadpřirozený cíl. Nepozbýt lásky a nechat se jí zcela naplnit a prohrát.*“ Anička píše své přítelkyni Zdeničce (premonstrátce na Sv. Kopečku): „*Vid', Zdeničko, ve světě je tak málo lásky. V každém okamžiku je Srdce Ježíšovo více probodáváno než líbáno. My však je budeme líbat. My se na ně zcela přitiskneme a nenecháme je tolik trpět ... Buď stále s Ježíšem, nenechávej si Jej vzít. Každý okamžik Mu dávej s láskou. Jemu postačí velikost lásky, kterou spojíme s oněmi skutky. Ten nejmenší okamžik naplněný láskou může zasáhnout do věčnosti některé duše.*“

6. Aby bylo vidět Ježíše

Anička vyjadřuje cíl této lásky. Ví, že největší úctou a skutkem nejvyšší lásky k Ježíši je umožnit Mu, aby byl v nás, aby se zjevil skrze nás. To je ona moc duší Jemu zasvěcených. Není jim možno proměňovat chléb v Tělo Páně, a přece mohou dát Ježíši způsob přítomnosti. Slyšme Aničku: „*Svět musí v nás vidět více než pouhého člověka, musí v nás vidět lásku, musí v nás vidět Ježíše.*“

Matce několika dětí, které byla duchovní rádkyní, píše o svém poměru k životním událostem: „*Pohlížím na vše jako na vůli Ježíšovu a tato myšlenka mi vše usnadní. Často žádá Kristus Pán i velké oběti, musím se zřeknout Jeho sladkého příchodu, ale vždy vím, že On to chce a co On chce, chci i já. V každém okamžiku nám dává, co prospívá našemu duchovnímu životu.*“

„*Nejlépe Mu dokážeme svou lásku, když budeme chtít jen to, co On chce a usilovat jen o to, co Ho nejvíce těší.*“ (25. 9. 1940) Zde již nelze myslet na střední cestu lásky, ale na snahu o vyšší lásku, co Ho nejvíce těší. Anička píše dopis. Nejdříve všechny novinky z napajedelské klášterní školy. Ale jako byste mezi řádky četli, že Anička není ve svém a že ji vábí jiné téma. Anička končí: „*Já myslím, že to důležité je všechno. Teď raději se budeme zabývat Ježíšem.*“

Na konci své životní dráhy (květen roku 1941) vyznává Anička to, co znamená opravdové vítězství a největší životní úspěch: „*Už nemohu rozjímat ani číst, mohu jen Ježíše milovat, vidět Ho v každém a podle toho jednat a s vděčnou radostí trpět.*“

Jiskra „*Ecce Jesus!*“ zapalovala stále. Anička píše: „*Ecce Jesus! provází mne všude, zvláště ve chvílích, které jsou plny bolu. Tyto chvíle jsou jako věčné světlo, jež hoří u svatostánku, tak nepozorovaně ho ubývá. Hoří, nevydává mnoho světla, a přece všem oznamuje svatost tohoto místa. Hoří. Oleje ubývá. I mých sil ubývá. Smím trpět ...*“ (24. 10. 1940)

7. Co učiní konec jejímu životu?

V červenci roku 1941 mi Anička otevřela srdce: „*Vám smím prozradit své pocity. Zdá se mi, že to nebude tato nemoc, která učiní konec mému životu. Bylo by se mi to již dávno stalo. Bude to láska Ježíšova, která mne zničí.*“ Aničce stačí myšlenka na Ježíše, aby to vše trpěla, a to s láskou a vděčností: „*Snad někdy nedovedu více zvolat než ‚Ježíši!‘, ale toto jméno dovede dát tolik síly. Pro ně nelze nic jiného říci, nežli: ‚fiat.‘ I když by se přirozenost chtěla rvát vší silou o uskutečnění svých tužeb, tam na dně srdce zní stále tiché: ‚Ano.‘ A to vždy vítězí. Ježíš je se mnou, zcela ovládl mou bytost, neboť jak by dokázala má nicotnost a bída zůstat klidnou bez sebemenšího záchvěvu, když uvnitř je tak citelně zraněna. Pro Miláčka lze trpět jen s vědomím štěstí, štěstím, které tak často necítím, a přece zde je. Přiznávám se, že poslední dny jsou mrtvé, chladné, snad prázdné, a přece je v nich tak mnoho, nesmírně mnoho umírání sobě. Ježíš je zde Vším. Nemyslím tím, že bych byla houpána na Srdci Boží lásky, ne, toho jsem naprosto zbavena. Trpím příliš svou přirozeností, ale ta bolest je docela jiná než dřív. Tak veliký, naprostý klid se táhne tam hluboko dole v mém srdci a je velkou odpovědí na bouře na povrchu. Podávám tyto chvíle Bohu s tak hlubokým štěstím. Raduji se, že se uskutečňuje to, co On si přál. Čím více jsem odkázána pouze na víru a důvěru v Jeho lásku, čím méně smím ji pociťovat, tím více nabývám odhodlanosti k životu v tomto vyhnanství.*“ (9. 11. 1940)

Láska Aničky k Ježíši není něčím, co by mělo Aničce přinášet útěchu a radost. Její poměr k Ježíši je zapojením jejího srdce na Ježíše. Prožívá život Ježíšův v rozsahu církevního roku. S Ježíšem se raduje a trpí. „*Trpět s Ním, trpět za hříšníky, čeká na každého z nás hora Kalvárie. Při každém rozjímání o Jeho utrpení dovoluje mi pociťt své bolesti. Ještě nikdy jsem neprocházela místo bičování s tak velikou bolestí jako nyní.*“ (13. 3. 1941)

V postě roku 1941 si napsala Anička rozjímání na tajemství bolestného růžence. Jsou prostá, krásná. Anička tu hodně ustupuje do pozadí, ztrácí se v bolestech Krista Pána. Aniččiny kapesníky jsou nasyceny její krví. Skryje to před maminkou. Vypere si je sama a zůstane sama se svým sladkým tajemstvím. Do deníku poznamenává: „*Ano, Otče, Tvé dítě Ti dá vše! Krvácet pro Ježíše, kolik zde štěstí.*“

8. Láska nepřestává

Aniččina láska k Bohu není pouhým úkonem. Je spíše stavem. Není vlastně okamžiku bez projevu lásky. Krásně to Anička napsala: „*Tak jako v samotě jsem jen s Ním, tak také*

obklopena jinými, mám jen Jeho. Láska ukrývá velikost oběti a touha po větších obětech a dávání se vzrůstá. Ač se přizpůsobuji zcela okolí, přece mi dal Ježíš tu milost, že dovedu žít stále spojena s Ním. Ani velmi zajímavá rozmluva mi nepřekáží ve stálé modlitbě.“ Vrcholem duchovního života je být Ježíši tím, čím Jeho lidská přirozenost byla Jeho božské přirozenosti a osobě. V ní se zjevil, Otce oslavil, pracoval, trpěl, miloval, umíral. Dát se Ježíši k dispozici, aby nás užil jako svůj nástroj, aby se v nás a skrze nás zjevil, aby v nás žil a působil, Otce miloval, aby v nás trpěl. Anička nedlouho před smrtí říká s. Ludmile: „*Nebojím se ničeho. Ježíš bdí ve mně, já pak Ho jen miluji.*“

9. Když Aničce někdo ublížil

V chápání bolesti, kterou nám působí druzí, Anička došla až tam, kde jedině se vše správně pochopí. Došla až k výšinám Srdce Ježíšova. Tam se kolem ní všechno rozjasnilo a bylo tu nebe – Ježíš a duše.

Když Aničce někdo ublížil, necítí bolesti způsobené jí, ale bolest, kterou utrpěl Ježíš. „*Ne, nevadí mi, že poslední dobou na mne zanevřela /s. Břetislava/, ale bolí mne samota Ježíšova v jejím srdci. Srdce a duše, jež měly patřit jedině Ježíši – svatostánek, u něhož nikdy neměla být přerušena adorace.*“ (23. 9. 1940) Nelze dosti poděkovat Pánu Bohu za toto světlo, jež nám dal skrze Aničku. Oč méně bolestí, oč více zásluh, oč více útěchy by se dostalo našim duším, kdybychom se nedívali na to, čím a jak nám kdo ublížil, ale kdybychom jako Anička hned pomyslili na Ježíše, co On trpí v nitru člověka, který chybí. „*Ecce Jesus! kráčí se mnou všude a dává mi cítit zřetelně svou blízkost. Vše nabývá pod těmito slovy podoby Ježíše a zmizí vše, co je a plní se nebem.*“ (24. 10. 1940)

„*Jak často nám musí postačit myšlenka, že Ježíš nás nesmírně miluje. Není třeba citelně prožívat Jeho lásku, nám dají nejvíce ujištění o Jeho lásce ty okamžiky, jež nás co nejužěji tisknou ke kříži. Je nutno dostat se k Ježíši z naší strany přes trnitou ohradu. Nesmíme dbát zranění.*“ (9. 7. 1941) Anička počítá s tím, že dát se na cestu lásky k Ježíši znamená vzdát se všeho. A to je duši pramenem radosti, když to vše řídí a chce Ježíš.

„*Být chudšasem s tak velikým bohatstvím, mít pouta otroctví v plné svobodě – to je tajemství zajatců lásky. Zde vyrůstá štěstí a radost nikdy nepomíjející, vláhou je bolest a utrpení.*“ (9. 7. 1941)

10. Ještě k tajemství lásky k Ježíši

Anička je cele upoutána Ježíšem. Všude Ho vidí, slyší, hledá, ve všem Ho miluje. Ježíš v ní, skrze ni působí. „*Ježíš nechce být nikde bez nás a budme hrdí tímto vyznamenáním. Bere nás všude s sebou, ničeho nešetří, čím by nás co nejvíce sobě připodobnil. Necháme-li se ochotně s Ježíšem zašlapat, půjdeme s Ním i k vítěznému zmrtvýchvstání. V hlubinách Srdce Ježíšova chci žít skryta a zmařena. Odevzdávám se za hračku Věčné Lásky tak, jako se odevzdává prýtko větru ...*“

„*Jsem šťastná, pociťujíc stále víc svou nicotnost. Ježíš musí konat všechno sám. Jsem v zajetí Jeho lásky a musím Jej za vše milovat.*“ (23. 8. 1940) „*Zdá se mi, že všechno mohu, protože mám svého Ježíše a jsem si jista Jeho mocí.*“ (23. 8. 1940)

V duchovním růstu Aničky vidíme, že je velikým požehnáním nechápat ani svůj duchovní život izolovaně, ale jako zájem Krista Pána. O začátcích svého duchovního výstupu píše: „*Cvičíme se společně s mou dobrou sestřičkou. Ona se prohlubuje v mlčení, nejen ve slovech, ale i v mlčení očí. Já chci začít s poslušností. Musí být rychlá, radostná a přesná. Doufám, že Ježíš bude mít z těchto kvítek radost. Vše chceme konat jen proto, aby On byl potěšen.*“

Jistě by se v duchovním životě jevila ještě větší přítomnost Božího působení, kdybychom šli touto cestou. Nesnažím se proto, abych měl tu nebo onu vlastnost, ale aby byl Ježíš potěšen a oslaven. Toto zapomínání na sebe dává vyniknout Kristu Pánu. Vždyť všechna dokonalost, to je život Krista Pána v nás.

Při rozhovoru s rodiči vyšlo najevo, že měli s Aničkou plány na světské povolání. Anička na to sama odpovídá ve svých poznámkách krásnými obrazy.

„Otvírají mi bránu, mé srdce však již nelze vzít Pánu, On sám utrhł ten opuštěný hrozen, aby v lisu své lásky jej lisoval – On neváhal jej uříznout ostrým nožem, by vždy od světa byl odpoután.“ 19. 2. 1941 poznamenává ve svém deníku: *„Neboť Ty jsi se mnou ... To postačí i ve velkých temnotách. Žízňím jen po tom, abych vyloudila úsměv na Tvé tváři. Nezáleží mi za jakou cenu obětí toho dosáhnou. Nedopusť, aby ani stín země se vloudil do mé duše. Proto nešetři pokořením a pohrdáním. Pro mne jsou to jediné prostředky síly pro mou duši. Vztahuji ruce po všem, co mi dává Tvá láska.“*

Zaměstnanci fy FATRA si vyžádali exercicie (pod titulem triduum). Dával jsem je v kapli sester Sv. Kříže. Anička se zúčastnila večerních přednášek. Později napsala: *„Myslím, že mi velmi pomohly poslední exercicie. Ježíš mi dal milost, že jsem s Ním stále spojena. Ani velmi zajímavá rozmluva mi nepřekáží ve spojení s Ježíšem.“* Tak Anička s Ním hovoří stále, odevšad, ve všem. Jsou to hovory lásky.

11. května 1941 píše v deníku: *„Ó, kdybych dovedla mluvit o Tvé lásce. Tak mnoho zůstane světu neznámo.“* Myšlenka řečená v jednom rozjímání: *„Zde pokvetou růže.“* Anička v deníku 11. 5. 1941 dodává: *„Každý okamžik musí vydat květ, večer podat Miláčkovi náruč růží. Snad ruce budou zraněny jejich trním, ani jeden se nesmí zde ponechat. Pro mne trny, pro Ježíše růže. Všude nutno nalézt růže. Půda je všude připravena, jen potřebuje žáru naší lásky.“*

Celou bytostí proniká myšlenka na Ježíše. Duchovní život Aničky je tímto posvěcen, posilován, roste. A je jistě na vysokém vrcholu ve smrti. Anička nemohla nijak jinak život skončit, než skončila, nemohla říci nic krásnějšího, než řekla, nemohla lépe vystihnout svůj život, své poslání, než jak je vystihla: *„Miluji Ježíše, mám Ho ráda ... To je úkol mého života, chtít jen to, co chce Ježíš. Chce-li, abych utrpením šla, rozpínám svoji náruč, usmívajíc se. Děkuji Mu za něhu, že nešetří své oběti. Můj život je zcela soustředěn na život Ježíšův a Mariin.“*

11. Ježíš – síla

2. května 1940 píše: *„Cítím se, jako by mne tu už nebylo. Je zde něco, co se za mne vydává v boj, co vítězí místo mne. Cítím v sobě jiný život, ne, to není můj život. Já jsem samá slabost a bída, ale to vše je nekonečná síla ... Když se zdá, že již to dále nejde, já jsem plna zvláštní síly a odvahy. Důvěřuji v Ježíše, že mi dá i nadále svou odvahu a nadpřirozenou sílu.“*

Aniččiny myšlenky vyzařují oheň Ducha svatého – Ducha lásky. Zájem, štěstí, starost, radost, bolest – ve všem rozhoduje láska.

2. června píše Anička v deníku: *„Jsem tvoje sestra Marie. Můj život nechť je stálou písní lásky. Ó, prosím, dovol mi od tohoto okamžiku hořet láskou. Strav mě svou láskou. Ó, miluji Tě, tolik Tě miluji. Nyní mne můžeš již úplně zničit.“*

Na dotaz s. Ludmily (srpen roku 1941): *„Aničko, budeš umírat ráda?“* Anička mistrně vyjadřuje boj přirozenosti s láskou a zjevuje nám, jakou mocí bylo jí už pouhé jméno Ježíš: *„Snad nedovedu někdy zvolat více než ‚Ježíši!‘, ale toto jméno dovede dát tolik síly. Pro ně nelze nic jiného říci, nežli: ‚fiat.‘ I když by se přirozenost chtěla rvát vši silou o uskutečnění svých tužeb, tam na dně duše zní stále tiché: ‚Ano.‘ A to vždy zvítězí. Ježíš je vždy se mnou, zcela ovládl mou bytost, neboť jak by má bytost zůstala klidnou bez sebemenšího záchvěvu, když uvnitř je to tak citelně zraněno. Pro Miláčka lze trpět jen s*

vědomím štěstí, štěstím, které tak často necítím, ale je zde. Přiznávám se, že poslední dny jsou mrtvé, chladné, snad prázdné, ale přece je v nich mnoho, nesmírně mnoho umírání sobě. Ježíš je zde Vším. Nemyslím tím, že bych byla houpána na Srdci Boží lásky, ne, toho jsem naprosto zbavena.“ „Ó, něžnosti Božské Lásky. Ty volíš pro své miláčky temné vyhnanství. Jak krásné je brát se trnitou cestou vpřed ve tmě, kde nemůžeme vidět vlastních ran.“ Ó, Ježíši, Sílo naše, Světlo naše, Slunce života. Anička dospěla k něžnému a trvalému spojení s Bohem. Pochopila, že ve všem rozhoduje láska: „Nemohu nic než trpět a milovat. Ježíš netouží po našich myšlenkách, ale po naší lásce.“

12. „Již jen samá láska“

Poslední dopis Aniččin 3 dny před smrtí 8. září 1941 zůstane jistě perlou všeho, co Anička kdy řekla nebo napsala. Její písmo jeví již jasně známky umírajícího života, zatímco duše mluví o vrcholných výstupech obětování a lásky.

„Jsem již tolik slabá. Ježíš mne zcela stravuje. Již není okamžiku, kdy bych nespočívala na paténě Jeho lásky. Trpím ráda, trpím s tak velkým klidem, a přece zde není ani jiskérka světla. Ježíš splnil mé prosby, které jsem Mu v jedné modlitbě přednesla. Nechává mne v plném temnu beze vší útěchy, ale já jsem tolik jista Jeho láskou. Jsem klidnou, neboť Ježíš to chce, vždyť nežádá ode mne víc, než oddanost dítěte, které Mu žvatlá lásku. Čím více Jej miluji, tím více se mi zdá být vzdálen. Víím, že jsem stále ubožejší a právě to mne více poutá k Němu. Ač stále méně mohu, přece tolik toužím, abych naplnila každý okamžik vřelou láskou, aby můj zbývající život byl již jen samá láska k drahému Ježíši. Víím, že milovat znamená mnoho trpět. Prosím tolik Ježíše o sílu. Nechť činí dále se mnou co chce, vše přijmu ráda ... Již nemohu mnoho psát, třesou se mi ruce.“

V lednu roku 1941 psala o svých bojích. Její odevzdanost do vůle Boží ji stojí také oběti. Anička na to odpovídá: *„Čím více mne chce okamžik od Něho vzdálit, tím rychleji pospíchám k Jeho Srdci. Nikdy, nikdy Ho neopustím a bude-li mi stále unikat, budu spěchat za Ním.“*

13. „Celý košíček srdce jedině Ježíši“

Láska k Ježíši je v duši Aniččině plna lyriky, pestrých obrazů. *„Tím krásnější jsou květy kladené na oltář Srdce Božího, čím méně je oko světa spatřilo. Nemusí nás nikdo znát, nemusí o nás nikdo vědět, postačí, že jsme cele Ježíšovi a On cele náš. Buďme skrytými, vonnými květinami, ponechávající celý košíček srdce jedině Ježíši.“*

Láska k Ježíši byla Aničce perlou, kterou stále více hledala, jí si nade vše vážila, o ni prosila. Je vážně nemocná a trpí mnoho. Čekali bychom, že se bude modlit za své zdraví a též jiné prosit o modlitbu na tento úmysl. A přece, když píše například P. Josefu Zavadilovi, svému bývalému duchovnímu vůdci, končí dopis: *„Vroucně prosím, modlete se za mne, ať miluji Ježíše stále víc.“*

V. EUCHARISTIE

Svátostný Bůh byl Aničce magnetem. Proto tolik toužila po Jeho blízkosti. Píše: *„Když mi bylo 7 let, počala vzrůstat má velká touha po svatém přijímání, ale musela jsem čekat skoro až do devíti let ... ve třetí třídě obecné školy.“*

Nebyla vlastně nikdy od Něho dlouho odpoutána, byla oběžnicí svátostného Slunce. Anička je duše eucharistická. Tajemství Svátostného Boha je jí nejhlubším pramenem duchovních myšlenek. Pravdy o Ježíši jsou jí nejen slovem, ale i příkazem.

Tou cestou musí jít, pokud je to ovšem tvorou možno. Totéž chtěl Kristus Pán. Jaký byl Jeho poměr k Otci, takový má být mezi námi a Ním. „Jako mne poslal Otec a já žiji skrze Otce, tak i kdo jí mne, živ bude skrze mne.“ To ví Anička, to jí dovoluje tužby, které by se jinak zdály velmi smělé. Na Boží Tělo roku 1938 praví: „*Chci se stát Ježíšovou monstrancí.*“ Monstrance – zlato. Anička chce být ryzí povahou, chce mít vše čisté a lásku opravdovým zlatem.

Anička tu naráží na exercicie, v nichž bylo řečeno: „To je největší oslava Boha Svátostného, dáme-li se Mu k dispozici jako chléb, aby v nás přebýval, aby přestal existovat starý člověk, aby vše lidské bylo zabráno božským. Dejme se k dispozici Bohu, aby bylo v nás vidět Boha.“

Zelíkuv dům měl vznešenou výsadu oltáře na svátek Božího Těla. Po ukončení obřadů stojí usměvavá Anička u oltáře a drží v ruce růže, které byly v největší blízkosti Svátostného Spasitele. I ctihodné sestry z ústavu „Ludmila“ si jdou utrhnout snítka z břízky zdobící oltář, posvěcenou blízkostí Pána Boha. S. Ignácie pozoruje ty dva květy, Aničku s růžičkou, a praví: „To si tě, Aničko, jistě vyvolí Ježíš, který u vás každý rok bývá.“ A vyvolil si. Což není velká láska ke Svátostnému Spasiteli vyvolením? A Anička tou láskou hořela. Když zahořela touhou po Karmelu, prohlubovala svoji lásku k Bohu Svátostnému nočními adoracemi. Byly pro ni nevýslovným štěstím. Často ji ráno našla maminka spící na kolenou u stolu, kde konala své adorace. Trvávaly většinou přes půlnoc. Anička se dává Bohu Svátostnému zcela do moci: „*Přetvoř mne v sebe. Chci, abys Ty konal vše, neboť já nedovedu nic. Chtěla bych Tě každým okamžikem přijímat. Není možno, ale já přesto jsem si jista, že přicházíš každým okamžikem ke mně.*“

Aničce není Eucharistie jen pramenem radosti, Eucharistie je její Bůh, kterému ona je dlužnicí lásky. „*Toužím dávat Ježíši v Eucharistii malé růže bolesti a lásky.*“ Málokdo dovedl tak prostě a krásně vyjádřit lásku k Eucharistickému Ježíši jako Anička. Bylo to po měsících hrozného utrpení, opuštěnosti a bolesti. Srdce vyžiháno utrpením, plněji než jindy pochopila lásku Boha Svátostného. Anička v opuštěnosti volá: „*Nyní mne najdete jen v Srdci svátostného Ježíše. Čím je mi země, čím jsou mi tvorové proti nezměrné propasti Jeho Srdce?*“

V roce 1938 píše přítelkyni: „*Jak prožilas svátek Nejsvětější Trojice a Božího Těla? Má N. N., jak krásný to svátek. Uvažuj trochu o Božím Těle. On Bůh nás tak miluje, že nechá zmizet svou velikost, moc, slávu a velebnost a stává se malým bílým chlebem, pouhým lístečkem. Jak daleko zde jde Jeho láska. Miluje nás tak, že nám dává všechno, a my nejprve milujeme svět a potom teprve Boha. Proto aspoň my se snažme milovat Ježíše láskou bez mezí. Doufám, že Jej denně navštěvuješ v kapliče. Využij vždy dobře té chvílky a řekni toho mnoho dobrému Ježíši. Pověz vše, co tíží Tvou duši. Měj k Němu jen pevnou důvěru a pros Jej denně, aby vložil ve Tvé srdce čistou a nezištnou lásku. Zvláště oktáv Božího Těla prožij co možno nejusebraněji. Chodme tam, kde se rozdávají veliké poklady, a berme nejen pro sebe, ale i pro ty, kteří toho potřebují. My musíme být plnými kalichy Ježíše a Jeho božského života, abychom mohli rozdávat. Jak mnoho je těch, kteří umírají hladem a žízní u samých zásob.*“

1. Aniččiny čtvrtky

Láska k Svátostnému Ježíši přivedla Aničku na myšlenku zasvětit každý čtvrtek projevům úcty a lásky k Nejsvětější svátosti: „*Vždy se velmi těším na čtvrtek, něco zvláštního mne nutí, abych ten den věnovala jedině svátostnému Ježíši. Při poslední noční adoraci po dlouhé době jsem opět prožívala velký klid a mír. Tu se mi zdálo, že působí Kristu Pánu velkou radost, prožiji-li čtvrtek v úplné usebranosti a mlčení. Umínala jsem si, že všechny čtvrtky budou patřit jedině Jemu a vynasnažím se je co nejvíce naplnit modlitbou a obětmi. Napadlo mne, že zvláště 1. čtvrtek v měsíci bych mohla zcela zasvětit*

Eucharistickému Ježíši. Když může 1. pátek náležet Božskému Srdci a je dnem smíru, a 1. sobota kněžím, tak myslím, že 1. čtvrtek mohu darovat lásce Ježíšově skryté v Nejsvětější svátosti. A chci použít ihned tohoto prvního čtvrtku. Od probuzení až do usnutí budu v tento den každý svůj pohyb klást ke svatostánku. Chci Mu ten den působit co nejvíce radostí, jen Jemu pro radost. Toužím svou láskou otevřít Ježíši dveře svatostánku, kde Jej vězní Jeho láska, aby spěchal v mé srdce a stal se mým pánem a já vězněm Jeho lásky ...“ (25. 2. 1940) A těmto čtvrtkům, jako dnům Eucharistie – zůstala Anička věrná. A při každé příležitosti snaží se v tomto smyslu apoštolovat. V tento den (čtvrtek) píše na dopisy jako datum: „Čtvrtek, den Nejsvětější svátosti.“

2. Mše sv.

2.1. „Do obětování na zemi – potom už v nebi“

Sluncem duchovního života byla Anička Mše sv. Směla-li na mši sv., bylo to její štěstí, nesměla-li, bolest, i když ji uměla obětovat a přijmout z ruky Ježíšovy. Na mši svatou a svaté přijímání se Anička připravovala vždy již v předvečer. Říkala: „Vždy večer cítím tak mocnou touhu po Něm, že nemohu ani usnout.“ O mši svaté píše svému duchovnímu vůdci: „Jak děkuji za rady, které jste mi dal pro mši svatou. Ano, chci úplně s knězem obětovat nejsvětější Oběť. Při obětování vkládám na patěnu celé své ubohé já, všechnu svou touhu a žízeň, všechny své prosby. Čím více se blíží proměňování, tím více se naplňuje má duše zvláštním štěstím. Při samém proměňování nemohu oči odtrhnout od oltáře. Zdá se mi, jako by nestál u oltáře kněz, ale sám Pán Ježíš.“ (před 1. 5. 1939)

Nejlepší Aniččina přítelkyně K. H. sděluje vzpomínku na Aničku při Mši svaté: „Anička sama mši sv. prožívala. Klečovala vedle mne, pokud ovšem chodívala do farního kostela – čtyři roky, ale nemohu říci, že by při mši sv. věnovala pozornost něčemu jinému než právě Nejsvětější svátosti. Anička mi to vysvětlila takto: ‚Jsem-li přítomna na mši sv., tu jsem do obětování ještě na zemi, ale od obětování jsem už v nebi.‘“

V červnu roku 1940 píše přítelkyni: „Poslední dobou mne uchvacují velmi slova začátku mše svaté: ‚Introibo ad altare Dei.‘ Zdá se mi, že po celý den je naše místo u oltáře. Při žádné práci nelze opustit toto místo – místo stálého obětování, místo, kde se nám dostává toho nejužšího spojení s Ježíšem. Nic nám nemůže zabránit, abychom nesměli neustále pozvedat k nebesům Ježíše a s Ním sebe celé. Život, to je neustálá oběť.“

3. Sv. přijímání

3.1. Tříhodinová příprava krátká

Od 1. sv. přijímání 25. května 1933 přijímala Anička každou neděli. „Ale Ježíš mne k sobě volal. Neodolala jsem a šla jsem také někdy i ve všední den.“ (Tehdy ještě nebylo denní sv. přijímání dětí v této farnosti zvykem.) Později přijímala denně.

S přípravou na sv. přijímání začala již večer a pokračovala v noci. „Ráno na Hod Boží vánoční 1940 /nemocná/ jsem byla časně vzhůru. Jak možno spát, když Ježíš přichází? Jitřní mši sv. jsem konala v postýlce. Když všichni z domu odešli na jitřní mši sv., bylo možno vidět opět sestru Marii [=Aničku/ na kolenou před Ježíšem, u připraveného oltáře pro Jeho skutečný příchod. Jak krátké byly tři hodiny na projevy touhy a lásky. O půl osmé mi přinesl pan farář Ježíše. Ježíš přišel. Největší okamžik toho dne.“ (27. 12. 1940)

I kdyby naše příprava byla sebelepší, nikdy nebudeme připraveni tak, jak si toho zasluhuje Kristus Pán. Proto prosí zbožné duše Pannu Marii, aby sama vyzdobila jejich nitro pro důstojné přivítání nebeského Hosta. Tak i Anička: „Neodvažuji se Ježíše

přijmout sama do svého srdce, proto prosím vždy svou Matičku, P. Marii, aby mi dala své srdce, aby Pán Ježíš do něho přišel s radostí. Prosím též anděla strážného, aby pozval mnoho cherubů a serafů, aby se přišli klanět drahému Ježíši, pomohli mi děkovat, neboť má ubohost na to nestačí.“

3.2. Nechme se proměnit – účinky sv. přijímání

Anička píše VI. R. (Bílá neděle roku 1941): „*Chápu Vaše štěstí po sv. přijímání. Je to pro nás nekněze největší okamžik dne. Tu bezpečně vstupujeme v Boha. Vzájemné dění přechází od Ježíše do nás a z nás na Ježíše a slučuje se podivuhodným způsobem. Ježíšovo cítění, myšlení, jednání se stává naším, ovšem podle velikosti našeho oddání se Jemu. Každým sv. přijímáním přecházíme více v Ježíše. Ráz pozemského je na nás stále nezřetelnější, nebeské vynikne a mezi vši lidskostí prosvítne znenáhla božské. Je nutno se svým já ustoupit do pozadí, nechat je zemřít, aby na jeho místo mohl nastoupit Ježíš se vši svou slávou a velebností. Nechme se Jím úplně proměnit. Mysleme více na zájmy Jeho než na zájmy své. Ale být cele proměněn znamená odpoutat se, znamená vzlétnout za úsměvem Ježíše – a pro tuto zemi smrt. Člověk má v sobě ještě tolik zbytečného, co sám nevidí. Nejsvětější svátost vše zbytečné a přílišné stravuje a nemilosrdně vykazuje, aby v duši nezbylo nic než Bůh, který se projevuje v lásce, myšlení a v jednání. Je nemožno, aby duše nebyla uchváčena tímto velikým okamžikem. Ježíš však ve své velké lásce dopouští, že odcházíme od svatého přijímání vyprahlé a v naší duši je pusto a smutno. Pokládejme to též za štěstí, moci i v tomto nejsvětějším okamžiku trpět. Co na tom, když já trpím, jen když Ježíš má radost, říkávám, když se mi zdá, že mne chce bolest rozdrtit.“*

3.3. Duchovní sv. přijímání

Anička žila ve stálém spojení s Ježíšem. Toto spojení prohlubovala nesčetnými úkony duchovního sv. přijímání. Píše roku 1940: „*Je možno stále Jej mít u sebe, pravím, stále. Ať jsme kdekoliv zaměstnáni, to přece nás nemůže od Něho vzdálit. Stačí, když Mu předneseme svou žíznivou touhu a přání, aby přišel. Působí Mu to tak velikou radost, že přichází s mnoha milostmi. Věřte, toto duchovní sv. přijímání spojuje duši tak mocným poutem s Pánem Bohem, že ho pak již nic nemůže rozdělít.“*

Anička koná velmi často duchovní sv. přijímání. Její duchovní sv. přijímání je vyjádřením touhy být blízko Ježíši, více Mu dát s Jeho milostí a za Jeho pomoci. Každá myšlenka na Ježíše – a těmi vlastně byl život Aničky vyplněn – bylo duchovní sv. přijímání. Přesto mnohdy Anička se ztrácí v touze po Kristu. Zapomíná, co Mu mohla dát nebo co od Něho obdržet.

Na začátku února roku 1940 konala sama osmidenní exercicie. „*Ve středu večer při duchovním sv. přijímání jsem cítila Ježíše skutečně přicházet ke mně, bylo mi, jako bych se ztrácela a něco většího a vznešenějšího nastupovalo na mé místo. Jeho svatá Krev jako by se rozlévala v mých údech. Chvěla jsem se štěstím. Mou jedinou prosbou bylo, aby mne zcela zničil pro zájmy své lásky.“*

4. Noční adorace

4.1. Nemocná o tři čtvrtě na pět u zamčených dveří kaple

Zvláště noci patřivaly Svátostnému Spasiteli. Anička adorovala u stolu, v kapli i na svém bolestném loži. „*V noci jsem sice vzhůru, pohlížím na bílou zeď kostela, za níž je*

můj Ježíš. Mé srdce touží adorovat, má hlava je však tak těžká a nechce se pozvednout. Netrápím se však nad tím, že vše, co bych chtěla dát Ježíši, dávám Mu tak ubohé.“ (23. 9. 1940)

13. 11. 1939 čteme v deníku: „*Dnes v noci jsem konala Svatou hodinu s rozpjatýma rukama.*“

Osmidenní exercicie v únoru roku 1940 zakončila Anička noční adorací. Právě byla v sousední klášterní kapli vystavena Nejsvětější svátost oltářní. „*Tolik jsem si přála i v noci bdít u Ježíše. Bylo mi to dovoleno, nikdo mi nebránil, sama ctihodná sestra představená mi slíbila, že nechá dveře do kaple otevřené ... Klekla jsem si k mřížce ... Já zůstala ještě přes hodinu u oltáře. Nemohla jsem se od svého Ježíše odloučit. Musela jsem použít velkého násilí k odchodu. Vstala jsem, přišla až ke dveřím – a víte, co jsem učinila? Místo abych šla domů, znova jsem se vrátila. Klekla jsem potichu do druhé lavice ... a zůstala dále u Ježíše ... Když bylo čtvrt na dvanáct, sestřička /=s. Ludmila/ vstala, přišla ke mně a pravila, abych se rozloučila s Ježíšem a dala Mu dobrou noc ... Neměla jsem se k odchodu. Vždyť mi napřed dovolila, že smím tam být tak dlouho, jak budu chtít. Když jsem se za chvíli ohlédla, vidím, že stojí za mnou a čeká. Co jsem měla dělat? Chci být přece poslušnou Vstala jsem, rozloučila jsem se s Ježíšem ... Ve tři čtvrtě na pět jsem byla u zamčených dveří kaple. Přála jsem si mít mnoho srdcí, která bych všechna obětovala za smír, vždyť této noci musel Ježíš tolik trpět. Bylo mi hrozně při myšlence, jak mnoho lidí nepůjde tuto neděli na mši svatou, protože budou po prohýřené noci spát /pozn.: byla to noc ze soboty na neděli před Popeleční středou – asi masopustní zábava/.*“

A kdysi u těch dveří čekala již o 2. hodině po půlnoci. Řeholnice přišla na svou adoraci a jde odemknout dveře od kaple. „*Jak dlouho tu Aničko stojíš?*“ – „*Chvilíčku.*“ Ale my se domníváme, že to byla „chvilíčka“ od půlnoci, co Anička odešla z adorace.

4.2. *Jak adorovala Anička*

S. Břetislava Sv. Kříže, píše posmrtnou vzpomínku na Aničku: „*Před svým onemocněním Anička často navštěvovala v klášterní kapli Nejsvětější svátost. Když byla čtyřicetihodinová pobožnost, proklečela u mřížky v noci jistě víc jak hodinu. Sestry se v noci při adoraci střídaly po hodinách. Když jsem přišla adorovat, již tam klečela, a když jsem za hodinu odcházela, ještě tam zůstala. Bez modlitební knížky, ruce sepjaté, rozzářenou tvář obrácenou k monstranci, oči upřené na Nejsvětější svátost. Klečívala bez opření a pohnutí, její oči, jak svědčí sestřičky, zářily jako drahokamy.*“ Doma obrácena k svatostánku kostela – nebo v kapli k monstranci, svatostánku – mlčí a mlčí – a tím mlčením a tím patřením říká své: „*Miluji!*“ a podává se zcela Bohu. Pak se modlí růženec, paže se střídavě rozpínají a přecházejí v sepnutí rukou, ale celá bytost je ztracena pro místo a čas. Anička klečí, je celou bytostí u Ježíše. Patřila na Boha Svátostného s takovou vírou a láskou, že mnohdy nevnímala nic, co se vůkol dělo. Z Eucharistie tryskaly její radosti, proto byly tak krásné, svaté, čisté a životodárné. Naše radosti jsou takové, jaký je jejich pramen. Z Eucharistie, památky na utrpení Páně, vyrůstala její síla v utrpení a v životě. Anička byla schopna žít, pracovat a usmívat se, i když tělesné síly horečkou – tuberkulózou byly úplně vyčerpány.

Anička chodívala s každou starostí ke svatostánku. Když donesla na vysvědčení jedničku, říkala: „*Ty jedničky nejsou moje.*“ Kdysi nemohla ke svatostánku – a špatně to dopadlo. Řekla: „*Vidíš, nebyla jsem u Ježíše.*“

Každý čtvrtek před 1. pátkem konala Anička od 11. do 12. hodiny večer tzv. noční domácí adoraci. Obětovala ji za kněze a za duše. Dne 2. ledna 1941 byla tato adorace zvlášť slavnostní. Anička rozžala svíčky na vánočním stromku, svíce na oltáříku sv. Terezie, klekla si směrem ke kostelu a k svatostánku a obětovala Božskému Dítku v jeslích všechny své příští dny podle své řehole. Netušila, že obětuje dny plné obětí, bolestí

i svou smrt. Noc ze 31. prosince na 1. ledna obvykle prodlela na kolenou směrem ke svatostánku. „*Ta bílá Krása svatostánku, ten vznešený Chléb Eucharistie mě dovede svou všemohoucností i doma proměnit.*“ (dopis duchovnímu vůdci, Obětování Panny Marie 1940) – Nikdy nescházela při noční adoraci před vystavenou Nejsvětější svátostí v úterý před Popeleční středou.

4.3. *Krátké návštěvy Eucharistie*

Napajedelský kostel sv. Bartoloměje apoštola a klášterní kaple – to byla dvě místa Aničky nejdražší. Kostel je přes silnici, je sousedem Zelíkova stavení. Z okna Aniččiny světničky je vidět kostel a kaple je zleva přes uličku vedle Zelíkových na konci ústavu „Ludmila“. Kostel je velmi krásný, vévodí na kopci celému kraji. Stavěn slohem románským, vyzdoben freskami mistra Köhlera. Hlavní oltář je kopií velehradského oltáře.

Anička napsala duchovnímu vůdci: „*Ten vězeň svatostánku, tolik opuštěn. Byli jsme spolu. Podávala jsem Mu celou svou lásku za ty, kteří Ho nemilují.*“ To je celé tajemství Aniččiny eucharistické lásky.

Anička vítala každou příležitost k návštěvě svatostánku: „*Mám radost, jsem-li poslána do města, neboť pak mám příležitost zastavit se u Ježíše. Musela jsem jít na poštu. Kostel však byl zavřen. Tiše jsem řekla Ježíši: ‚Bud’ vůle Tvá!‘ Jistě pochopíte, jak velkou jsem měla radost na zpáteční cestě, když jsem našla kostel otevřený, protože pan farář šel zaopatřovat.*“ (1940)

Již v roce 1939 svědčí dopisy o mimořádné Aniččině lásce k Eucharistii: „*U nás se pomalu skončily polní práce, tak jsou naši doma. Mám proto více času pro sebe. Odpoledne vždy chodívám ke svatostánku k našemu předraženému Ježíši. Také noci mívám plné radosti. Dnes v noci jsem konala Svatou hodinu s rozpjatýma rukama.*“ (13. 11. 1939)

Na svaté ostatky (poslední neděle v srpnu) roku 1941 byla v klášterní kapli v Napajedlích výstava Nejsvětější Svátosti. Anička je nemocná. „*Přináším ráda tuto oběť, ač mne stojí mnoho. Nic mi nemůže zabránit, abych stále neadorovala, abych stále na Něho nemyslela.*“

4.4. *Výměna vězení*

„*Vždy se velmi těším na čtvrtek, něco zvláštního mne nutí, abych ten den věnovala jedině svátostnému Ježíši. Při poslední noční adoraci se mi zdálo, že působí Kristu Pánu velkou radost, prožiji-li čtvrtek v úplné usebranosti a mlčení. Napadlo mi, že zvláště první čtvrtek v měsíci bych mohla zcela zasvětit eucharistickému Ježíši. Když může první pátek náležet Božskému Srdci a je dnem smíru, a první sobota kněžím, myslím, že první čtvrtek mohu darovat lásce Ježíšově skryté v Nejsvětější Svátosti. Od probuzení až do usnutí budu v tento den každý svůj pohyb klást ke svatostánku. Chci Mu ten den působit co nejvíce radostí. Toužím svou láskou otevřít Ježíši dveře svatostánku, kde Jej vězní Jeho láska, aby chvátal v mé srdce a stal se mým pánem a já věznem Jeho lásky.*“

VI. *MARIA*

1. *Dítě Mariino*

„*Maria mne přijala.*“ „*Až povyrostu, sama se Jí dám.*“ Šťastný je duchovní život, který se zmocnil tajemství Panny Marie a stal se mariánským. Sv. Ludvík Maria Grignon

nám říká, že cesta mariánská s Marií a skrze Marii je mnohem snazší než ta, která tohoto požehnání a té pomoci nedbá.

Aniččina životní cesta, plná zásluh, bohatá láskou, má zářné specifické usměrnění: je eucharistická a mariánská. Anička je tím cele šťastna. Když se v poslední výročí svých narozenin, 19. července 1941, dívá na svůj život, raduje se z toho, jak byla už od svého narození blízko Panně Marii. Vzpomíná: „*Byla tenkrát sobota – den Panny Marie – 19. července 1924, kdy za hlaholu zvonu, vyzvánějícího polední Anděl Páně, poprvé zabušilo mé srdíčko. Matička nebes projevila mi tak velkou přízeň. Měla jsem zůstat hračkou Ježíšovou. Již v ten den přitiskla mne na svoje nejčistější srdce, jako by mne nechtěla již nikdy vydat, neboť věděla, že až povyrostu, sama se Jí dám. Jsem dítě Mariino.*“ Touto myšlenkou je Anička stále ovládána, ale zvláště od svého vstupu do Mariánské družiny při ústavu „Ludmila“ v Napajedlích. Anička toužila jít životem, šlépějemi Neposkvrněné Matky Boží. Kromě Eucharistie je Maria – duch mariánské pokory, čistoty a lásky – hlavním rysem její duchovní tváře. Ze Sv. Kopečka píše: „*Když pohlížím od kostela v sluncem zalitou krajinu, vkládám celý ten drahý kraj v Její mateřskou náruč. Miluji Marii. Často Ji prosím, aby mi zachovala srdce dítěte, čisté a průhledné, prosté a obětavé, které nemyslí na sebe a dovede všechno dát.*“

O posledním jaru na tomto světě prosí Anička Pannu Marii: „*Maria, jsem Tvoje dítě, chraň mou duši, vyzdob ji květy, aby Ježíš měl radost. Nabízej stále mne ubohou svému Synu. Chci jen to, co Ho těší. Maria, důvěřuji. Jen připomínej Ježíši mou neschopnost a bídu ...*“ Jak tato dívka byla láskou s Pannou Marií spjata, dokazuje, že se s K. H. o prázdninách roku 1937 modlila denně v kostele růženec. Na tyto prázdniny Anička vzpomíná jako na nejkrásnější. A zdobit mariánský oltář je jejím sladkým štěstím.

Hluboce se později Aničce do duše vepsal svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie roku 1938. Tehdy byla přijata do Mariánské družiny. Zásvětná modlitba z úst této útlé květinčky: „*Matko přemilostivá, co nejvroucněji prosím Tebe pro Krev Ježíše Krista za mne prolitou, abys mne přijala mezi své služebnice a za svou stálou chráněnkyni.*“ A Anička v ten den přidává: „*Ó, Maria, pomáhej svému dítěti, aby dosáhlo svatosti.*“

Zvláště milým jí byl den 8. září – svátek Narození Panny Marie. V tento den složila v roce 1938 slib dočasné a v roce 1939 slib ustavičné čistoty. Prožívala jej ve zvláštní usebranosti. Svou světničku ozdobila výhradně bílými květy. Svůj slib svaté čistoty, napsaný na obrázku zmučené hlavy Ježíšovy, nosila tento den na srdci. Duchovním životem Aniččiným se vlastně táhne mariánská myšlenka: „*fiat.*“

Dodáme-li radostné „*fiat,*“ vystihli jsme smysl Aniččina života. V tomto smyslu též chápe Anička úctu mariánskou. Na počátku května roku 1941 píše: „*Jsme nyní Matičce tak blízko, chce nám v tomto měsíci tak mnoho dát. Chce nás naučit žít skrytým životem, jejíž žila v Nazaretě. Životem prostým velkých divů a činů, životem velké lásky, naprosté oddanosti, stálého plnění ,fiat‘.*“

V adventě roku 1940 praví: „*Žiji nyní stále s Pannou Marií. Advent nám Ji činí nesmírně blízkou. Jak slastné je nořit se do tajemství adventu. Kolik krásy nám dává již pouhé jméno Maria. Nelze odolat Jejímu zjevu a nutno nastoupit s Ní skrytou tichou cestu k jesličkám. První svatostánek – v něm první adorace a kolem nic netušící lidstvo pozvedá ruce k nebesům.*“

Zvláště měsíc máj je Aničce příležitostí k šíření pravé úcty k Panně Marii. Dne 16. 5. 1941 napsala: „*Rádi prodlévejme u Jejího oltáře. Skrze Její ruce obětujme Ježíši celý den, prosme Ji, aby doplnila, čeho jsme my ve své ubohosti neučinili.*“ Anička zde chápe úctu k Panně Marii v nejkrásnějším smyslu sv. Ludvíka Maria Grigniona. Nejprve: „*Ecce Maria*“, výzva k následování. Potom: „*Vše skrze Pannu Marii, vše s Marií*“.

Přítelkyně ze Zlína jí píše, že katolický kroužek vykoná pouť na Sv. Hostýn. Anička odpovídá (13. 8. 1941): „*V neděli 24. budu vzpomínat, že jste u Matičky na Sv. Hostýně. Buďte tam hodně šťastné a povězte Jí vše. Ona vždy prosbám porozumí a potěší.*“ Ve svém duchovním deníku píše 1. 5. 1941: „*Matičko, Tvé dítě jsem, prosím Tě, chraň mou duši.*“

Vyzdob ji těmi nejvonnějšími květy, aby měl Ježíš radost. Nabízej dále mne ubohou svému svatému Synu.“

„Denně spojuji své ubohé skutky, modlitby a oběti se zásluhami drahého Spasitele a kladu je skrze ruce Panny Marie v náruč Boží.“ (1939)

Úctu k Panně Marii projevovala Anička od dětství. Jistě to byla zvláštní milost, obětovat se Kristu Pánu skrze Pannu Marii. Anička si konala sv. exercicie při ostatní práci. V denním rozvrhu bylo: ráno „Hodinky ke cti P. Marie“, odpoledne růženec, večer Nešpory, Jitřní a Chvály. Poněvadž měla různé povinnosti, přinášela při nich dobrovolné oběti, čímž trvala v duchovních cvičeních.

Kříž, trpící Spasitel, Immaculata – čistota duše a utrpení, vše láskou prohráté, to je cesta Aničky. V prosinci roku 1940 píše: *„Immaculata a kříž spojí se v jednu jedinou cestu na horu lásky. V té jasné záři čistoty, lásky, svatosti, tam nelze zbloudit, lze jediné rozepnout křídla a nechat unášet se k Ježíši a Marii. Myslím, že stačí si vzít za vzor Marii – ten první svatostánek – stále s Ježíšem, vždy v blízkosti Ježíše.“*

V exercičních poznámkách z roku 1939 končí pokorně o P. Marii: *„Maria obětovala mnoho, my nedokážeme ani tak málo.“*

Konalo se zasvěcení Panně Marii. Anička všechno prožívala velmi hluboce. V jejím velkém srdci jsou tužby po duších, aby pochopily lásku P. Marie. *„Pokládám za nesmírnou milost, že právě nám se dostává milosti zasvěcení Panně Marii. Kéž by to duše pochopily. Chce, abychom jí byli velmi blízko, nejen u Jejích nohou, ale na Jejím klíně a byli si stále vědomi, že je naší laskavou a dobrou Matičkou, že smíme od Ní všechno chtít – jsme přece Její děti ... Toužím tolik a stále prosím Matičku nebes, aby duše v ten den poznaly, čím je jim Panna Maria.“*

VII. MODLITBA

Náš duchovní život má tolik ceny, kolik ceny má naše modlitba. Nejvyšší stupeň duchovního života je dosažen tehdy, když jsme dosáhli nejvyššího stupně modlitby.

Aniččina modlitba je jednak velkým darem Božím, jednak plodem jejího boje, sebezapření a nakonec odměnou za její čistou lásku k Bohu, takže Anička dospěje ke stavu, že její život je již jen samou modlitbou, jak mohla říci: *„Můj život je již jen samá láska.“*

Celá bytost, její hovory, práce, chvíle utrpení, vše jasně mluvilo, že Anička je v těch věcech, které jsou Boží. Domnívám se, že od roku 1940 měla Anička milost vlité modlitby. Některé zmínky tomu nasvědčují: *„Ježíš mi dal milost, že dovedu žít stále s Ním spojena. Myslím, že mi velmi mnoho pomohly poslední exercicie (Všech svatých roku 1939). Ani velmi zajímavá rozmluva mi nepřekáží ve stálé modlitbě.“*

Anička četla více duchovních knih, ale přece její mnohé myšlenky jsou tak originální a Anička je říká v době, kdy začala svůj duchovní výstup, takže lze tedy pokorně myslet na jejich nadpřirozený původ. V duchovním deníku 12. září 1939 píše: *„Bylo mi řečeno, že vypadám, jako bych přišla z exercicií. Což nekonám exercicie každý den? Tys mi dal tu velkou milost, že nejen v době mlčení a odloučenosti od světa dovedu s Tebou rozmlouvat, ale i ve shonu světa dovedu žít tak, jak bych byla o samotě.“*

Anička se stále modlí. 1940: *„Co tu sama, Aničko, děláte celý den?“* – *„Hovořím s Ježíšem. My si toho máme tolik co říci, že ani celý den na to nestačí, musím nastavovat noci.“* Anička uměla se vším stvořením Božím hovořit o Bohu, o všem věděla Bohu něco říci. Při hovoru s druhými bylo vidět, jak její duše sestoupila na hlubinu.

I modlitba stála Aničku leckdy oběti: *„Zlý duch nechce, abych se zbožně modlila. Proto prosím Pána Ježíše před modlitbou, aby ji přijal, aby přijal i mou roztržitost, vždyť je mi utrpením. A říkám Mu, že Mu obětuji modlitbu za vše, kam mé myšlenky zabloudí. Doufám, že je s tím spokojen.“*

Po příchodu ze Sv. Kopečku se modlila kromě modliteb, stanovených jí malou řeholí, denně 15 modliteb sv. Brigity. Byla tak obětavá, že je sepsala, aby mohla tištěné dát druhému a způsobit Mu radost.

Jak často si naříkají zbožné duše, když se již nemohou modlit. Anička počátkem září praví: „*Nemám již nic, nemohu se modlit. Stač to, že vidí Pán Bůh, jak se na všechno, co mi bere, usmívám.*“ Ano, stačí. Je to nejkrásnější modlitba, je to vděčnost za oběť nedobrovolné roztržitosti při modlitbě, která některé duše od modlitby dovede odradit, ale která je pro Aničku příležitostí k oběti.

Denní modlitby Aniččiny byly: večer příprava na ranní rozjímání, příprava z misálu na mši svatou, zvláštní příprava na svaté přijímání. Poslední 2 léta nechodila spát před 11. hodinou večer. Na domluvu, proč nejde dřív spát, odpovídá, že musí bdít, aby jiní mohli spát. Zmiňuje se o mužích pracujících v noci.

Ráno vyznání lásky Ježíši v blízkém svatostánku. Rozpětí rukou: „*Miluji Tě, Ježíši!*“ Adorace a prostrace (modlitba vleže na zemi tváří k zemi). Ranní modlitba. Rozjímání evangelia, účast na mši svaté, „Malé Hodinky Panny Marie“, denně celý patnáctidesátkový růženec, podle možnosti návštěva Nejsvětější Svátosti nebo křížová cesta, „Malé Hodinky k Božskému Srdci Páně“, večer duchovní četba.

Když byla upoutána na lože, modlívala se Hodinky přede dvěma obrázky: modlí se Ježíš a modlí se Panna Maria (ústně s. Ludmila).

Spolužačka K. H. vzpomíná na své nejkrásnější prázdniny v roce 1937, kdy se chodila denně modlit s Aničkou do kostela růženec.

Anička si velké milosti vyprosila. Roku 1941 vzpomíná, že byla před rokem v mateřinci ctihodných sester premonstrátek na Sv. Kopečku. „*Pojedu navštívit to svaté místo, které mi bylo přípravou na nesmírné proudy milostí, jimiž mne zahrnul Ježíš.*“ Anička myslí kapličku ctihodných sester premonstrátek, krásnou, útulnou, kde za svého pobytu proklečela dny i noci před svatostánkem.

V květnu roku 1940 píše: „*Pán Bůh zaplať, že jste mi řekl, jak se možno modlit Otčenáš a Zdravas. Nalezla jsem v tom tolik krásy, že nelze se pomodlit Otčenáš bez obětování. Obětování, které vkládám do Otčenáše, spojuji s nejdražší obětí mše sv., která se toho okamžiku koná. Myslím, že tím Otčenáš nabývá nesmírné ceny. Největší radost má Bůh z oběti svého Syna. Proto vše, i sebemenší pohyb kladu v nejsvětější Oběť. Myslím, že já nepřináším Pánu Bohu v oběť nic, jen Mu připomínám oběť Jeho Syna. Oběti vkládám v náruč Otce sám Ježíš, protože jsou spojeny s Jeho obětí.*“ (17. 5. 1940)

VIII. NEMOC

1. Umění být nemocným

Žít duchovní život, když je člověk zdravý a vše se mu daří, není tak nesnadné, ale žít duchovně, když všechno bolí, když organismus odumírá, je umění nad jiné větší. I stonat se musí umět. Kolik trampot lze za nemoci napůsobit, kolik může nemocný natrápiti druhé. Kolik nemocných ztratilo přízeň Boží, obtížilo duši netrpělivostí, nedůvěrou a někdy i rouháním. Anička se však svou nemocí činí nástrojem lásky k Bohu. Nemoc je jí příležitostí obětovat se a lásku dokazovat skutky. Samota, kterou je obklopena, je Aničce situací, ve které se snáze mluví s Bohem. Nemoc jí otevírá vstup v plodná noční bdění, adorace a smír. Nemoc je kapitál daný člověku. Záleží na něm, co s ním udělá. Za nemoci lze získat posvěcení duše (samozřejmě za pomoci milosti Boží), krásu duše, svobodu duše, nemocí lze uvést duši ve vyšší život, ve vyšší krásy. Na věčnosti pozná mnohý člověk, jak ubohou by byla jeho věčnost, nebýt toho nebo onoho utrpení. V bolesti, utrpení přichází k nám sám Boží Syn. Přináší zvláštním způsobem plody svého utrpení. Přijme je člověk,

nebo zavře své nitro? Ale pak zůstane se svým utrpením žalostně sám. Anička uměla být nemocnou.

Dispozici k tuberkulóze si Anička přinesla na svět. Maminka byla tuberkulózní, na tu nemoc též zemřela. Kromě toho Anička se neuměla šetřit, neznala odpočinku, zapomínala na jídlo. A při práci fyzické neuměla hospodařit se silami. Podle úsudků lékařů měl život Aniččin skončit již v létě roku 1939. Po rentgenu plic roku 1939 řekl primář zemské nemocnice v Uherském Hradišti Aniččině učitelce: „Sestro, nedělejte si naději, to je nevléčitelný případ, celé plíce zachváceny. Počítejte tak na květen, červen.“ (To bývají měsíce smrti tuberkulózních.) Anička žila ještě přes 2 roky. Když Aničce tatínek řekl: „Aničko, žádný lékař tě již nechce léčit, protože je všechno marné,“ Anička se jen usmála. Potom řekla své učitelce: „Žádné injekce nebudu již dostávat. Dr. Michálek řekl našim, že je škoda peněz, prý je všechno marné. Co tomu říkáte?“ – „Bůh je nejlepší lékař. On si tě uzdraví, kdy sám bude chtít.“

Přeneste tuto situaci do naprosté většiny světniček, kde by se nemocný dověděl, že je vše marné. Jaký křečovitý pláč a snad i zoufalé myšlenky. Co však odpoví Anička: „*Jak je to krásné, že se mne lékaři vzdali, alespoň se nebudou Pánu Bohu do toho plést. Víím, že mne nechá ještě dlouho trpět, myslím tím hlavně muka vyhnanství této země, ale já chci trpět, lépe je trpět nežli zemřít.*“ Když jí vytýkají, že chodí pozdě spát, odpovídá: „*Když je mi zdravotně lépe, spím jen asi dvě hodiny v noci, víc nemohu. Když je mi špatně, nespím ani v noci, ani ve dne. Ale je to krásné, já musím bdít, aby druzí mohli spát.*“

V červnu Anička častěji krvácela z plic. Úzkostlivě si sama prala kapesníky, aby maminka nic nevěděla a tím netrpěla. Nyní již musela většinu dne ležet. Horečka se stupňovala, Anička hořela, ale víc hořela její láska k Ježíši – obětovat se. Koncem srpna, když se opět nemoc zhoršila, tu se dohodla Anička se s. Ludmilou, že vykonají nověnu za zdraví k Matce Terezii Schererové. Pobožnost začaly 1. září. (Překvapuje to. Připisují to horečnatému stavu Aniččinu. Vždyť prosit za své zdraví, to je něco nezvyklého v životě Aniččině. Také okolnosti dopisů na Sv. Hostýn svědčí o opaku.) Anička nověnu začala, ale nepokračovala. Věděla, že ji Bůh volá k sobě.

Když s. Ludmila odcházela, volala za ní: „*Když se uzdravím, tak první moje cesta bude k vám, podívat se na vaše nová děcka, potom pojedu na Karmel trpět za duše. Pozdravujte ode mne Krista Pána. Když se neuzdravím, čeká mne velká věc – překročit mezník tohoto života. Pomodlete se, abych jej šťastně překročila.*“

V květnu roku 1940 mi píše: „*Šla jsem s maminkou k lékaři. V poslední době mi bývalo dosti špatně. Dech mi působil potíže. Pochopíte, proč mi srdce bušilo. Cestou jsem se modlila. Příliš jsem se obávala, že nebudu moci trpět skrytě a způsobím bolest jiným. Měla jsem pak krásnou noc. Nemohla jsem spát, dech mne úplně vyčerpal. Dlela jsem v duchu u Ježíše, děkovala Mu a ujišťovala, že chci, co On chce. Byla jsem šťastna, že se mi tak krásně vede. Je zvláštní, že žádný nic nezpozoroval. Byla jsem v ty dny pokládána za hodně veselou. Z mnoha úst jsem slyšela, že pěkně vypadám. I pěknou čerstvou barvu jsem měla. Což není Ježíš neskonalá dobrota? Bere mne ihned za slovo. Chtěla jsem trpět skrytě, což to nečiní? Nedivila bych se, i kdybych snad byla pokládána za úplně zdravou. Ježíš to může učinit, aby víc skryl mé bolesti. Myslím, že mi nemusí nemoc úplně vzít. Oklame mé okolí. Vždyť to smí. Mně ponechá mou nemoc, ale jen abych to věděla já a On. Teď mne to mrzí, že jsem to napsala. Prosím, aby se to nikdo nedověděl.*“

2. K čemu je nemoc?

Dne 8. 12. 1939 píše Anička: „*Jsem opět trochu nemocná, ale velmi šťastná. Víím, že Ježíš potřebuje mého malého utrpení, že je to pokyn Jeho božské vůle, aby mi umožnil stále se modlit, obětovat se, být s Ním, myslit na Jeho zájmy a získávat Mu duše. Je ke mně tak dobrý, tak něžný. Což není to Jeho něžná láska, ty nespočetné příležitosti k obětem? Život*

každou minutou se krátí, proto nutno každý okamžik získat pro zájmy Ježíšovy. Jsem ochotna vše učinit – jen zřící se obětí a utrpení – zvláště nyní, kdy je ho tolik potřebí na záchranu světa, je mi velmi těžko.“ Anička jako by se bála o žár bolesti, který jen živí žár její lásky.

Píše v deníku 19. 4. 1941: „*Neuhasínej plamen, který jsi jednou vznítit. Na to mě zde máš, abys mě ke všemu použil, miluji Tě, Ježíši.*“ – A jinde: „*Láska nesmí znát mezí. Dává více, než je třeba, nic jí není těžké ... Vzhůru na kříž.*“

3. „*Nemoc se mi stala milou a krásnou*“

V březnu roku 1941 píše do Olomouce: „*Již od 30. listopadu ležím nepřetržitě. Teprve nyní po dva dny smím trochu chodit po pokoji. Celé svátky jsem prožila doma. Není mi však smutno. Nemoc se mi stala milou a krásnou. Chci přece jen to, co chce Ježíš, a když On touží po mém stálém obětování, tak já ráda spočívám na obětním oltáři, nechávajíc se Mu k stravování.*“

4. *Veselá nemocná*

Spolužákně vzpomíná, že se jednou zeptala: „Aničko, není ti zde smutno? Jsi tak sama, vidíš jen ty čtyři stěny.“ – „*Ó, kdepak, není mi smutno, je tu se mnou Ježíš.*“ – V únoru roku 1941 byla Anička u lékaře. Jde s naprostou odevzdaností a klidem. Ví, že bude jen to, co chce Ježíš. Lékař všechny překvapil. Levá strana plic je úplně čistá a na pravé jen malé skvrny. „*Přiznávám se,*“ píše Anička, „*že nepociťuji žádného zlepšení, spíše je mi hůře. Někdy již nemohu, nemám síly, a přece navenek jde vše obvykle. Mohu říci, že jsou mnohé okamžiky, kdy mne drží jen síla Ježíše. Neděsí to, poněvadž jsem zcela Jeho, nevzbudí u mne údiv ani to, budu-li zdráva, a přece budu trpět, jako bych byla nemocná. Pokládám to za samozřejmé, za obět' lásky.*“ Anička se mne táže: „*Není Vaše zdraví takové jako u mne? Zdráv, a přece nemoc zůstala.*“

V lednu roku 1941: „*Sedm týdnů, co mne Ježíš činí vězněm mé cely, mne nezbavilo radosti. Denně nalézám nové a nové krásy. Jsem dítětem, které těší všechno, vše je pro ně krásné, vše je dovede upoutat. Vše mne činí šťastnou, tiskne na Srdce Boží, i když smím trpět.*“

Proto je Anička v nemoci veselá, že v ní vidí poslání, bohoslužbu. Aničce je její bolestné lože místem, kde se musí Ježíši dostat lásky, kde v oběti musí být milován. Proto ten klid. „*Vůle Boží mne opět položila na mou postýlku. Byla jsem u jiného lékaře. Rozkázal mi ihned ulehnout, bude-li má teplota přesahovat 37,5 stupňů, ale já mívám nyní tak často přes 39 stupňů. Mé srdce však stále dlí u Ježíše a prosí za duše. Nedovedu Jej prosit o to, aby mi odňal teploty, bylo by pak v tom i kousek mé vůle. Jen Mu stále říkám: ,Čiň, co chceš!‘*“

Aniččin konec se blížil neodvratně. Ctihodné sestry Aničku vyfotografovaly v zahradě, kam ji dovedly s velkými obtížemi pro nemocnou. Ale to byl obrázek. Obličej ztrhaný, zničený, takový, jak jej znají jen její noci. – Ten pohled mučí maminku. Zavolala tedy fotografa, aby Aničku vzal ještě jednou. Když vešel fotograf do světničky, jakoby na rozpacích se jeho oči tázaly: „*Tak kde máte tu umírající?*“ A musel poznat, že jeho objektem je to růžové děvčátko, usmívající se na svém bolestném loži. Při odchodu řekl na chodbě mamince: „*Vždyť je to samá energie a život, ta vám neumře.*“ V očích maminčiných zas malý paprsek naděje.

5. *Nic nemůžeš, a přece tak mnoho*

V srpnu se nemocné přihoršilo. „Vyšší teplota. Příliš těžko se mi dýchá. Opět jsem ubrala na váze 2 kg. Vážím 44 kg. Jsem značně slabá. Pociťuji bolesti v zádech. Kašel je tak prudký. Již dvě noci jsem téměř prokašlala. A přece je to krásné, když již nic nemohu – miluji Její! Noci jsou pro mne opravdu mukou, ale sama jsem Mu je nabídla. Značné potíže mi dělá žaludek. Mohu jen velmi málo jíst. Má důvěra v Ježíše však stále vzrůstá, vždyť On může všechno. Jak láska dovede učinit utrpení snadným. Čím bolestnější budou následující okamžiky, tím lépe, na to jsem zde, abych trpěla.“ Předposlední slova srpnového dopisu umožňují pohled na velikost Aniččina utrpení a na jeho krásu. „Nemohu již ležet, někdy ani dýchat, ale mohu milovat, mnoho Její milovat.“

Bolel žaludek, hlava hořela, nemocná nemohla dýchat, dusila se, mdloby ji napadaly, celé tělo jedna velká živá rána, nervy napjaté, vše ve výhni horeček až 41 stupňů. Rodiče se snažili Aničce ulevit. Známa slečna jí poslala lurdkou vodu se zprávou, že byla též nemocná, ale koupala se v lurdké vodě (konala nověnu k P. Marii) a uzdravila se. Anička píše: „Maminka hned na to přistoupila. V úterý na svátek Nejčistšího srdce Panny Marie začneme nověnu. Ale já nedovedu prosit za své zdraví. Budu všechny modlitby vkládat v náruč Matičky s prosbou, aby Ježíš učinil to, co sám chce.“

6. „Neočekávala jsem tak velkého štěstí“

V roce 1938: „Večer 2. ledna mne zachvátil opět kašel, na kapesníku jsem spatřila rudou barvu. Byla jsem tím překvapena. Neočekávala jsem tak velkého štěstí. Tu se mi zdálo, jakoby mi Ježíš řekl: ‚Nemáš již nic, nic ti nepatří. Pročpak se divíš mému počínání?‘ – Toho štěstí se mi dostávalo po celý týden, pak mi je Ježíš odňal.“

7. „Když srdce bije rychleji ...“

Dne 2. května 1940 píše Anička: „Jsem šťastna, že jsem churavá. Jsem stále spojena s obětí Ježíšovou. Ach, dal mi tak velkou milost. Vše, každý úder, tep, vdech a výdech, mžik oka, každé slovo, vše Mu dávám v oběť. Což není to milost, že mé srdce tluče rychleji, že můj tep má stále naspěch a můj dech je tak zrychlen? Kolikrát více toho mohu dát Ježíši než ostatní. Jak dobrý je Ježíš.“

8. „Směla jsem trpět“

Již ve III. třídě školy měšťanské jeví zápisník Aniččin pochopení pro oběť. „Po celý Svátý týden přicházela horečka. Byla mi zima a velmi jsem kašlala. Na Zelený čtvrtek jsem velmi prosila Ježíše, aby mi řekl, jakou oběť si ode mne žádá. Chtěla jsem Mu dát všechno. Má prosba však zůstala nesplněna. Velký pátek byl krásným dnem. Ó, drahý Ježíši, tehdy jsi přijal mou oběť a v důkaz své lásky jsi mi poslal první pozvání. Když jsem večer klečela v Božím hrobě, rozjímala jsem o Jeho utrpení. Znovu jsem Její prosila, abych Mu směla úplně náležet, aby přijal mé tělo, mou duši, mé zdraví, můj život a vše, co mám. Tu mne stihl záchvat kašle a můj kapesník se zbarvil krví. Když jsem spatřila, co se stalo, veliké štěstí zaplavilo mou duši. Nemohla jsem se modlit, byla jsem nevýslovně šťastna. Nedovedu nic opakovat. A opět toho večera jsem směla trpět horkost, zimu, kašel. Od té doby, kdy jsem Mu vše dala a doporučila se do Jeho svaté vůle, obětuji se znovu každý den.“ Anička uměla využít i nemoci a bolesti, uměla všude nalézt radost.

IX. OBĚŤ – UTRPENÍ

(viz kapitolu: *S M Í R*)

Ježíš se obětoval, protože chtěl. Tolik pravého následování Krista, kolik ochoty obětovat se, být s Kristem obětován/a. Oběť pro Krista a duše, to je dech celého duchovního života Aniččina. Anička je jednou ze šťastných duší, které v náboženském životě nevidí honbu za útechami, nehledají vyplnění své vůle, ale vůle Boží. Nehledají a nečekají: „Bože, co mi dáš?“, ale hledají a čekají: „Bože, co mohu, co smím dát, co pro Tebe vykonat, vytrpět?“

Na svátek Božského Srdce Páně roku 1938: „*Žízním uskutečnit, čeho si bude ode mne Ježíš přát. Chci následovat božské Srdce Ježíšovo v Jeho poslušnosti, která Jej vyvedla až k smrti lásky na kříži. Žízním být s Ním obětována.*“ Svůj slib ustavičné čistoty, který složila 8. 9. 1939, končí slovy: „*Nabízím se Ti v oběť zápalnou, učiň mne mučednicí své lásky.*“ 1. května 1940 sestřičce (=s. Ludmile): „*Toužila jsem a toužím po utrpení. Jak jsem šťastna, že smím každého dne vložit kvítek lásky na oltář. Hned 1. května se mi dostalo výtek od tatínka, Vás jsem již dlouho neviděla, a to největší, můj drahý Ježíš usnul.*“

„*Velmi jsem se těšila na vánoce, že budu moci vstát /byla nemocná/ a být alespoň na jedné mši svaté.*“ Ježíš však žádal oběti. Nemoc se zhoršila. Anička na to odpověděla Ježíši s úsměvem: „*Ano.*“ To však její žízeň po utrpení neukojilo. Toužila být cele obětí v ručkách Ježíškových. V oktávě Zjevení Páně roku 1940 napsala: „*Jsem nyní úplně v ručkách Ježíškových. Činí Mu radost, může-li si každou chvíli jinak hrát. Nemyslím příliš na to, co se děje se mnou. Mou starostí je chovat se docela tiše, přihlížet s radostí, ochotně a nechtít nic jiného, než působit Jemu radost. Nemít žádné touhy, nestarat se o nic, jen souhlasit s Jeho vůlí.*“

VI. R. píše, když již 4 měsíce musí být beze mše sv.: „*Je mi radostí, že Mu smím stále něco obětovat.*“ Sestřičce (=s. Ludmile): „*Zdá se mi nutným, aby každý okamžik stáhl naše rty – svět potřebuje oběti – a kdyby nám bylo vše jen slastí, co bychom skutečně obětovali?*“

1. Oběť za duše

Anička umí svým obětem dát vznešené poslání. Buď ji spojují blíže s Ježíšem, nebo jsou prosbou za milost duším. Kdysi v postě se Anička modlí: „*Matičko Boží, ujisti Ježíše, že jsem ochotna pro spásu duší podstoupit všechna muka duševní i tělesná, jak a kdy bude chtít, jen když jsou duše zachráněny. Což není mým povoláním láska? Má duše zmírá touhou navždy spočinout na Tvém přesvatém Srdci, ale neprosím o to. Je třeba víc odvahy k životu než k smrti. Dovol mi, ať smím zemřít opuštěna, neznáma jako cizinka. Chci zemřít pro Tebe, chci zemřít z lásky.*“

Anička toužila potěšit božské Srdce Ježíšovo za všechny rány, které Mu zasazuje sobectví světa. Proto je jaksi neklidná, smutná, že Bůh na ní žádá málo obětí. Anička zapřísahá Boha, aby své oběti nešetřil: „*Můj Bože, cítím se tolik prosta všeho, patřím jen Tobě. Tys učinil, že zde na zemi již není nic ... Jsem Tvojí obětí. Nič mne svou láskou.*“ Anička touží po nejtěžším apoštolátě – utrpení: „*Ó, prosím Tě, dej mi ty ubohé duše, pomoz a žehnej kněžím. Chci trpět všechno, abys Ty byl milován. Jsem Tvoje, vezmi si vše.*“

Anička vztahuje ruce po kříži: „*Odtud jedině budu moci dát co nejvíce své krve za duše a za kněze. Ó, prosím Tě, na mne se vůbec neohlížej ... Žízním být zničena.*“ Nemoc

Aniččina – tuberkulóza – se projevovala slabostí, mdlobami, velmi obtížným dechem a nepravidelným tepem srdce, častým pícháním u srdce ... Anička věděla opět, co s tou bolestí. Často tiskla ruku na srdce a říkala: „*Mé srdce bije jen za ubohé duše – Bože, požehnej kněží.*“ 13. 11. 1939: „*Má touha po obětech je tak velká. Čím více se obětuji, tím více vzrůstá.*“

S blížícím se zářím roku 1941 rostla Anička do nových krás. Je úplně vyčerpaná. Vidí, že vše dala Bohu. To ji blaží. Anička to vyjadřuje slovy, k nimž se vrátí ještě ve chvílce své smrti. Poněvadž ta slova řekne několikrát, je to svědectvím, jak vyjadřují stav nitra: „*Ne, nelituji a nikdy nebudu litovat, že jsem se obětovala – všechno bylo tak krásné ...*“

2. Malé oběti – věrnost v malém

V únoru roku 1940 jsem měl dávat exercicie v Holešově. Anička prosí, aby se jich směla zúčastnit. Pro její nemoc nemohl jsem svolit. Konala si tedy Anička exercicie sama – a to 8 dní podle sbírky mystiků „Věčná moudrost“. Po příkladu sv. Terezičky Ježíškovy kráčí Anička cestou četných „malých obětí“. Pán Bůh jí tuto cestu ukázal: „*V těchto exerciciích /osmidenních, které konala sama/ jsem našla zvláštní krásu, která je skryta ve věrnosti v malém. Stále jsem měla touhu konat velké a hrdinské skutky lásky, a když jsem viděla, že jich nemohu konat, trochu mne to rmoutilo, ale teď jsem našla velké hrdinství právě v malém, že mi ani trochu nevadí, že to nebo ono nesmím konat.*“ (8. 2. 1940)

3. Kytičky malých obětí

Duše, která miluje Boha, je vynalézavá. Každá situace má pro ni předpoklady dokázat Bohu, že Ho miluje. Jsou to malé věci, ale jsou nesmírně cenné podle míry lásky, s jakou je konáme. Anička píše 19. 10. 1939: „*Ač malé, přece mocnými pouty spojují naše srdce se Srdcem Božím. Všechnu péči, kterou věnujete malému chlapci, obětuje Pánu Ježíši. Při všem myslíte: ‚Konám to pro Ježíše.‘ Můžete to ještě spojit s předrahou obětí Pána Ježíše na kříži. Pak i sebemenší oběť nabývá nesmírné ceny. Píšete, že jste příliš zaměstnána, že Váš duchovní život se omezuje jen na ústní modlitbu, na oběti že jste slabá. Myslím však, že nikoliv. Což není Vaše zaměstnání také obětí? Ostatně, netřeba nám hledat obětí, vždyť každý okamžik nám je přináší. Kolik práce je Vám denně vykonat, kolik kroků, kolik slov, úsměvů, to vše lze přinášet z lásky k předraženému Ježíši. Jak užasnete večer, kolik květů lásky jste pro Něho nasbírala zcela volně, bez nucení. Chci, abyste mi dobře rozuměla. Není třeba při každém kroku či pohybu říkat: ‚Z lásky k Tobě, Ježíši.‘ Nejlépe je hned ráno Mu obětovat celý den se vším, co nás potká.*“

4. Jak chutná kyselý salát

„*Čím věrněji se snažíme konat malé věci, tím nabýváme většího hrdinství nad sebou. A to je náš úkol, zcela si podrobit své já. Malá Tereška dospěla tak velikého vrcholu svatosti jedině svými maličkostmi. Nalézejme právě ve svých povinnostech dýmanty a perly lásky. Ježíše nesmírně těší tato skrytá láska, která je Mu podávána v každém pohybu, aniž by to okolí pozorovalo.*“

Anička měla ležet, ale stařenka byla nemocná. Anička musela zastupovat maminku v kuchyni. Přišla s. Metodějka a vytýkala Aničce neposlušnost, že neleží. Anička mi o tom píše 4. 12. 1940: „*Bolelo mne to, a již jsem chtěla říci, že to jinak nešlo, ale Ježíš mi dal poznat, ‚jak chutná kyselý salát,‘ že je to nová perla na výzdobu svatostánku.*“

5. Perla, kterou podává Kristus Pán

Možnost přinést nějakou oběť považuje Anička za perlu, kterou jí podává Kristus Pán, proto je Mu za ni tak vděčná. Anička prosila Krista Pána, aby jí ukázal, čím by měla vyzdobit svatostánek svého srdce. Píše 4. 12. 1940: „Vím, že pochopíte, co znamenala pro mne první perla, kterou mi podal Ježíš v předvečer adventu ve vzkazu, že následujícího dne nesmím vůbec vstát. Neděle bez Ježíše a bez Nejsvětější svátosti, bez nejsvětější Oběti ... a dnes již čtvrtý den v době adventní a já dosud jsem bez Ježíše. Tolik toužím po Něm a přece nedovedu říci nic jiného než ‚Ano‘ ke každému Jeho přání. Můj život se stal docela jiný. Kolik nočních hodin strávených na kolenou, kolik návštěv u svatostánku, kolik službiček z lásky k bližnímu, a to vše nelze nyní vykonat. Jak mnoho obětí dovede nalézt láska k Ježíši – nyní nalézá jen jediný projev lásky – chtít to, co On chce. Vše ostatní spočívá v tomto oddání. Dříve podávala jsem Mu já své oběti, nyní činí Ježíš vše sám, já jen Mu ochotně sebe propůjčuji. Ne, nepropůjčuji Mu sebe, já Mu sebe dávám.“

V deníku 4. července 1941: „Kolik to krásy prolévat i pro Tebe krev. Moci ji přímo držet v rukou a Tobě darovat. Být skrytou mučednicí Tvé lásky. Být obětí stále se spalující, a přece ještě neumírající. Ó, pohled, je tolik duší, které potřebují pomoci. Rozdrť mne v lásce své, jen dovol, aby to bylo co nejcitelnější.“

Anička je si vědoma, že touha po oběti a utrpení není hlasem její přirozenosti ani hlasem jen její duše. Ví, že je to žár, který zaněcuje v duši Ježíš. Deník 11. 7. 1941: „Žízním, ó Miláčku, trpět velmi mnoho. Proč rozmnožuješ mou žízeň, znaje mou ubohost? Ty však vždy se mnou jsi, a proto bez bázně vztahuji své ruce po kříži, neboť jediné odtud budu moci dát co nejvíce své krve za duše a kněze.“

Vidíme, jak dokonale se tu prolíná pokora s důvěrou, zapojení člověka na Boha. Je to ona jedinečně krásná vlastnost Aniččina, vyjádřená nesmrtelně a vábivě pravdivě. „Jsem ubohé nic, ale to nic Ti může udělat radost, schýlíš-li se k němu.“ Vidíme tu vyjádřenou těžko pochopitelnou pravdu „concursum divinum“ neboli spolupůsobení milosti Boží s vůlí lidskou. Bez Boha nejsme schopni dobrého skutku. Naše dobré skutky jsou skutečně naše. Vycházejí z dobré vůle v duši, která žije v posvěcující milosti. A přece jsou ty skutky více Boží než naše. Anička to vyjadřuje obrazně: „Z kříže budu moci dát co nejvíce krve za duše a za kněze.“

V červnu roku 1939 byla pokřtěna dívka. Za její konverzi se Anička mnoho modlila. Anička píše 11. 6. 1939: „Jak velká škoda, že jsem nemohla být při křtu sv. a při 1. sv. přijímání. Věřím, že to bylo krásné.“ Jisté je, že kdyby Anička nebyla napsala nic víc, že by nás překvapilo to: „Jak velká škoda.“ To jaksi nezapadá do duchovní fyziognomie Aniččiny, avšak Anička napsala: „Ale to nevádí, snad potěšila Krista Pána více má oběť než přítomnost na této slavnosti.“

Anička píše, jak to bolí, když člověk touží mnoho Pánu Bohu dát a zatím vidí, jak je ubohý. „Když Pán Bůh duši potěší,“ praví Anička, „tu v mé duši je velká otázka: ‚Proč? Proč nesmím stále trpět, proč nemohu stále plnit obětní patěnu?‘ Ježíš tak chce, tak se Mu líbí, těším se z toho a obětuji Mu své touhy. Když jsem na 1. pátek přiklekla k oltáři, nechtěla jsem ani kousíček štěstí pro sebe si vyprosit. Necht' všem dá mnoho radostí, se mnou ať zachází docela jednoduše. Je tolik třeba obětí.“

„Bylo to za duše.“ Anička proto ráda vše obětuje. I když jde o nejtěžší nemoc, o horečnaté stavy. V nich ochabují i duše jinak velmi osvědčené. V červnu roku 1941 Anička oznamuje: „Asi před týdnem v noci bylo mi velmi špatně. Teplota dostupovala přes 41 stupňů. Byl to přílišný žár, jako bych se v něm rozpadávala. Cítila jsem, jak mocně jsem stravována. Netoužila jsem ani po sebemenším zmírnění svých bolestí a Ježíš mi toho dopřál. Byla jsem tolik šťastna. Bylo to za duše.“

Když byla Anička nad propastí svého utrpení, řekla ona velká slova, s nimiž se setkáváme při její smrti, slova, která vykonala již velký apoštolát: „*Nelituji toho, že jsem se obětovala.*“ Dopis ze 13. 3. 1941: „*Chovám se k Ježíši tak, jako by mne zahrnoval vši možnou slastí. Bojím se, že kdyby poznal, že Jeho chování příliš bolí, zmírní by svoji přísnost.*“

6. Oběť je milost

Anička vidí v každé oběti milost, ne tedy že by ona něco dávala, ale že něco přijímá. A opravdu, je to dogmaticky správné. Aby bylo něco obětí Bohu milou, záslužným skutkem, je k tomu potřebí Boží milosti. Milost Boží je při skutku to nejdůležitější. Proto se právem Aničce při myšlence na oběť ztrácí to, co je na skutku jejího a Anička vidí, co je v tom skutku Božího. „*Jsem naplněna hlubokou vděčností k Ježíši. V každém svém pohybu, v každé oběti vidím Jeho milost. Byla by má ubohost schopna obětovat se, kdyby nepomáhal Ježíš svou láskou? Prostě nemohu říci, že z lásky k Němu něco obětuji, ale říkám, že přijímám od Něho a Jeho lásky milost. Každá oběť, kterou přináším, je vlastně Jeho něžný dar. Což není to Jeho něžná láska, ty nespočetné příležitosti k obětem?*“

7. Aniččino rádio – koncert za duše

V říjnu roku 1940 píše: „*Myslím, že kdo miluje, činí nejvíce. Život je tak krásný. Hned, když ráno procitnu, děkuji za nastávající den a mám velkou radost, cítím-li, že je pro mne připravena nějaká bolest. Je mi radostí i prudký kašel, který se dostavuje po prvním pohybu. Nazývám jej svým prvním ranním koncertem. Je to mé rádio, které, jakmile se vzbudím, začne vysílat svůj první koncert k nebesům za duše. Což to není krásné? Pro posluchače ovšem asi ne, ale zařídím to vždy tak, aby mne naši co nejméně slyšeli.*“

Když ji kdysi maminka viděla všechnu zničenu a litovala ji, Anička se vrátila do své světničky a prosila Pána Boha – trpět a být pohrdána, a ne litována. „*Vím, že mých sil není mnoho, nebojím se však je vyčerpat pro duše. Je nutno, je tolik třeba se modlit. Jsem pužena láskou dlít často na kolenou a své rozpjaté ruce pozvedat k nebesům, zvláště, když svět spí. Ne, necítím se v těch chvílích unavena, prosím jen za duše. Pro záchranu jiných nutno obětovat všechno. Tím více a rychleji je nutno dávat, čím méně zbývá života. Pokorně prosím, dovolte mi aspoň ve čtvrteční noci adorovat. Přijmu však s radostí i Váš opětovný zákaz: Jen to, co chce Ježíš.*“

„*Vkládám svůj mladý život na obětní patěnu, aby byl obětován za duše, za jejich spásu. Chci být obětována z lásky, jako Ty ses nechal z lásky za nás zničit. Ó, Ježíši, jednej, buď vůle Tvá.*“ Ve dnech naprosté opuštěnosti říká: „*Hynu /opět překvapující důsledek/, raduji se, že nejsem šetřena. Ó, chci dát vše.*“

To řekla na jaře a v srpnu. 2. 8. 1941 ještě s neukojenou duší volá: „*Žízním po kříži, vztahuji ruce po největší oběti, kdy mé srdce rozpůleno šípem lásky, dá všechnu svou krev za duše a za kněze.*“

Přítelkyni, která se nabídla Bohu v oběť za obrácení jedné duše, píše Anička 19. 7. 1939: „*Ježíš Ti dá okoušet slasti, kterou prožívají jen ti, kteří Mu všechno obětovali. Drahá, buď však připravena na bolest. Po krásném slunečném dnu přichází často bouře. A dobrý Ježíš, který pro nás tolik trpěl, žádá také od nás utrpení. Tys Mu darovala sebe, chceš být smírnou obětí, tím se též podvoluješ přijmout vše, co je v Jeho svaté vůli. A On za odměnu svým věrným dává rád svůj kříž. Je to tak krásné, trpět pro Ježíše. Vždyť utrpením se stáváme Jemu podobnými.*“

V červenci roku 1940: „*Nic neuškodí oběti lásky, co po ní Ježíš žádá, i když to mnoho stojí. Každé utrpení, každá bolest, jako by byla něžným pohlažením, které zanechává jen*

šťěstí a úsměv. A přece ty chvíle vyžadují tolik sil, úbytek sil však se nepozoruje. Dovedu být již jen šťastnou. A toto štěstí naplňuje již celé okolí. Maminka je velmi churavá se žaludkem, je tak sedřená, a při tom všem svém bolu si zpívá písně k Panně Marii nebo tu Vaši před svatostánkem. Tatínek zase došel k úrazu na noze, spadl mu na ni kámen, přece však vesele skáče po jedné noze. Vše se tolik změnilo. Je u nás stále veselo a při všem vzrůstá odevzdanost do vůle Boží.“

8. „Musíte zvolna, to víc bolí“

Čím více se blížila smrt, čím více ustupovala tělesná stránka, tím jasněji Anička viděla, tím hlubší také byly pravdy, jimiž se zabývala a které řekla. 3 dny před smrtí vidíme Aničku na hlubině obětí, protkané pokorným smýšlením o sobě samé. Právě toto je zvláštní u Aničky. Na jedné straně jakoby domýšlivost, Anička nic neskrývá, ale co řekne, co podá, umí vložit v krásu své pokory. S. Ludmile, která Aničku navštívila, řekla: *„Nesmíte chtít shořet najednou, musíte zvolna, to víc bolí, Ježíš bude brát krůpěj po krůpěji. Toužila jsem trpět, aby to druzí nepozorovali, všechno se splnilo, všechno. A přece se neodvažuji myslet, že trpím.“*

Myslím, že za toto vyznání na konci života, diktované upřímností, dostala Anička velmi velkou odměnu. Trpěla přece, trpěla mnoho a nakonec se ani myslet neodvažuje, že trpěla. Tak se jí jeví ve vší svaté pokoře vše jako nic proti utrpení Krista Pána.

„Všechno mě bolí,“ pokračuje Anička, *„každá kost, každý nerv, každá žilka. Krista Pána také na kříži všechno bolelo, neměl útechy, jen to, že plní, co si přeje Otec. Věřte, nemám také nic, tonu ve štěstí, jehož ani stínu necítím, ale Bůh to chce.“* Již vlastně umírající, stále se usmívající, praví téže řeholnici: *„Je nutno se usmívat do posledního dechu. Ach, dávám Pánu Bohu již jen údery srdce a úsměv. Nic mi nezbylo, jen láska a důvěra.“*

9. „Nelituji, že jsem se obětovala“

Na konci života Aniččina se setkáváme se slovy, která nám v podstatě zachránil již z dřívější doby dopis psaný důstojnému pánu Josefu Zavadilovi 16. 3. 1941: *„Oltář je místem obětním, je též úmrtním ložem. Ježíš se na něm obětuje, na něm umírá. A co jiného žádá od oběti na něm položené než stálé stravování a obětování. Nelituji, že jsem se obětovala. Nikdy neřeknu Ježíši: ‚Ustaň!‘, nýbrž: ‚Jednej dál!‘“*

10. Most ke všem přednostem tvoří bolest

V únoru roku 1940: *„Každým okamžikem se nabízím v oběť Jeho lásce. Necht' učiní co chce, proto se nedivím Jeho darům, nesmí se mnou činit žádných okolků. Ujišťuji, že Jej budu stále více milovat, i když bude hluboko rýt svým dlátem. Chci svou přirozenost zašlapat, chci docílit naprosté poslušnosti. Mé okolí mi dovede způsobit mnohou bolest, aniž to tuší. Pohlédnu vždy v duchu na kříž, tam je mi porozuměno. Jsem Ježíši nesmírně vděčná za tyto skryté oběti, jež smím klást v Jeho náruč.“*

Snad by se zdálo, že tuberkulóza není bolestná nemoc a že tu nelze mluvit o obětech. A přece v srpnu roku 1941 nám o nich Anička poví.

Ze 16. srpna 1941: *„Od 1. pátku jsem stále zápasila se 40 – 41 stupni horečky. Tyto dny braly neúprosně mé síly. Ježíš v minulých dnech šel ve svých něžnostech velmi daleko. Teplota po celé dny neklesala. Obtíže žaludeční byly tak značné, že jsem nemohla někdy vůbec jíst. V noci nemohu spát, ležet také nemohu, těžko se mi dýchá. Také pohrudnice mi*

nedá pokoj. Po celý týden jsem neusnula ani chvíli. I když jsem již tak unavená, zvláštní pocit slabosti a chvění mi znemožňuje spánek. V hlavě cítím pohyb každé žilky. Vše mne rozrušuje. I sebemenší klepnutí se mnou trhne. Ó, kolik mám teď příležitostí k obětem. Každá maličkost mne rozčiluje. Jen když záclona není úplně stažená, již bych také chtěla na to upozornit. Mlčím však a stojí mne to mnoho námahy dívat se na takové malé nepořádky. Dávám pozor, abych nepožádala o jejich odstranění. Chci Ježíši aspoň něco dát. Je to tolik krásné nečinit nikdy to, co chci, neprosím o nic, leč co je opravdu nutné. Jak je krásné, když se něčím na mne zapomene. Chci ještě trpět, chci všechno trpět. Chci působit Ježíši radost i za cenu největšího utrpení.“

X. SEBEZAPŘENÍ

Na cestě k Bohu každý pokročí tolik, kolik se dovede zapřít. Proto vidíme, jak pečlivě hledá láska vyvolených duší to, co mají ještě odhodit, čeho se ještě vzdát, čeho se zbavit, aby mohly volněji a svobodněji dát se k dispozici Bohu a přijímat Jeho dary. Je nutno odstranit světské, aby se uvolnilo místo pro Boží, pro nadpřirozené. V kapitole o Ježíši píšeme, jak se Anička těší, až nic nebude mít. Ví, že potom jí Ježíš musí dát sám sebe.

Od 1. 10. 1937 vede si Anička duchovní deník. Je to věrný obraz jejího nitra. Je to mluva její čisté lásky, touhy milovat ještě víc, obětovat se, je to obraz té krásné tiché pokory – stravovat se a nevědět, nemyslet na to, je to velké světlo, jež vytvářejí tisíceré úkony – a v tom světle „Ecce Jesus!“ – Ježíš nejněžněji milovaný.

„Jak ubozí jsou ti, kteří se nedovedou odpoutat od země. Jak hrozný je pro ně spravedlivý Kristus.“ Od vánoc roku 1940 se upevňovala mysl Aniččina stále více k nebi. Toho roku nesnědla ani jediného bonbonu. Z lásky k svátostnému Ježíši nejedla též žádných zahradních jahod a učinila slib, že nebude jíst žádné ovoce. Ovoce měla velmi ráda.

Anička hledala oběti, sebezapření. Bylo jí těžko být bez obětí. Když chodívala zpřímá, nikoho nenapadlo, že Anička má v každém střevíčku velký kamínek, který jí působil citelné bolesti. Když nohy otekly a bylo jí zakázáno nosit kamínek, Anička říkávala: *„A moje utrpení? Nemám jiné bolesti. Všichni jsou ke mně hodní. Věřte, to maličko, těch pár puchýřků, to je docela fajn. Aniž to moc bolí. Řekněte ano, řekněte, že smím.“*

Sebezapření bylo založeno především na ukázněnosti smyslů. *„Ježíš mi ukázal, jak velmi by Ho těšilo, kdybych neučinila nic víc, než je nutno. Podívat se jen z nutnosti, ne zbytečně. Poslouchat řeči jen z taktosti, nic neposlouchat, co není nutné.“* A jako by chtěla jedním slovem všechno říci, dodává: *„Vůle jiných bude vůlí mou.“*

Na počátku adventu ve III. třídě vyzvala učitelka děti k obětem. Na konci adventu píše na lístečky (bez jména), co obětovaly. Písmo Aniččino se snadno pozná: *„Spala jsem bez polštáře, pila kávu bez cukru, pomáhala jsem spolužákyním, ustoupila jsem ve všem Maňce /sestře/.“*

V říjnu roku 1939 byla první schůze Mariánské družiny při ústavu „Ludmila“ v Napajedlích. Při schůzi měl veledůstojný pan rada Nevřela promluvu. Poněvadž bylo před svátkem sv. Terezie od Ježíška, mluvil o světici z Lisieux a o životě karmelitek. Věděl, že Anička se zajímá o život karmelitek. V promluvě též řekl: *„Tvrdá deska je jim slamníkem, nemají běloučských polštářů, Aničko Zelíková.“*

Zabolelo jí to jako výtka, ale bylo jí to povzbuzením. Pan rada nevěděl, že Anička spává na štípe dřeva.

Anička chápe ceny obtíží. Jsou jí nástrojem, který umožňuje výstup k Bohu: *„Spějme vždy k výšinám.“*

Ví, že nejvíce stoupáme v těch chvílích, kdy se namáhavě vlečeme po trnitě cestě. *„Ježíš šel též tou cestou. My se jí nebudeme vyhýbat.“*

1. „Počátek cesty je jiný“

Život umrtvení, askeze je umění, ve kterém nutno je s pomocí Boží se cvičit. Je nutno nabýt zručnosti. Přirozené ctnosti se stávají cvikem snazšími, překážky zdoláváme se stále menšími potížemi. To zakusila i Anička, jak svědčí dopis ze dne 24. 3. 1941:

„Stále se mi zdá, že jsem dávala Ježíši dříve více než nyní. Bylo mi to líto. Myslím, že jsem nyní našla ono tajemství, jež je v tom skryto. Počátek cesty je jiný než její střed, než její konec. Mnohé okamžiky vyžadovaly velkého sebezáporu, bylo nutno vsí silou se držet pevných sloupů lásky Boží a stále se odtrhovat od země. Stálé napětí. Nyní však nelze říci, že se bedlivost umenšila, ale vše, co dříve stálo nás mnoho, stalo se nám takřka druhou přirozeností, že necítíme mezi jednotlivými okamžiky rozdíl.“

Příležitostí k sebezáporu měla Anička mnoho. Rostly s blížící se smrtí.

Zmínka, že Aničku stojí velké oběti nežadat o odstranění maličkostí není v rozporu s tvrzením shora uvedeným, že život oběti je čím dále tím snazší. Nutno uvážit, že Anička píše o stavu, kdy mívala 40 – 41 stupňů horečky. Je to stav, kdy mnohý pacient blouzní, kdy se tedy nemá plně v moci. A mnohdy je duše podrobována novým zkouškám (viz kapitola: Opuštěnost).

„Má žízeň po obětech je tak velká. Čím více obětuji, tím více vzrůstá.“ (13. 11. 1939)

Noční adorace, Svatou hodinu konávala Anička se sepjatýma nebo rozpjatýma rukama. V lavici sedávala bez opory a bez hnutí.

„Je nám nutno žít na zemi, a přece být od ní vzdálen. Ovšem naše přirozenost zůstane vždy citelnou, ale to nám jen umožní sesbírat mnoho démantů.“ (6. 6. 1941)

2. Když uslyšíš, že zemřeš

Že se Aničce podařilo zemřít zemi a žít Bohu, dosvědčuje sdělení shora zmíněného data: *„Zaslechla jsem zprávu, že pro tuto zemi jsem již odsouzena. Umění lékařů je již v koncích. Marný každý nový pokus, vše je zbytečné. Pro zemi již nemohu existovat – úsudek tvorů. Pocítila jsem Ježíše v tak velké blízkosti. Když jsem zvěděla toto všechno, nedotkla se mne ona slova, jen zanechala v mé duši svatý klid a vůni nebes. Vždyť v těch slovech je tak velká pravda. Se zemí jsem již hotova, žiji nyní jen pro nebe.“*

Zdánlivě zdravé vzezření dávalo příležitost k nejednomu sebezapření. *„Musím být asi skutečně takovou, že mi nelze věřit, že jsem nemocná. Přivodí mi radost, když je mi něco vytýkáno. Ráda si zahraji na zdravou a posloužím, kde je třeba, ač mne to vždy hodně stojí.“* (Smrtelná neděle 1941)

Anička ví, že kdo ztratí tento život, najde jiný život – čím více se vzdáme toho, co není Bůh, tím více se uschopníme k přijetí Božích darů. V květnu roku 1941, když již je na cestě do nebe, když již ví, jak se odlučuje od země a přitom prožívá občas nejčistší radosti, píše:

„Nebe je nám tak blízko a můžeme je cele do sebe pojmout, ovšem jen potud, pokud je nám vzdálena země.“ Tím vzdálením se země myslí Anička osvobodit své tužby od země, nechť nic než Boha, ale přitom Anička nosí zemi, to je království Boží na zemi, ve svém srdci. Za svět se obětuje.

„Byla jsem mocně puzena,“ píše v srpnu roku 1940, *„po nějakém dobrovolném mučednictví. Z lásky k drahému Ježíši vložila jsem si do botů kamínek, který mi v chůzi dosti překážel. Tato malá oběť mi však působila velikou radost. Lásky k Ježíši přemohla všechno pohodlí. Cítila jsem, že je Ježíš tou malou obětí velmi potěšen a umínila jsem si, že budu nosit kamínek denně. Po třech dnech přidala jsem k němu ještě dva jiné. Nosím je ke cti Nejsvětější Trojice. Čím více mi působí bolest, tím větší mám radost. Nechci se této dobrovolné oběti nikdy vzdát. Svatí pro Ježíše tolik trpěli a já bych pro Něho nesnesla*

malou nepříjemnost?“ Snad překvapila první slova o mučednictví. Anička to praví, ačkoliv to byly bolesti dosti velké, přece je nazve „*malou nepříjemností*“. Anička pokračuje: „*Je to snad trochu pošetilé, ale mne to činí tak šťastnou, že smím při každém kroku přinést Ježíši obět. Nechci toto tajemství nikomu říci. Jedině Vám o něm píši, drahý Ježíš si přeje, abych Vám sdělila všechny své pošetilé kousky. Pěkně Vás prosím, smím se opět dopustit nějaké pošetlosti? Budu vždy konat jen to, co nepřekáží mému zdraví. Můj Ježíš též nic velkého ode mne nežádá.*“

3. „*Se starými kříž? Ted' nám ta příležitost bude scházet*“

Staří jsou někdy protivní. Kůň je jednou hříbětem, člověk dvakrát dítětem. Mohou být někdy velkým křížem pro celou rodinu. Sami již pracovat nemohou, mají čas na přemýšlení a tu snadno, aniž chtějí, jako by se chtěli uplatnit, kritizují, vytýkají: – Ta dcera – ten syn se dostal ... Kdyby si byl vzal jinou ... U nich to tak nebývalo ... Kam to ti mladí přivedou ... Ta paráda ... takové plýtvání ...

Co to bodanců od lidí, kterým už nestačí dech, aby udrželi krok s novými okolnostmi a podmínkami života. A on dech nestačí, jestliže tu není dostačující lásky. Tak dávají příležitost buď k sebezapření nebo k nesvárům tam, kde není života víry.

Tak nějak podobnou stařenku měli i Zelíkovi. Jinak dobrá, ale člověk „svůj“. Anička znala slova velikého učitele tichosti sv. Františka Saleského: „Pomni často, že Bůh uprostřed tvých protivenství na tebe pohlíží a chce se přesvědčit, jak se v nich chováš. Osvědčuj tedy za těchto okolností z celého srdce svatou lásku. Největší duchovní užitek nezávisí na mnoho myšlení na Boha, ale spíše na velké lásce k Němu.“

Maminka s Aničkou si leckdy poplakaly. Anička těšila maminku, a když se tatínek vrátil, obě se snažily zastřít usazený obličej. Po smrti stařenky řekl pan Zelík: „My nyní žijeme jako v ráji. Pán Bůh jí dej věčné odpočinutí.“ A nyní píše s. Berta (Sv. Kříže): „Mluvila jsem brzy poté s Aničkou a mezi jiným povídám: ‚Pravda, Aničko, tatínek si to pochvaluje, že nyní po smrti stařenky žijete jako v ráji.‘ Anička se zamyslela a po chvíli na to s úsměvem říká: ‚Ano, milý Pán Bůh nám dal stařenku, aby nám pomáhala se přemáhat a v ctnosti utvrzovat, ale ted' nám tato příležitost bude scházet.‘“

4. *Postel*

Za několik měsíců po smrti Aniččině mi sdělila rodina Zelíkova (psáno u Zelíků – sl. H. S.):

„Paní Zelíkové bylo divné, že při úpravě postele Aniččiny, bránila se Anička dát si upravit matrace pod hlavou. Až po pohřbu předělávala paní Zelíková postel a našla pod hlavou kus dřeva, na kterém asi Anička spávala. V nočním stolku v peněžence měla Anička pět kaménků křemene, velikosti asi 13 mm, které si dávala do obuvi při chůzi, aby mohla ještě více trpět.“

Celkem nepatrná je poznámka dopisu z 23. 9. 1940, ale říká mnoho krásného (svědčí o velkém přemáhání): „... *Jsem stálá ubohost. Podléhám tolik únavě. Někdy, když nejsem pozorována, opřu se o blízký předmět, abych si trochu odpočinula. Je mi toho ale brzy líto. Nejsem však proto smutná. Poděkuji Ježíši, že opět mi ukázal, jak jsem slabá bez Jeho pomoci.*“

XI. UTRPENÍ

1. Láska k utrpení

Čím více duše chápe Krista, tím více touží být Mu připodobněna i v utrpení. Touha trpět – jakoby ulehčit Ježíšův kříž, obětovat se za zájmy Kristovy – je neodlučným průvodcem každé vzestupné cesty duchovního života.

Utrpení je nejbezpečnější a nejkratší cestou k věčné lásce. Utrpení dává moudrost duchu a cvičí člověka. Kdo je veselý v utrpení, tomu slouží vše, radost i bolest, slast i strast, přítel i nepřítel. Svět nazývá trpící ubohými, leč oni jsou blahoslaveni. „*Ježíši, nešetři mne, dovol mi mnoho trpět. Což nejsem Tvou obětí, předražený Ježíši? Ve Tvých mukách je tolik útěchy. Víím, že nejsem nic. Nic nemohu. Spojím-li však svou ubohost s Tvou velikou bolestí, pak jsem jista, že oběť bude přijata. Toužím s Tebou kráčet cestou křížovou a s Tebou též umírat.*“

„*Pokládám chvíle utrpení, temnosti a vyprahlosti za nejněžnější důkazy Jeho lásky. Což může se dít jinak? Ne! Ti, kdo patří Jemu, nesmějí být šetřeni.*“

Od Aničky neslyšíte „musím trpět,“ ale „*smím trpět.*“ Aničce je utrpení milostí. Začátkem roku 1941 píše: „*Vše mne tiskne na Srdce Boží a činí šťastnou, i když smím trpět.*“ – Ó, bolesti, kde je tvůj osten, kde je tvé vítězství? Jsi přemožena.

Anička věděla, že utrpení přijde. Zнала Boží cesty a chápala, že Bůh si duši nejprve připraví. Píše prostince, ale výstižně v roce 1938: „*Žiji teď jako malá chudobka jen na sluníčku Boží lásky. Ani mráčku, jen samý jas. Když tak pomyslím na to Božské Slunce, tu se mi zdá, že musí na mne svítit, nemůže se skrýt za mraky ani seslat bouři, protože malá chudobka je příliš slabá, bouře by ji mohla úplně zničit. Proto musí chudobka nejdříve zesílit pod vlivem teplého sluníčka. Až bude dosti silna, pak jistě se sluníčko skryje za mraky, pak jistě nastane pro mne trpký, ale krásný čas.*“

Anička, tak mladičká, a přece má tolik světla Ducha svatého, že touží být obětována, touží trpět odevzdaně, vděčně. Je maličká, pokorná, ale ví, když se k ní Ježíš schýlí, může Mu působit radost. Anička se odvažuje, důvěřujíc v Ježíšovu lásku, ze všeho sbírat trny pro sebe, pro Ježíše aby zůstaly růže. Stálými „malými oběťmi“ Anička tak sílí, že utrpení pro ni ztratilo hrůzu. Neleká se ho, těší se na ně. Ano, prožívá tolik štěstí v něm (immolor sed gaudeo – jako sv. Pavel), že upadá v jakousi pochybnost:

Dne 29. 12. 1939 píše: „*Je možno tolik trpět, když je duše šťastna?*“ Anička je šťastna, protože trpí. Anička trpí, když je šťastna a tak mysterium bolesti se přidruží ke všemu, co projde jejím nitrem. „*Budeme mít velkou radost, když smíme pro Něho trpět. Zranění od Ježíše, to nemůže bolet, to naplňuje duši radostí. Vždyť je to úder dláta božského Umělce, který touží, aby Jeho dílo vynikalo vši možnou krásou a uměním, aby bylo možno zřít v něm velikost Mistra, který mu věnoval všechnu starost a péči. Utrpení je nesmírné dobro, neboť odcizuje světu a vrhá v náruč Boží.*“

Ve starosti o Aniččino zdraví bylo rozhodnuto léčit naprostým klidem ... Je advent. V kostele svítí, z kostela proniká zpěv. Aničku to tolik táhne, ale nepůjde, nesmí. Anička píše ctihodným sestrám premonstrátkám na Sv. Kopeček: „*Po celý advent a po celou dobu vánoční budu snad vězněm své cely. To však neumenší mé radosti. Čím silněji udeří Pán v klávesnici mého srdce, tím jasněji Mu bude znít píseň lásky.*“

2. „Smím prosit o utrpení?“

V listopadu roku 1937, tedy ve 13 letech, píše P. Zavadilovi: „*Chci se již nyní zaslíbit Bohu slibem čistoty. Chci Mu dát vše, čeho si ode mne přeje. Důstojný pane, smím prosit Ježíše o utrpení? Velmi ráda bych pro Něho trpěla. Když mne něco bolí, jsem tolik*

šťastna, že mně Ježíš dává utrpení. Velmi ráda Mu přináším malé oběti.“ – A nyní něco dětinsky prostého. Anička chce přinášet oběti, o kterých by nikdo nevěděl. Proto přichází s upřímnou otázkou: *„Smím přinášet Ježíšovi oběti, se kterými je spojena nějaká výmluva, někdy též lež? Například ráno jsem si umínila, že nebudu jíst nějaké jídlo. Maminka mně, jako kdyby to věděla, dá právě to, co nechci. Tedy se na něco vymluvím. Dostanu čokoládu, mám na ni velkou chuť, ale nesním ji. Maminka se mě ptá, zdali jsem ji snědla a já řeknu: ‚Ano‘.*“ A za 3 roky píše témuž důstojnému pánu: *„Jak mnoho se dostalo světu, když Ježíš pněl na kříži. Ano, i my můžeme světu mnoho dát, necháme-li se s láskou přibít na kříž.*“

3. Tajemství bezbolestnosti

Anička je cele zaujata zájmy apoštolátu. Ne aby viděla plody svých obětí, ale aby Kristus Pán byl milován. *„Náš život musí být něčím, co lze ke všemu použít, jen když to jiným prospěje. Zapomenout, že bylo něco, co se jmenovalo já a žít jen pro Ježíše a pro Jeho zájmy. Myslím, že stráví nebo alespoň umenšuje naše bolesti, snášíme-li je jako něco, čím lze druhým pomoci.*“

V malém zápisníčku z doby, kterou nelze určit, má Anička: *„Utrpením se obyčejně radost zahání, a přece může z utrpení radost vykvést, a to radost nejkrásnější, nejčistší, nejtrvalejší. Musíme si jen vírou ujasnit, že z utrpení tryská největší štěstí a že v utrpení dozrává láska.*“ – Bude to asi citát z nějaké knihy, ale takový, který Aničku chytil cele za srdce.

Spolužákyně se radostně chystají do školy. Začne II. ročník rodinné školy, ale Aničce zůstane brána školy zavřena. Je to jistě důvod ke smutku, ale slyšíme Aničku: *„Na světě nelze být smutným, protože lze stále těšit Ježíše a čím více bolu, tím více štěstí, neboť se smíme obětovat a trpět za duše. Kdyby nebylo ve světě bolesti, byl by jednotvárný. Ze všeho nejkrásnější dary lze nalézt tam, kde nejsou hledány. Teprve až se utrpení stane radostí, lze říci, že duše pochopila jeho krásu a cenu.*“ – Námitka: *„Však bys mohla mít jiný kříž, škoda tvého nadání.*“ Ale *„kříže, které si sami zvolíme, nejsou vždy prosty naší sebelásky. Je mnohem krásnější a duši činí vždy šťastnou bolest, jež neočekávaně přijde z rukou Ježíše než ta, kterou jsme si sami připravili.*“ Na to Anička odpovídá: *„V tom nalézám svůj Karmel. Nebude v něm mnoho tělesných, kajících skutků, jen to, co dovoluje mé zdraví. Mé pokání spočívá v tom, že se zcela ponechávám Jeho vůli a jsem jista, že nebudu šetřena, neboť za všech okolností se najde něco, co mne nenechá bez bolesti.*“

Přítelkyni Zdeničce zjevuje Anička tajemství klidu v duši. Je to onen stupeň, kdy člověk se všeho vzdal, vše dal i přijal z lásky: *„Zdeničko, prosím Tě, modli se za mne. Pamatuj, až jednou nebudeš mít již nic, až Tě Ježíš použije jako své hračky, až nebudeš mít ani trochu své vůle, pak budeš prožívat všechno v klidu a míru. Největší možné štěstí vyrůstá z bolesti a utrpení. Život je stálý boj, stálé utrpení, ale bojujme statečně a trpme z lásky. Kéž naše srdce je stále kalichem plným Obětní Krve ... Každý okamžik proložme láskou, láska je schopna velkých obětí.*“

Své přítelkyni, která trpí, píše: *„Ježíšova cesta byla křížová, naše cesta nemůže být jiná. Vzpomeňme si vždy, když je nutné snášet nějaké protivenství, že Ježíš je snášel též. Chce nás učinit sobě nejpodobnějšími, a On byl přece mužem bolesti. Otec nejvíce miluje ty dítky, které jsou nejvíce podobny Jeho Synu.*“

4. „Láska jako nůž ostrá“

Ve dnech opuštěnosti a zvláštní temnoty opět nám zanechává Anička výkřik kontradikcí. Jako vtělení, vykoupení a oslavení Krista Pána bylo, jak praví Thomasinus,

„vrcholem nemožností“, tak umí Anička vrcholné chvíle utrpení učinit vrcholem, nahromaděním citů a představ, které jsou neslučitelné. Anička je spojí v harmonii své odevzdanosti a lásky. 25. 5. 1941 praví: „*Hynu, raduji se, že nejsem šetřena. Ó, chci dát vše. Spoléhám, že Ježíš je se mnou. Nenechám se od Něho ničím odtrhnout, byť Jeho láska byla jako nůž ostrá. Věřím, že mne nenechá zahynout v temném vyhnanství.*“

Tento výraz „*láska ostrá jako nůž*“ mluví za celé kapitoly. Co světla a radosti vzejde z takové bolesti, když ji nenazveme bičem, nožem, provazem, ale láskou, jenže ostrou jako nůž.

5. *Vlastní krev na dlaních*

Po menší úlevě, po obláčce III. řádu karmelského vzrostla její touha pít z kalicha Páně až na dno. Dne 10. června začalo její fyzické utrpení. Mučednictví. Zdálo se, jakoby Bůh na ni nadobro zapomněl. Nastoupily horečky, krev z plic. Za této situace nám Anička zachovala scénu nad jiné zářivou a zajímavou.

5.1. *Anička první s náručí růží u nohou Ježíšových*

A zase přišel červenec. S jáсотem lásky, které nic nemůže být vzato, podává Anička opět svůj život v jasně červených růžích své krve. Píše: „*Mnoho jsem myslela na Ježíše, jehož jsem obětí. Toužila jsem být první, od koho dostane Srdce Kristovo na 1. pátek /červenec/ pozdrav a podávala jsem Mu vše. Spala jsem té noci klidně bez probuzení. Kolem páté hodiny jsem procitla. Mé probuzení bylo rychlé, jakoby mne někdo vzbudil. Usedla jsem, oči upřela přes okno na svatostánek. Můj jediný radostný, nic netušící povzdech: ‚Pane Ježíši, mám Tě tolik ráda‘ – pak zakašláni a v náruč sypaly se krvavé rudé růže. Vím, že chápete mé štěstí dívat se na vlastní krev, cezenou z lásky k Ježíši. Tak časně ráno smět trhat Jemu růže. V duchu jsem sbírala tuto krev do kalichu a byla bych jej naplnila až po okraj, kdyby byl Ježíš neučinil konec. Líbala jsem vřele a vděčně svůj maličký křížek, podávajíc Ježíši onen kalich. Byla jsem tolik klidna a tolik šťastna. Snad přece to byla první kytice růží, kterou obdrželo onen den Srdce dobrého Ježíše. Pocítila jsem bolest při myšlence, že drazí budou touto zprávou trpět. Vložila jsem však i tuto bolest v náruč Ježíše s prosbou o sílu a s úsměvem jsem spočinula opět v poduškách, milujíc Jej tolik, kolik jsem v té chvíli byla jen schopna. V rukou svírala jsem křížek a tiskla jej na srdce ... Ne, to není ještě Kalvárie ... Je toho dnes příliš mnoho pro mou duši, jejíž štěstí vzrůstá každým utrpením ...“ Později mi Anička řekla, že toto byla jedna z nejkrásnějších chvil jejího života. V měsíci nejdražší Krve Páně nezůstalo při jednom krvácení. Anička říká: „*V měsíci nejsvětější Krve si bere Ježíš mou krev. Jak je to krásné, obětovat ji. V mocném žáru podávám své srdce stále více k spalování. Nebojím se stínu smrti ... Jsem malou hostií Ježíšovou. Neohlížím se na svou ubohost přítomnou a budoucí. Myslím jen, jak bych Jej co nejvíce milovala. On pak myslí za mne na mé posvěcení a daruje mi duše ... Žiji láskou od minuty k minutě ...“**

6. *Utrpení radostí, vítězství nad přirozeností*

Je jistě nad všechny objevy a vynálezy poznat, že i bolest má smysl. A nad toto poznání je i v bolesti najít radost. Anička píše přítelkyni 8. 9. 1940: „*Na světě nelze být smutným, protože stále lze těšit Ježíše a čím více bolu, tím více štěstí, neboť se smíme obětovat a trpět pro Ježíše. Kdyby nebylo ve světě bolesti, byl by jednotvárný. Ty největší a nejkrásnější dary lze nalézt vždy tam, kde nejsou hledány. Teprve, až se utrpení stane*

radostí, lze říci, že duše pochopila jeho krásu a cenu.“ A Aničce Pán Bůh dal tu milost. V červenci roku 1941 píše: „Nyní již stojím v těch místech, kde lze být jen šťastnou, kde lze trpět jen s úsměvem. Jsou okamžiky, v nichž úplně cítím, že není tu již nic ze mne. Má síla všechna zmizela. Chvěji se štěstím při každém novém zranění, ač přirozenost ... Musím pozdravit vše s úsměvem jako převzácný dar, i když vidím, jak jsem drána.“ V tomto sdělení z července roku 1941 Anička pozdravuje své naprosté vítězství nad přirozeností. Přirozenost se sice brání, ale síla lásky je větší, než síla bolesti. Není proti pravé lásce slzet, ale je projevem vítězství i přes slzy se usmívat. 19. 7. 1939 přítelkyni: „Ty jsi Ježíši darovala sebe. Chceš být smírnou obětí, tím se též podvoluješ přijmout vše, co je v Jeho sv. vůli. On za odměnu svým věrným dává rád svůj kříž. Je to tak krásné, trpět pro Ježíše, vždyť utrpením se stáváme Jemu podobnými.“ Sdělení Aniččina jsou proto tak krásná, poněvadž jsou dětsky upřímná, jsou vlastně jedním sdělením o pokorné, obětavé lásce. Anička žíznila trpět velmi mnoho. Vysvětluje proč: „Je to plamen, Kristem roznícený. Proč rozmnožuješ moji žízeň, znaje mou ubohost? Ale Ty jsi vždy se mnou, proto bez bázně vztahuji ruce po kříži.“

7. Teprve pokorné utrpení je krásné

Někdy by samo utrpení mohlo být duši úskalím, kdyby v něm měla jakési sebevědomí, domýšlivost, že již mnoho vytrpěla. Anička přišla na jinou, novou krásu. V srpnu roku 1941 rozmnožuje poklad svých drahocenných výroků, ale hlavně dává nahlédnout do nitra tak heroického: „*Jak krásné je jít vpřed trnitou cestou ve tmě, kde nemohu vidět, jak mnoho jsem již rozdrásána. Ó, Bože, jak jsi dobrý, ukazuješ mi stále, že nic nejsem.*“ Kdysi fyzicky úplně vyčerpaná, dala nám nahlédnout do nitra. „*Věřte, je to již několik dní hrozné. A nejkrutější jsou noci, celé peklo proti mně zuří.*“ V druhé polovině srpna: „*Jsem na kříži, ale kříž ještě není vztyčen. Věřte, na zemi není nic, co by mne mohlo potěšit. Kéž láska Ježíšova mne cele zničí. Kristus Pán je tak dobrý, ach, tak dobrý. Stačí jen důvěřovat.*“ 4. září, týden před smrtí: „*Nechtějme se stále slunit. Bůh pro své miláčky volí temné vyhnanství. Ach, můj Bože, již nemám nic, nemohu se modlit. Stačí to, že Pán Bůh vidí, jak se na všechno, co mi bere, usmívám? Věřte, ruka Boží již otrhala všechny lupínky svého ubohého kvítečku. Jsem tichou chudobkou Ježíškovou.*“ Anička si dovedla tak zamilovat utrpení, že se jí stalo pramenem radosti. Bolesti již vlastně nebolely. Anička říká roku 1941: „*Pozemské radosti pomínuly, nyní jsou jen radosti nebeské.*“ Dne 8. 7. 1938 píše Anička své přítelkyni. Vyzývá ji k modlitbám a obětem. Pak pokračuje: „*Napíši Ti též něco o sobě, ale prosím Tě, nedávej to nikomu číst. Já toužím nevýslovně po utrpení a prosím Pána Boha o ně. On je tak dobrý, že mi je dává denně. Snad Ty pochopíš, jakou mám z toho radost a jak jsem šťastna. Chci jen žít v lásce. Víš, drahá, co to znamená? Chci vše milovat, všem činit radost a usilovat o štěstí jiných. Za to chci, abych byla já co nejméně milována, aby bylo mnou pohrdáno a za všechno dobro, co jsem prokázala, aby mi bylo spláceno nevděkem. Snad pochopíš, jak je to krásné, být pouhé nic v očích světa. A po tom všem toužím.*“

8. Proč nás Ježíš tiskne na kříž?

„*Ó, kdybyste věděla, jak je v duši, jež stále mluví o lásce a dobrotě Ježíše, a sama ji neokouší. Ne, nemohu říci, že ji neokouším. Jsem Jeho láskou již úplně zahrnuta, jen jedno světlo osvětluje mé vyhnanství a to je utrpení. Čím více mne od sebe odstrčí, tím více Jej budu milovat. Duše, jež se oddala Bohu, nastoupila cestu křížovou a nelze mít ani jiné touhy, než následovat Ježíše na této cestě. Je vše ztrátou okamžiku, kde lze jen malinko*

zřít hledání sebe. Ježíš neměl nic dražšího, než kříž – na něm prolil svou Krev, na něm nám dal všechnu svou lásku, a proto nás na tento kříž tak rád tiskne.“ (dopis)

9. „*Nezbavuj mne svého kříže*“

Vzácnou perlou je Aniččin deník, psaný zvláště od 3. 3. 1941. Kdyby snad někoho zarážela smělost obětí, k jaké se Anička nabízí a o jaké mluví její dopisy, deník přesvědčí o velkorysosti této duše. Nelze číst bez pohnutí například zápis z března roku 1941: „*V Tvých rukou, Ježíši, spočívá velikost mé lásky, kolik mi dáš, tolik Ti mohu vrátit. Znáš mé touhy a přece jako bys neslyšel. Ó, Bože, stačí mi toto mlčení. Jsem obětí. Pro mne je jen obětování. Ach, jak mnoho toužím zůstat s Tebou na hoře Tábor. Kdo půjde s Tebou na Kalvárii? Miláčku, nabízím se Ti ochotně. Chci trpět s Tebou, chci trpět všechno. Ó, prosím, nezbavuj mne svého kříže. Víím, že Ti podávám vše tak ubohé, jak ubohá jsem sama, ale což není Tvá láska bezmezná? Čím více mne necháš trpět v temném vyhnanství, tím více budu volat: ‚Jsem Tvoje, Ty jsi můj‘.*“ A co je nejkrásnější v těchto výkřicích touhy po oběti? Že Anička o bolest prosí v bolesti, tedy ve chvíli, kdy se přirozenost nejvíce brání. „*Spínám své ruce, Ježíši, s prosbou o úplné zničení, o ukřížování.*“ A zase jakoby se Anička bála, že i v prosbě o utrpení projevila svou vůli, končí: „*Čiň tak, jak se Ti líbí.*“ 17. 4. 1941: „*Neopouštím své cesty, Ježíš neopustí svého kříže. Nic již nemám. Ó, štěstí chudoby. Láska tě dovede o vše oloupit. Jen Ježíš tu zůstane ...*“ V květnu roku 1941 píše Anička do svého deníku: „*Čeká ještě mnohý tuhý boj, čeká ještě tolik bolu, krev musí být prolita, zašlapána, musíš zmizet zapomenuta, nepochopena. Ježíš měl také přátele, přišla však chvíle, kdy neměl nikoho, bylo jen slyšet burácení hlasů: ‚Crucifige!‘ (Ukřížuj ho!) Chápeš, co od tebe Bůh žádá?*“ Vidíme opět, že život Ježíšův není Aničce pouhým příkladem, je příkazem.

10. „*I srdce na kříž přibito*“

„*Miláčku, ‚fiat.‘ Nejsem hodna Tvé lásky. Stačí mi, co jsi mi dnes řekl, jsem tolik dojata Tvou něhou, ač myslím, že tímto sdělením začíná mé mučednictví.*“ Nikdo neví, Anička nikomu nesvěřila, jakého sdělení se jí dostalo. Anička pokračuje (snad další slova dávají tušit, co jí Ježíš sdělil): „*Tvůj život byla samá láska. Tvá smrt byla láskou, a přece byly to okamžiky beze vsí útěchy. Chci jít za Tebou, nebojím se. Mé ruce jsou již pozvednuty pro tento dar. Máš právo, abys drtil v lisu, já budu mít jen jednu snahu: své mučednictví si zasloužit ...*“ Jak překvapuje ta snaha „*mučednictví si zasloužit*“ – jaký to heroizmus ve světě, kterého se zmocňuje panický strach a útek i před nejmenší bolestí. Z řečeného se lze domnívat, že oním sdělením, o němž mluví Anička, bylo, že bude opuštěna, že bude žít v temnotě. A Anička vztáhla po tomto ruce a řekne tomu „*dar.*“ „*Chci trpět všechno, abys byl milován. Jsem Tvoje, vezmi si vše. Ruce se po kříži vztahují ... odtud jedině budu moci dát co nejvíce své krve za duše, za kněze ... Ó, prosím, na mne se neohlížej. Žízním být zničena ...*“ „*Myslím, že nejkrásnější je obejmout kříž, přitisknout se pevně k němu, nejen ruce a nohy si nechat přibít, ale chtít mít i srdce na kříži přibito. Jsem tolik šťastna, když je zvětšeno mé utrpení. Neodvažuji se ani říci, že trpím. Vždyť jiní trpí mnohem více. Stále přednáším Ježíši prosbu, je-li to Jeho vůle, ne ještě zemřít, ale trpět. Žádné trní není tak ostré, aby mohlo zatarasit cestu k Ježíši. Nechť činí se mnou cokoli, jen když Jej budu milovat. Každý den přichází tak tvrdě, tak bezcitně /den/, chtěje zardousit duši. Jsem jista, že se to nepodaří. Ježíš mne miluje. Ježíš o mně ví. Ježíš to chce. Cítím, že budu ještě mnoho trpět, činí mne to šťastnou i při vědomí mé ubohosti.*“

11. *Všude láska Ježíšova*

Koncem června roku 1941 se značně zhoršila Aniččina nemoc. V noci mívala i přes 41 stupňů horečky. „*V této chvíli, kdy jsem tak bezmocně spočívala na svých poduškách, ač mi Ježíš neprojevil žádné přítomnosti, má pro mne svůj chlad, opět jsem ucítila tak jasně, že tato bolest mi nic nevezme, že je to jen proud lásky Ježíše, že ještě budu dále trpět.*“ Anička vidí i v tom, že vše snáší, milost Boží. „*Nikdy bych nedovedla dát něco svému drahému Ježíši, a proto On vše činí sám. Tyto noci jsou mi tak drahé, že se na ně těším ... Nejvíce požaduje Ježíš v noci.*“ Nikomu nejsou úplně známy tyto chvíle. Všechno má u Aničky svůj účel, své poslání. Je to jednoduché: LÁSKA. Anička vysvětluje důvod a způsob svého utrpení: „*Aby vzrostla v duších láska, nutno trpět z lásky.*“ (únor roku 1941). Cesta křížová je cesta královská. Kdo jde za Ježíšem, nebloudí ve tmách. Cesta utrpení je cestou k nebi nejjistější. Proto je si Anička jistá: „*Téměř každý okamžik je prostoupen nějakou bolestí a to právě je mi ujištěním o správnosti mé cesty, že ve všem nalézám kříž. Poznávám, že to nemůže být jinak. Z naší bytosti nesmí nic zůstat. Musí zde být jen to, co patří Ježíši, co je proniknuto Ježíšem.*“ (srpen roku 1941)

12. *„Poproste Ježíše, ať trpím dobře“*

K svátku (sv. Anny) dostala Anička růže. „*Když již všechny zvadly, jedině krvavě rudá byla stále svěží, napadlo mne, že když Ježíš mi vše vezme, utrpení mi ponechá. A proto Ježíš mou žízeň po utrpení zvětšuje, protože mi je chce dát. Nedovedla bych trpět, kdyby Ježíš nebyl se mnou. Pokorně prosím, poproste Ježíše, ať trpím dobře.*“ (srpen roku 1941). Neslyšíte jen: „*Ať mi Pán Bůh ulehčí, ať se uzdravím, ať je mi lépe ...*“ – Ne. Jen: „*Ať Ježíši působím radost, ať trpím dobře.*“ – Nejednou bylo slyšet: „*Žít dobře v poměrech, v jakých žila Anička, není umění.*“ Poznámka sice dobře myšlená, ale přece jen ukvapená. Předně: I kdyby někdo byl v poměrech zdánlivě nejpříznivějších, přece má možnost k velkým obětem. Tu možnost má i karmelitka, odezírajíc od obětí, které vyžaduje domácí řád a způsob života. Bez obětí nikdo nikde nepokročí na cestě dokonalosti. V kapitole o nemoci lze částečně poznat, co Anička trpěla. Ale ani to nebyla muka největší. Nejtěžší kříž byla opuštěnost, samota, temnota, v níž byla její duše tak dlouho ponořena. V únoru roku 1940 Anička sděluje: „*Víte, co mi působí ještě velkou radost? Že můj život zůstává všem skrytý. Již mnohokrát mi bylo řečeno, že mám všechno, čeho si přeji, že jsem obklopena láskou, proto je vyloučeno, že by byla příležitost k obětem a utrpení. Je krásné, že nikdo nic neví.*“ Za rok je Anička tak vysoko, že může napsat: „*Ó, miluji Ho /Ježíše/. Klidně přihlížím hře Jeho lásky. Nedovede mne již zranit. Bolest se mi stala hebkou, hladící Jeho rukou.*“

13. *„Vždyť ještě mohu mluvit“*

Své utrpení Anička považovala za nic. Velikonoce roku 1938 Anička prostonala. Na Bílou sobotu ji navštívila přítelkyně. Anička ležela v horečkách – velmi slabá. „*Aničko, chuděrko, je mi tě líto ... že musíš tolik trpět.*“ Ale Anička s úsměvem odpovídá: „*To nic není, vždyť mohu docela dobře mluvit. To není ještě utrpení. Ó, kdybych aspoň nemohla dýchat, ano, chtěla bych mnoho trpět ...*“ V říjnu roku 1940 se vžívá Anička zcela do smyslu svého řeholního jména. Praví (24. 10.): „*Ježíš dává sestře Marii [=Aničce] milost, aby zajetí Karmelu bylo pro ni oltářem, na němž by byla stále obětována. Vždyť na kříži se zakládá všechno a na umírání záleží vše. Ecce Jesus! provází mne stále, zvláště ve chvílích, které jsou plny bolu.*“

14. „Nezemřít, ale trpět“

„Ježíš sám mi upravil Karmel tak krásně, abych mohla říci, že od mého vstupu naň nebylo okamžiku, v němž bych nemohla nabývat mnoho květů lásky. Nemožno být šetřena. Pozbývám sil, dech mi úplně vypovídá službu, trpím, ale je to krásné. Je to zvláštní, lékař nenalézá žádného zhoršení, jen vysoké teploty jsou důkazem nemoci. Vysvětlují si to velkou touhou po utrpení, po skrytém obětování se za duše. Je mi nyní stále velmi špatně, cítím to šílené tempo prchajícího života, a přece má důvěra je bezmezná. Mé srdce je naplněno vroucí modlitbou, mé chvějící se ruce zvedají se k nebesům s prosbou nebýt šetřena, ale je-li možno, ne, již zemřít. Je nutno trpět a dávat se jiným. Stále vyhledávat duše. Potřebují mé pomoci. Vše jim chci dát, vše vytrpět, jen aby milovaly Ježíše. Stále více toužím po duších. Je mi tak drahá každá bolest.“ (říjen roku 1940). Když ubývalo sil a když matka přikázala, že nemocná musí aspoň třikrát týdně ležet, zůstat v posteli, znamenalo to být beze mše svaté a bez sv. přijímání. Aničko, co řekneš? „Bolest úplně sevřela mé srdce. Ecce Jesus! – trpět, nebýt šetřena, a již tiše jsem odpovídala: ‚Bud' vůle Tvá,‘ aniž jediná slza skanula. Ted' jsem potřebovala sílu, abych s úsměvem a s radostí řekla mamince, že nebudu každý den tak brzy vstávat. Šla jsem ke svatostánku obětovat vše Ježíši, jsouc Mu vděčna za takovou pozornost, která mne zranila. A přece nikdo neví, že odloučenost od Ježíše je mi tak těžká, že tolik bolí. Když to těší Ježíše, sestra Marie /=Anička/ má také radost. Ať Ježíš požádá cokoliv, sestra Marie /=Anička/ odpovídá: ‚Ano‘ a podává své srdce i úderům meče, který ji zraňuje, ale neusmrcuje.“ „Bud' me Mu vděčni, když nám dává zakoušet sladké jeho svého kříže. A nejen vděčni, mějme i touhu být ukřižováni. Pokládám chvíle utrpení, vyprahlosti a temnoty za nejněžnější důkazy Jeho lásky. Což může se dít jinak? Ne! Ti, kteří patří Jemu, nesmí být šetřeni. Nedovedu si ani představit, že by cesta k nebesům měla být jiná, než plná bolů, v nichž je ukryto štěstí.“ (7. 10. 1940).

24. 10. 1940: „Mých sil ubývá, smím trpět. Nyní již stále trpět, smím být obětována za duše. Na Karmelu nelze jinak žít, než přitisknuta ke kříži, než spoutána trny. A nelze nalézt většího štěstí, než v těchto poutech.“ „Láska Ježíše jde příliš daleko, a ti, kdo dovolí přístup této lásce, musí být připraveni na to, že pozbudou brzy vše.“ (9. 7. 1941)

15. „Nechci plakat ...“

8. května 1940 byla Anička na zotavenou na Sv. Kopečku u ctihodných sester premonstrátek. Píše o určité bolesti: „Raduji se, nesmírně se raduji, že smím drahému Ježíši něco v náruč vkládat. Nepláči již a nechci již nikdy projevovat svou bolest slzami, raději úsměvem. Ujistila jsem Ježíše, že se nikdy nepoddám pláči a stane-li se tak, pak to bude proti mé vůli, pak to budou slzy štěstí, že smím být obětována. Mám obavu, že kdyby mne Ježíš viděl plakat, brzy by byl dojat a odňal mi všechnu bolest a já ji mám tolik ráda ... Čím více Ježíš bude ke mně chladným, čím více se vzdálí, tím budu mít větší jistotu o záchraně jiných duší. Což nenechává své ovečky samotné, aby našel tu, která se ztratila?“

„Jsem-li v lese, uvažuji o Eucharistii, touhou po ní zmírám, když však přijdu ke svatostánku, jsem naplněna tak zvláštním bolem a smutkem a je mi, jako by byl Ježíš nerad, že jsem za Ním přišla. Ach, někdy je to tak hrozné, děkuji Mu za to však stále, znovu se Mu nabízím. Nepláči však nikdy u svatostánku, polykám statečně slzy a ujišťuji Ho o svém štěstí.“ Dne 28. srpna 1941, 12 dní před smrtí, řekla: „Již od soboty je mi stále huře. Ježíš tak rychle mění způsob své hry. Nepřekvapuje mne to – jsem obětí.“ „Již od neděle nemohu nic jíst, opět teplota stoupla na 40 stupňů a vůbec už nemohu spát ani ve dne, ani v noci, tolik mne Ježíš drtí, a přece je to tak málo znát. Dovedu být šťastná a smát

se, i když Ježíš jde tak daleko ve své lásce, tak daleko. Má však na to právo, aby mne zničil.“

16. „Ten úder kladiva“

Začátkem května roku 1940 jsem dával v Napajedlích exercicie. Při první přednášce prožila Anička jakýsi vnitřní boj: *„Má duše již dlouho neviděla slunce, ale věřím, že svítí. Když se zdá, že je již až příliš mnoho bolesti, tak mi Ježíš pošle nějakou velmi citelnou radost. Víte, v čem ta radost spočívá? Chce-li utišit mou bolest, zraní mne. Co tím chci říci? Pošle mi bolest tělesnou nebo větší bolest duše. Ten úder kladiva je tak krásný. Myslím, že tolik štěstí by se mi nedostalo radostí, jako se mi dostane přidáním bolestí.“* Staříčká hospodyně kněze penzisty, která bydlela u Zelíků, vzpomíná: *„Anička říkala: ‚Jak je Pán Bůh dobrý. Oč Jej prosím, všechno mi udělá.‘ Říkala, že chce trpět v noci, aby to nikdo nevěděl. A skutečně ve dne jsem ji neslyšela kašlat. Zato v noci i čtyři hodiny bez ustání kašlala, při velké horečce a ráno nás vítala s úsměvem, jak je vidět na obrázku.“* Nemoc se zhoršovala, zlepšovala. V prosinci roku 1939 nám Anička dává nahlédnout, co dělá s nemocí: *„Jsem opět trochu churava, ale velmi šťastna. Víím, že Ježíš potřebuje mého malého utrpení, že je to pokyn Jeho božské vůle, aby mi umožnil stále se modlit, obětovat se, být s Ním, myslet na Jeho zájmy a získávat Mu duše. Je ke mně tak dobrý, tak něžný. Což není to Jeho něžná láska, ty nespočetné příležitosti k obětem? Život se krátí každou minutou, proto je nutno získat každý okamžik pro zájmy Ježíšovy. Jsem ochotna všechno učinit, jen zřici se obětí a utrpení zvláště nyní, kdy je ho tolik potřebí na záchranu světa, je mi těžko.“*

Začátkem roku 1939 vzpomíná: *„První dny začínajícího roku již zjevně ukázaly, že /Kristus Pán/ si vzal mé zdraví. Já přijímajíc teplotu a bolení hlavy jako Jeho polibky, byla jsem velmi šťastna, tušíc, že nebudu šetřena, protože jsem milována. Nikdo nepomyslel, že jsem nemocná, jen já jsem často pociťovala nevolnost, měla jsem z ní však příliš velikou radost, než abych o ní někomu řekla. Duše pozbyla vše, a přece získala velkou svobodu, která je odměnou dítek Božích.“*

V době již velmi vážné nemoci, půl roku před smrtí, píše do deníku: *„Nejsem šetřena a to je mé štěstí. Ach, jak mnoho jich touží zůstat s Tebou na hoře Tábor, kdo půjde s Tebou na Kalvárii? Prosím Tě, nezbavuj mne svého kříže. Víím, že Ti podávám vše tak ubohé, jak ubohou jsem sama, ale což není Tvoje láska bezmezná? Což je možno dosíci hlubin? Čím více mne necháváš trpět v tomto vyhnanství, tím více budu volat: ‚Jsem Tvoje.‘ Věřím pevně, i když nedáš zasvitnout ani paprsku svého slunce. Spínám své ruce, Ježíši, ve svém bolu s prosbou o úplné zničení a ukřižování.“* 11. července 1941: *„Chvěji se štěstím při každém zranění, ač přirozenost se všemožně svíjí. Musím pozdravit s úsměvem převzácný dar, který mne téměř drtí. Jsem nyní již zcela prostoupena žářem Jeho lásky. A tato žhavost udržuje oběť ve stále stejném tvaru. Přijde však okamžik, kdy šíp Jeho lásky rozpůlí mé srdce a krev, vystříknuvší, uhasí plamen pro tuto zem. Žízním po utrpení.“* A za všechno utrpení dovede být Anička vděčna. V postě roku 1941 praví: *„Chovám se k Ježíši tak, jako by mě zahrnoval vši slastí.“*

XII. OPUŠTĚNOST

Vrcholem utrpení duše je opuštěnost, naprostá temnota. Vše jako by člověka opustilo, vše mlčí, vše je potaženo černou nocí, zdánlivá beznadějnost, takže zbývá naprostá pokorná víra, se kterou se vrhá duše z propasti své bídy do náruče Boží. Všechny své vyvolené vede Bůh touto stanicí duchovního vzrůstu, kdy duše poznává své nic a velikost Boží. Jsou to chvíle, kdy mnozí ztroskotají – ale kdo vytrvá, je očištěn a jeho duchovní

život je vyjádřen slovy: jen Bůh. Aničku Bůh již záhy připravoval a uváděl k tomuto výstupu na horu Karmel. V roce 1938 Anička píše: „*Ježíš usnul. Jsem tak sama, zdá se mi, že Ježíš na mne zapomněl, že mne opustil. Nevadí mi ta opuštěnost, obětuji Mu ji s radostí a věřím pevně, že můj Ježíš dlí v mém srdci, i když mi to nedává znát. Ani při sv. přijímání již nepociťuji toho štěstí jako dříve. Říkám však stále Ježíši, že Jej nade vše miluji. Nežádám útěchy, nechci slasti, chci Jej jen těšit. Co na tom, že já trpím, jen když Ježíš má radost. V mé duši je tak smutno, že by se mi chtělo stále plakat, já však chci být velmi veselou. Jsem při tom všem šťastna. I při modlitbě pociťuji samotu. Je mi asi tak, jako bych mluvila s Vámi a prosila Vás o něco. Vy však byste mne neposlouchal a vzdálil se ode mne. I když Ježíš neposlouchá mých proseb, přece mám velkou důvěru, že budu vyslyšena.*“ U Aničky tu roste zjevně velká, živá, prostá víra. Anička nezapře, že je smutná, ale pouze svým citem, kdežto vůlí – vůle je to, co činí subjektivní hodnotu našich skutků – vůlí je šťastna.

1. I na spícího Ježíše sypat květy

Již v 15 letech 21. srpna 1939 poznamenává v duchovním deníku: „*Mé srdce tolik touží po Tobě a Ty jako by ses stále víc a více vzdaloval. Má duše je prázdná a naplněná tmou, ale přece věřím, že jsi tam i Ty, ač spíš. Chci však i ve spánku sypat na Tebe květy lásky. Spi tak dlouho, dokud budeš chtít, Tvé dítě bude ochotně čekat. Neprosím o útěchu, nežádám slasti, mně postačí Tvá láska a Tvůj kříž.*“ Na 1. pátek roku 1940: „*Jsou chvíle velké samoty, které ani u svatostánku nepozbývám. Jsem snad málo zbožná, málo obětuji? Je to vůle Boží. Když to vše ode mne chce, tak Mu to dávám. Vždyť nechává mne klopýtnout, abych stále měla před sebou své nic. Jen to Mu mohu dát, co On mi dá ...*“ Nedlouho před smrtí nám Anička řekne: „*Ježíš ve své lásce dopouští, že odcházíme od sv. přijímání vyprahlí a v naší duši je pusto a prázdné. Pokládejme to za štěstí, moci i v tomto největším okamžiku trpět. Co na tom, že já trpím, jen když Ježíš má radost – říkávám, když se mi zdá, že bolest mne chce rozdrtit ...*“

2. Vyprošená milost opuštěnosti

V roce 1939 si Anička vyprosila milost opuštěnosti od Pána Boha. Překvapuje tato smělost. Bůh ji vyslyšel. Postupně ji naplňoval až do naprosté temnoty (viz dále). V roce 1940 na otázku: „*Jak se vám daří?*“ odpovídá: „*Dobře. Ježíš je ke mně tak dobrý. Spí v lodičce mé duše, ale já Ho nebudím. Mně stačí, když vím, že je se mnou.*“ Je to výkřik víry a vítězství nad sebou. „*Netoužím Ježíše probudit. Chci, aby klidně spal, jak dlouho bude chtít. Vždyť jsem Jej už tolikrát prosila, abych směla být místem Jeho odpočinku, kde po všem utrpení od zlých lidí nalezne klid. Jak často je vůkol pustá tma, vzduch země k zalknutí, bolest svírá srdce, a přece jsem v těchto chvílích tolik šťastna. Prázdnota všude. Všemu jako by byl konec, bezcenný každý můj pohyb, má bytost vůbec nemá významu, vše, mé touhy, má láska, zdá se mi být výsměchem. Pochopíte, jak to bolí, když i na kolenou se sepjatýma rukama nalézáme jen bolest a nelze nic jiného, jen trpět, ano, tiše pozorně pohlížet na laskání Ježíše. Srdce je zraněno láskou.*“ V tomto výkřiku bolesti je první specifikum Aniččiny duše: Miluje kontrasty. Její výrony duše mají překvapující spád, setkáváme se s nimi častěji. Zatímco bychom čekali, jak píše: „*Nelze nic jiného dělat, než trpět, ano, tiše pohlížet na rány a trny*“, Anička překvapí a bolest nám ukáže v krásném světle. Ona má pro to vše jeden výraz, tolik překvapující, „*laskání Ježíše*“: „*Mé srdce tolik touží po Tobě, ale Ty jako by ses stále více vzdaloval. Má duše je prázdná, naplněna tmou, ale přece věřím, že jsi tam Ty, ač spíš. Chci však i ve spánku na Tebe sypat květy*

lásky. Spi tak dlouho, pokud budeš chtít, Tvé dítě bude ochotně čekat. Neprosím o útěchu, nežádám slasti, mně postačí Tvé kříže a Tvá láska.“

3. Opuštěnost – pohnutka důvěry

Anička znala cenu duševní opuštěnosti a temnoty. Kristus Pán si ji v tom vychovával. V každé přemíře blaha okusila Anička krůpěj nějaké hořkosti. Nikdy však neztratila důvěru. Právě v takových chvílích neznala její důvěra mezí. Anička je vedena jednoduchou vírou bez příměsku jakéhokoliv citu. To jsou chvíle velkého „Gloria in excelsis.“ To je to veliké: „Ať žije Kristus Král!“ Zářivou perlou zůstane její gesto, její slovo, jímž hovoří k Ježíši, který ji opouští: „Čím více mi vezmeš, tím více mi musíš dát sebe.“ Zda pochopí duše, že čím více jí Bůh bere na zemi, tím více jí chystá nebe. Čím více bere časné a nicotné, tím více dá věčného, trvalého. Čím více bere co je nám drahé, tím více nám Bůh dá sebe. Zde je tajemství duší, které umějí Boha ve všem a za vše velebit. Budiž jméno Páně pochváleno.

Anička své přesvědčení ještě logicky zdůvodňuje: „Myslím, že k životu je potřeba určité náplně, tedy čím více se ztrácí naše já, tím více musí být doplňováno božstvím /správně: „božským“/.“ Když okusila první návaly hluboké duševní tísně a opuštěnosti, řekla: „Když srdce krvácí pod dotekem ruky Ježíšovy, líbejme ji. Přijměme opuštěnost a bolest srdce s poděkováním.“ V době postní chce být s trpícím Spasitelem. V opuštěnosti nevidí negativní stránky. Vše, čeho se obvykle člověk děsí, je Aničce pramenem milostí. „Poznávám, že je nutno zakoušet vyhnanství této země. V něm dokonale poznáváme svou bídu a něžnou lásku Ježíšovu. Jak mnoho pokoje přináší vyprahlost našemu srdci, podrobujeme-li se jí s láskou.“

4. Duchovní temnota

Mučivější než opuštěnost je duchovní temnota, kdy vše mlčí, odnikud světlo, slovíčko – vůkol jen prázdno a pusto, zbývá jen pohled vzhůru, směr k Božímu Srdci. V noci na 1. května 1941 se dostalo Aničce poznání, jak velkou cenu má dobrovolná oběť duchovní temnoty a bezútěšnosti. Tento jemný pokyn Ježíšův stačil, aby Anička ihned vztáhla ruce po oné oběti. Jako lidé vztáhnou ruce ihned po tom, co lahodí, Anička má ve zvyku objevit pravou hodnotu ve všem, co stojí oběti, proto ihned po tom touží. V pevné víře, že ji Ježíš skutečně neopustí, i když ji nechá v citech v opuštěnosti. Na kolenou prosí o ony chvíle, které ji měly zašlapat k zemi. Toto přání Srdce Ježíšova ji hluboce dojalo. Plakala štěstím a řekla: „Uloupím Ježíši celé Jeho Srdce za cenu svého nic.“ To byl poslední den její citelné útěchy. Ježíš ukázal, že oběť přijímá, a začal jednat. Začalo skutečné mučednictví jejího srdce. Ježíš vyhověl věrné ochotě Aniččině trpět a vše Mu dát: „Jdu trnitou cestou ve tmě, abych nemohla vidět, jak mnoho jsem již rozdrásána. Jak je Bůh dobrý, jak stále vidím, že nic nejsem.“ Trpěla nevýslovně ve chvílích, kdy se jí zdálo, že je Bohem úplně odstrčena, ale ona nepřestávala Boha ujišťovat láskou. Dávala za vše jen úsměvy a v duchu líbala otcovskou ruku Boží. To bylo tklivé vidět ji usmívat se, zatímco oči slzely. Říkala: „Nechci plakat, věřte, nemohu za to. Bůh může se mnou jednat, jak chce. On je tak dobrý, ach, tak nevýslovně dobrý, může se mnou činit cokoli. Čím více mne bude obklopotvat hustou mlhou nejistoty, tím více budu důvěřovat. Dovedu již jen milovat.“

Anička dospívá k situaci, ve které se octne každý, kdo chce mluvit s Bohem a o lásce. Čím více Boha pochopí a prožije lásku, tím více poznává, jak o lásce nedovede mluvit. Proto si Anička posteskuje: „Ó, kdybych dovedla mluvit o lásce.“

Anička najde v každé situaci nejkrásnější cíl. „Tímto utrpením učí mne Ježíš ponořit se v Něho v tichou chvíli mlčení. Miláček mi dává sílu, abych byla statečnou. U mne najde

Ježíš jen růže.“ Dospívá k tomu, že více než pláč, víc než jásavá radost z utrpení, bude pokorné, tiché spočinutí v Bohu. Když vše bylo v hlubokém mlčení, Anička si umí v duši připravit situaci, za jaké se Bůh zjevuje, za jaké lze Bohu nejvíc dát. Ve chvílích opuštěnosti Anička prosí: „*Nenech mne zhynout v temné noci. Víím, že jsi se mnou. Spoléhám cele na Tebe. Čím trpčím mi učiníš toto vyhnanství, tím více nalezneš zde růží.*“

A když koncem května roku 1941 temnota a opuštěnost dostoupily vrcholu, Anička řekla: „*Všechno trápení zmizelo, zbývá mi jen naprostá odevzdanost a touha utonout v moři Boží lásky. Bůh sám nás promění za všechna muka. Už nemohu rozjímat ani číst, mohu jen Ježíše milovat, vidět Ho v každém a podle toho jednat a s vděčnou radostí trpět.*“

5. Příprava a posila

Aničce se asi dostalo zvláštního sdělení od Krista Pána, které ji mělo připravit na utrpení – opuštěnost. „*Miláčku, chci vše vytrpět – fiat. Nejsem hodna toliké Tvé lásky. Stačí mi, co jsi mi dnes řekl. Jsem tolik dojata Tvou něhou, ač myslím, že tím sdělením začíná mé mučednictví. Tvůj život byla samá láska, Tvá smrt byla láska, a přece to byly okamžiky beze vší útěchy. Chci jít za Tebou, nebojím se. Ó, Miláčku, jednej dále, mé ruce jsou již pozdviženy pro tento dar ... Věřím, že budeš vždy se mnou a proto budu již nyní prosit na kolenou za ony chvíle, jež mne k zemi zašlapou. Máš plné právo, abys drtil v jakémkoliv lisu. Já budu mít jen jednu snahu – své mučednictví si zasloužit ...*“ „*Ježíš měl také své přátele, ale přišla chvíle, kdy neměl nikoho, jen slyšel burácení hlasů: ‚Crucifige!‘ (Ukřižuj ho!)*“ A Pán Bůh vše tak řídil, že i duchovní matka se Aničky stranila ve snaze, aby toto dítě dosáhlo naprosté očisty ode všech a ode všeho, od sebe samé, od svých tužeb. Duchovní vůdkyně nechce své dítě ušetřit hořkosti, kterou z toho oddálení bude mít. A Anička utrpením sílila a zrála pro nebe.

Anička se o tom vyjadřuje 5. 5. 1941: „*Miláčku, nyní je mi jasno, proč jsi vše učinil. Přijímám s otevřenou náručí vše. Jsem úplně Tvoje, není nikoho a ničeho kromě Tebe, jsem obětí, spoutanou Tvou láskou. Čeká na mne již mnoho mučednictví. Ó, Bože, jak jsi dobrý.*“

6. Anička si vysvětluje opuštěnost

Anička si radostně vysvětlí důvod opuštěnosti: „*Když již dosti dal duši své lásky, ponechává ji samotnu. Chce vědět, zda Jej bude milovat tak, jako když byl s ní. Zdánlivě je nepřítomen, duši to bolí, ale jak šťastna by byla, kdyby si uvědomila, že Bůh je jí v těch chvílích ještě blíže. Dokud jsem byla dítětem a Ježíš mlčel, nazvala jsem ty chvíle Jeho spánkem. Snažila jsem se chovat co nejtíšěji, abych Ho nezbudila. Chtěla jsem vždy trpělivě čekat na Jeho probuzení. Ač to bylo pro mne velmi bolestné, přece jen jsem se radovala z vědomí, že smím být Jeho postýlkou. Vždyť tolik duší jde denně k Němu s prosbami, ale já Jej nechtěla bavit ani unavovat a byla jsem ochotna zřít se i Jeho přítomnosti, než se probudí. A nyní stalo se vyhnanství mým životem a mou denní prosbou je: Čiň se mnou, co chceš, neprosím Tě o útěchu ani o nejmenší paprsek Tvého úsměvu. Zříkám se všeho, můžeš na mne zcela zapomenout, jen nezapomeň na duše. Ujišťuji Jej o svém štěstí a děkuji Mu, že mne nic nešetří a nechává stále kráčet cestou oběti. Ježíš nás nechává samotné jako apoštolů. Činí tak jen ze své velké lásky, aby nás učinil silnými a samostatnými. Ve všem můžeme poznávat Jeho velkou lásku. Je něžnější než matka.*“

18. srpna 1939 píše: „*Můj Ježíš opět usnul. Nedostává se mi žádné útěchy a přece jsem šťastna. Snad ještě nikdy jsem nepřistupovala k sv. přijímání s tak velikou touhou jako v této době opuštěnosti. Mše sv. se mi zdá velmi dlouhou, nemohu se nikdy dočkat*

příchodu Ježíšova. Nedovedu vůbec popsat, jak velice po Něm toužím. A když konečně přijde vytoužený okamžik – naplní se má duše smutkem a prázdnotou. Je mi asi tak, jako když s touhou očekáváme někoho drahého, ale když konečně přijde, zůstaneme jím nepovšimnuti. Já pevně věřím, že dlí stále můj Ježíš v mém srdci, i když mi ničím svou přítomnost nenaznačí. Stále Jej prosím, aby dělal se mnou, co chce. Přes den není okamžiku, kdy bych s Ním nebyla spojena a s Ním nerozmlouvala.“ V květnu roku 1941: „Tímto sdělením začíná ono mučednictví? Tvůj život byl samá láska, Tvá smrt byla láskou, a přece to byly okamžiky beze vší útěchy. Chci jít za Tebou, nebojím se. Věřím, že budeš se mnou, proto již nyní budu prosit na kolenou za ony chvíle, jež mne zašlapou k zemi.“ Aniččina radost byla radostí víry. Na 1. pátek roku 1941 v červenci, kdy Anička držela na svých dlaních krvavé růže, a kdy prožívala na chvíli velké štěstí, kdy, jak praví, milovala Krista Pána tolik, kolik byla schopna, přece píše: „Bůh mlčí, já naslouchám tomuto mlčení a cítím se tolik bohatá, jakoby jen se mnou stále rozmlouval. Prosím Jej jen o to, co On chce a nalézám v každém okamžiku vyslyšení této své prosby. A nikdy nejsem Jeho dary zklamána. Cítím, že má touha nebyla jiná než po tom, co mi dal, přímo mohu říci: ‚Jeho dar předčí vždy mé touhy‘.“

7. Umírající vidí, že byla vyslyšena

V posledním svém dopise (vůbec) z 8. září 1941 – 3 dny před smrtí: „*Trpím ráda, trpím s tak velkým klidem, a přece zde není ani jiskérky světla. Ježíš splnil mé prosby, které jsem Mu v jedné modlitbě přednášela. Nechává mne v úplném temnu, bez vší útěchy, ale já jsem jista Jeho láskou, jsem klidna, protože Ježíš to chce, vždyť nežádá ode mne více, než oddanost dítěte, které Mu žvatlá lásku. Čím více Jej miluji, tím více se mi zdá být vzdálen. Vím, že jsem stále ubožejší, ale to mne právě více poutá k Němu.*“

XIII. ODEVZDANOST DO VŮLE BOŽÍ

Láska je krásná, ale poměrně snadná. I pokora a obětavost. Nejtěžší je odevzdanost do vůle Boží. Ničím nelze Boha více oslavit, než naprostou odevzdaností do Jeho vůle. Tak také Ježíš končil svou pozemskou pouť. „*Otče, ne jak já chci, ale jak Ty chceš.*“ „*Otče, v ruce Tvé poroučím ducha svého.*“ Odevzdanost do vůle Boží radostná, vděčná, klidná je neklamnou známkou ctnostné duše a pravého životního úspěchu: vyrůstá z nejživější víry, důvěry, živena je láskou.

Anička jde ve šlépějích sv. Terezie od Ježíška, která chtěla být míčem v ruce Ježíšových. „*Bože, hoď mne, kam chceš, nechej mne ležet, kde chceš, mně postačí, že jsem Tvým míčem, že jsem Ti pro radost.*“

Takové smýšlení je jedním ze základních tónů radostné písně Aniččina života. V kapitole o nezištnosti píšeme, jak Aničce stačí, když Ježíš má z ní radost, když ona trpí, aby druhým bylo lépe. Nejkrásnějším projevem odevzdanosti, jež kdysi řekla autorovi na jeho poznámku: „*Trpíte, a přece se tak pěkně umíte usmívat. To je krásné.*“ Anička: „*Vše, co se s námi děje, podává nám Ježíš, a co nám Ježíš podává, na to se přece musíme usmívat.*“

1. Odevzdávat to nejdražší s úsměvem

14. 9. 1938 Anička prosila, jak svědčí deník: „*Dej mi kříže, dej mi mnoho křížů.*“ Nemoc se ozvala s takovou prudkostí, že se Anička domnívala, že zemře. Hle, jak na to odpovídá: „*Ty jsi mi dnes poslal druhé pozvání. Je-li to vůle Tvá, abych šla k Tobě, pak si*

většího štěstí přát nemohu. Nejsem hodna tak veliké milosti.“ Anička se zarazí, když jí myslí bleskne pohled do duší, její touha dlouho trpět, ale pak řekne s prostou odevzdaností do vůle Boží: *„Bud' vůle Tvá!“* a úsměv opět zpečetí toto offertorium. Přítelkyni pak Anička napíše: *„Láska je těž plna veselosti. Čím více veselosti v bolesti, tím šťastnější úsměv na tváři. Nikdo nepozná, že trpíme. Ponechat se úplně milosrdné lásce, žít z lásky, trpět z lásky, zemřít z lásky.“*

Čím více se blížila smrt, tím více se duchovní život Aniččin zjednodušoval. Anička dělala jen jedno: plnila vůli Boží s nesmírnou láskou – trpěla s láskou.

2. Aniččino zaměstnání

V srpnu roku 1941 zvou Aničku na Sv. Kopeček na obláčku. Anička odpovídá 10. srpna: *„Ježíš vyhledal pro mne zaměstnání a není okamžiku, kdy bych mohla dělat něco jiného. Mým zaměstnáním je plnit Jeho vůli – a Jeho vůle je, abych trpěla. A je to tak krásné, ponechat se Jeho hře. Jsem dnes poněkud znavena. Již dva dny mám 40 stupňů horečky. Na váze stále ubývám. Škoda, že nemohu těž jet na obláčku. Děj se vůle Boží, ach, On je tak dobrý. Odpusťte mi písmo, třesou se mi ruce ...“*

30. prosince 1939 praví Anička: *„Vid'te, že není nic krásnějšího než naučit se zpívat velké Mariino ‚fiat.‘ Ať nám pošle Ježíš radost nebo bolest, usmějeme se na Něho. Ponecháme se zcela na milost a nemilost Jeho vůle. Vid'te, že se necháme úplně ztratit v Ježíši. On musí sestoupit na naše místo, On musí růst, On musí žít, nás tu není potřebí. Již tolik se těším, že nyní budu svému Ježíši zpívat ‚fiat,‘ stále ‚fiat.‘ Nechť hraje dál svou hru lásky.“* Přítelkyni Vl. R. píše 20. 3. 1941: *„Zajisté pochopíš, jak mnoho mne stojí být již skoro čtyři měsíce beze mše svaté, ale když Ježíš z toho má radost, já též.“*

„Vrhám se stále v náruč Ježíše a když se cítím nejubožejší, nejvíce nabývám oddanosti. Nechť jedná a činí, co chce, budu stále spatřovat ve všem Jeho lásku. I kdyby mne oběma rukama od sebe odtlačoval, neustanu Jej milovat.“ Anička v tomto zápalu oddanosti opět překvapuje. *„Snad již brzy nebudu moci Ježíši nic dávat, pak můj klid dostoupí vrcholu. Dovedu být nyní jen šťastná, protože se děje vůle Boží. Ach, jak jsem šťastná, protože se děje vůle Boží. Ach, jak jsem šťastná, že jsem obětována.“*

Aniččina odevzdanost do vůle Boží byla opravdu heroická. Byla proto tak velká, že Anička žila z víry, že věřila bezmezně v Boží lásku a dobrotu, ať se s ní děje cokoliv. Věřila a důvěřovala. Říkala: *„Ne mnoho důvěřovat, ale mít jistotu, jistotu.“*

Těmito slovy podává Anička zprávu o sobě, když se nemoc zhoršila. Pochopila nejkrásnější smysl nemoci a bolesti. Viděla v nich způsob své oběti. Kdysi napsala své přítelkyni Vl. R.: *„Všude lze spatřovat Boha, jen nutno na věci se dívat z jiné strany, než se dívá svět.“*

Takto se dívajíc na svou nemoc a bolesti, píše: *„Vše, co se se mnou děje, je jen způsob obětování. Víím, že se se mnou stane jen to, co On bude chtít. Proto jedinou starostí je nečinit nic, nechat jednat jen Jeho, poněvadž tak často nerozumím Jeho počínání, mohla bych něco provést, co by nebylo vhodné.“* Kdysi po neděli, kterou protrpěla, říká: *„Není více třeba ke svatosti než úplný soulad vůle naší s vůlí Boží. Chci tím říci, zmizení naší vůle. Musíme být takovou veřejnou cestou, musíme cele se dát Jemu k dispozici. Jsem jista, že radostné ‚fiat‘ učiní více nežli všechno úsilí dokázat to, co činili velkou měrou velcí svatí. Není třeba vůbec nic hledat, každý okamžik přináší tak mnoho, stačí jen na něj odpovídat ‚Ano.‘ Myslím, že tím způsobem musí nejdřív zemřít naše já, poněvadž zapomínáme na ně, nedáme mu ani kousek sousta, máme jen zájem o vůli Ježíše.“* Anička několik měsíců před smrtí říká: *„Záleží více na oddanosti než na všech ctnostných úkonech. Líbí-li se Ježíši více, když Mu nic nedávám než má skutečná účast na mši sv. nebo sv. přijímání, tak Mu podávám s radostí tento úkon. Cítím, že neztrácím nic, i když Jej tak málo mohu mít ...“*

3. „Ano, Otče“

Tyto touhy jsou již ozvěnou velkého životního hesla: „Ano, Otče“.

Anička byla z duší, které jdou za velkou myšlenkou. Dal jsem Aničce knížku P. Gräfa „Ano, Otče“. Ona se toho hesla zmocnila celou láskou. Pochopila, že Ježíš nejvíc Otce oslavil svou nejvyšší odevzdaností do vůle Otcovy, právě ve své největší opuštěnosti. Tak vidíme Aničku růst a vystupovat po příčkách tohoto nejpřímějšího žebře, spojujícího nás s nebesy. Je to jistě krásné, hledat způsob oběti, nabízet se Bohu ... ale ještě více dávat se Bohu tehdy a tak, jak si nás sám Bůh žádá, se zavřenýma očima žádat kříže, jež Bůh vkládá, předem podepsat listinu toho, co Bůh bude žádat.

Anička byla k odevzdanosti do vůle Boží vedena již dříve. Ač nemohla konat sv. exercicie roku 1939, přece jsem jí dával aspoň hlavní punkta (body k rozjímání). Anička rozjímal. Hlavní, co si z exercicií odnesla, bylo gesto offertoria. Ruce k nebi vztažené jako ruce kněžské při obětování a při tom slova: „Zde jsou mé ruce a na nich mé srdce. Vlož na ně, co chceš, vezmi mi, co chceš, ve všem Tě miluji, ve všem Ti sloužím, ve všem jsem Tvá, celá Tvá.“ Proto vyzývá: „*Jen nikdy, nikdy nezoufat, vše s důvěrou, ničeho se nebát, neboť právě v těchto chvílích /utrpení/ je nám Ježíš nejbliže.*“

4. Jediná starost – činit vůli Boží

„Ať se stane cokoli, vždy je to mým štěstím, poněvadž jsem si jista, že je vůle Boží uskutečněna.“

V srpnu roku 1941 píše: *„Kdyby nedal Ježíš své sestře Marii [=Aničce] tak velikou odevzdanost, pak by byl pro ni velmi smutný život. Ale jak může déle nevidět v těchto úderech dláta Jeho lásku? Nechť jen dále koná své dílo, vždy se budu na Něho usmívat. Jen zde na zemi možno věřit a proto nutno nepozbývat víry ve slunce, i když je kolem nás úplná tma. Myslím, že dětem je možno jen jedno velké hrdinství, a to je oddanost. Ten, kdo se Ježíši zcela oddá, je přikován, ale ach, jaké to slastné přikování na Jeho Srdci. A Ježíš nežádá více, leč snášet tato pouta, až je přijde sám sejmout. Ač působí tato pouta radost, přece je zde potřeba velkého hrdinství. Psala bych tolik o tomto nevolnictví, vězeň jsa již znaven opírá se o zed', k níž je přikován a oběť lásky tulí se na Srdce Ježíšovo, vždyť je Jeho.“*

V oktávě Božského Srdce Páně roku 1941 se omlouvá přítelkyni, že pozdě odpovídá: *„Víš, nutno činit to, co chce Ježíš, nikoliv to, co bychom chtěli. Bůh požaduje jen tak maličko k naší svatosti. Vše chce učinit sám, od nás chce jen jedno, nebránit Mu jednat. To znamená, musíme jít tak daleko, že se stane naší jedinou starostí a touhou, činit Jeho vůli. V každém okamžiku ji spatřujeme, hází nám svou vůli jako démanty v cestu a chce, abychom je sesbírali ke své vlastní ozdobě. Dává nám znát svou dobrotu, i když bolí. Budme si vědomi, že kdyby tato bolest nebyla k našemu posvěcení, jistě by nám ji neposlal. Snažme se vše, ať je to jakýkoliv dar, přijmout jako od laskavého Otce. A pak, kdyby ten křížek, jenž na nás doléhá, byl sebetěžší, bude nás těšit myšlenka, že bylo nám to dáno z lásky.“*

I její odevzdanost do vůle Boží má apoštolátní usměrnění. *„Ty si mne vezmeš, kdy budeš chtít. Toužím jen vytrpět mnoho na záchranu nesmrtelných duší. Přijímám jakýkoliv způsob smrti, jen když Tebe bude těšit.“*

Na svátek Navštívení P. Marie píše: *„Ponecháme Bohu své já k dispozici, pak nebudeme žít již my, bude žít On ve mně. Pak dosáhneme takové výše, že budeme bdít duchem. To znamená, že nás nebude nic na zemi poutat. Budeme žít, jako bychom zde nebyli a nebudeme po ničem toužit, leč Bohu se líbit. Bůh má na mysli jen naše dobro, a*

proto potká-li nás v životě něco nepříjemného, to dobrý Bůh nám posílá, a proto vše přijmeme s radostí. Věř mi, N., přijímáme-li vše s láskou, pak i ta největší utrpení nám činí radost. Necháme-li se prohrát Bohem, pak nemůže nám ani ten největší chlad ublížit, spíše se musí na naší lásce vše rozohnit, všechna ledová srdce se musí roztavit.“

V lednu roku 1941 píše: *„Ač již po sedm dnů jsem neopustila svého pokojíčku, přece mám radost a štěstí mé se nezmenšilo. Můj život je nyní zcela soustředěn na život Ježíšův a Mariin, plnit ochotně vůli Boží. Jak radostně zde zaznívalo ‚fiat‘ – ‚Staň se!‘“* Za to budeme Anička vždy vděčni, že její odevzdanost do vůle Boží byla tak proniknuta radostí a vděčností. To je onen prvek, který činí odevzdanost heroickou, nadzemsky krásnou.

Anička to vyjadřuje roku 1941: *„Je to úkol mého života, chtít jen to, co chce můj Ježíš. Chce-li, abych trpěla, rozpínám svou náruč, usmívajíc se, děkuji Mu za něhu, že nešetří své oběti.“*

5. Dopis Panně Marii

8. září 1941 se chystal otec na pouť na Sv. Hostýn. Rodiče vyzvali Aničku, aby napsala Panně Marii prosbu, aby jí vyprosila zdraví. Anička váhala. Konečně napsala dopis, v němž stálo, ať to Pán Bůh udělá, jak chce, že Pánu Bohu již své zdraví dala. Rodiče nepřijali takový styl. Musela tedy Anička napsat druhý dopis. V hovoru o této věci řekla Anička s úsměvem: *„Naši chtějí, abych prosila o zdraví. Můžeme brát a žádat zpět, co jsme kdy někomu darovali? A já jsem darovala Pánu Bohu své zdraví.“*

Dopis 3 dny před smrtí zněl: *„Má drahá Matičko, jsem Tvoje dívenka, patřím Ti od kolébky a mé srdce Ti náleží zcela. Ó, dobrá Matičko, víš, proč přicházím v duchu k Tobě, když již po tři léta skutečně přijít nemohu. Znáš mou nemoc, mé utrpení a víš, že chci jen vůli Boží. Jsem přece zápalnou obětí Jeho lásky a můj /psáno doslova – horečka nemocné/ jedinou touhou je být touto láskou strávena. Miluji Ježíše a důvěřuji, že vyslyší mé prosby. Pohled' však na mé drahé, jak mnoho trpí, a prosím Tě, vypros jim u Ježíše mnoho síly a svaté radosti. Se mnou ať učiní můj drahý Ježíš, co chce, jen ať potěší mé drahé. Ať tolik vroucích modliteb není jim zklamáním, vždyť láska Tvého Syna je bezmezná.“*

„Ó, Maria, má Matko, skládám v Tebe veškerou svou důvěru a jsem jista Tvou přímlovou u Tvého Božského Syna.“

Ani tento dopis nebyl rodiči přijat. Musela tedy Anička v jejich přítomnosti napsat dopis podle jejich diktátu. Anička psala, prosila o zdraví, ale jen perem, srdce volalo: *„Bože, jsem Tvojí obětí, učiň, jak chceš.“*

6. „Bud' vůle Tvá!“ – nebylo bez boje

Anička pokorně vyznává, že její: *„Bud' vůle Tvá!“*, *„Ano, Otče!“* nebylo bez boje a nestalo se vždy ihned a nestalo se hned s radostí, Anička tak vlastní. Byl podzim roku 1939. To bývá nemocným plicím hůře. S. Ludmila potká Aničku: *„Co teplota? Je zas vysoko, vid', Aničko. Nic se nedá dělat, musíš to říci vašim.“* – Anička se lekne. Ale to nebylo ze slabosti, nýbrž z lásky k drahým – ze strachu, že tím způsobí rodičům bolest. Již rok skrývá před drahými rodiči pravý stav věcí. A nyní to má říci. Mamince – té bled'oučké, slaboučké a často uplakané, v práci zedřené mamince. Anička říká: *„Způsobit druhým bolest, bylo pro mne hrozné. Mé ‚bud' vůle Tvá‘ bylo se slzami v očích. Tak mnoho mne stálo a řekla jsem je po dlouhém zamyšlení. Jak to muselo bolet Krista Pána, že tolik váhám. Má bolest se zvětšila, že jsem zarmoutila Ježíše. Tolik ‚ale‘ předcházelo tomu ‚bud' vůle Tvá.‘ Brzy jsem si uvědomila, že nesprávně jedním. Setřela jsem si slzy. Usmála jsem se na sestřičku /=s. Ludmilu/. Ač mě stále bolelo mé jednání, byla jsem jista, že Ježíš tak chtěl, abych poznala, že jsem stále nic, které nic nemůže, které napřed roní slzy, když něco*

provede a pak teprve obejmě Ježíše a řekne: „Ano, chci, co Ty chceš.“ Zaslouhuj pokorení ... S úsměvem jsem odcházela od sestřičky /s. Ludmily/ a šla jsem poprosit ke svatostánku o odhodlanost pro sebe a o sílu pro maminku. Doma jsem byla velmi veselá, ač každé setkání s maminkou mě ranilo. Večer, když jsem s ní byla sama, s klidem jsem jí řekla o teplotách.“ Tolik říkáš Ty, Aničko! – A my se ptáme: „Nemůžeš poprosit Ježíše, aby Tě přece uzdravil, alespoň kvůli rodičům? Vždyť Mu můžeš i tak sloužit, ba snad víc ...“ Jak to, že ani jediná myšlenka toho druhu nevznikla v dvojnásob bolící hlavě? Anička se uměla rozhodnout jen jednou. A to učinila. Bohu dala vše. I svou vůli. Ano, poněvadž vůli, právě proto – vše.

7. Druhá učitelka vzpomíná

Aniččina učitelka, sestra Sv. Kříže, píše: „Jak Anička mluvila, /tak mluvit/ každý nedovede. Její srdce bylo naplněno láskou ke Kristu Pánu, k duším a utrpení. Proto také její ústa přetékala tím, čím bylo srdce naplněno. Slyšíc mnohdy její výroky při nahodilých příležitostech, měla jsem pro ni jen obdiv. To nemluvila mladá dívka, to mluvil Duch svatý v ní. „Proč bychom plakali, když Kristus Pán seslal nějaké utrpení? To vše je jen z lásky, proto se usmívejme za to na Něho a obětujme vše za duše.“ Po divadle „Kvítek z Lisieux“, kde Anička všechny uchvátila, se její zdravotní stav opět zhoršil. Byly to chvíle jejích skrytých obětí.“ Jistě to není maličkost, vidět spolužačky plné života, jak mohou studovat a Anička vyřazena. Při návštěvě jí řekla sestra učitelka: „Zapomínáš na nás, málo k nám chodíš.“ Anička odpověděla: „Ó, jak ráda bych k vám chodila. Jak jsou ta děcka šťastna, že mohou chodit do školy.“ Hned však s úsměvem dodala: „Když to tak Kristus Pán chce, tak to musíme tak přijmout.“

V rodinné škole se připravovala výstava. Anička si prohlížela práce žákyň a pravila: „Z toho, co tady máte, dost by se mi hodilo, ale když umřu, tak to již nebudu potřebovat. Pořád ještě nevím, na čem jsem. No, jak bude Pán Bůh chtít.“

Je zvláště jedna myšlenka, se kterou se smířit je neobvykle velkou bolestí. Čím více se na něco těšíme, tím tíže se toho vzdáváme. Aničce byl Karmel snem mladých let. S tou myšlenkou se zasnoubila, a přece píše roku 1940: „Myslím, že pro mou chorobu bude mi navždy klášterní brána zavřena. Nermoutím se proto. Ježíš to tak chce, proto to chci i já, zde ve světě Mu dát mnoho. Chci Mu ve světě dát tolik, jako bych Mu dala v klášteře. Je nutno stát se v jistém smyslu otroky, ale otroky požívajícími plné svobody dětí Božích, jelikož jejich pouty je náruč laskavého Otce. Jsem jista, že hrdinné ‚fiat‘ zmůže víc než následovat svaté v jejich velkých hrdinných skutcích.“

8. Vzдалa se své vůle

Anička se zbavuje toho, co je nejvýsostnějším právem člověka, vzdala se svého svobodného rozhodování. Ale to neznamená ztrátu svobodné vůle, nýbrž zjetí v jedné vůli, ve vůli nejsvětější. Znamená to, že člověk byl schopen vůlí obejmout nejvyšší Dobro, toto znamená totiž vůli Boží, a pak vlastně dospěl k nejvyššímu úkonu svobody. Bůh se z lásky k nám rozhodl pro nás, vyvolil nás za předmět své lásky. A všechna moudrost života vrcholí v tom, rozhodnout se pro Boha, chtít jen Boha a co Bůh chce.

Anička píše ze Sv. Kopečku již 3. 7. 1939 slova, která mluví za celou konfesi o duchovním životě: „Zdá se mi nyní, že již vůbec nedovedu rozhodovat o něčem. Vše ponechám na rozhodnutí mého Ježíše. Všechno naše já musí zmizet a na jeho místo vstoupí Pán Bůh. Jaké to umění, neumět rozhodovat.“ Zvláště čtenářky tohoto životopisu dosvědčí, s jakou radostí šly na Boží Tělo. Když to bylo znemožněno, byl to důvod k mnoha slzám. Anička píše roku 1941: „Myslím, že půjdeš též za družičku. Ó, jak je to

krásné, doprovázet Tvého Krále. Já kvůli svému slabému zdraví nemohu jít. Jsem s tím též spokojena. Víš, že je mou radostí vždy to, co chce Ježíš.“

9. Radost z Ježíšových dárků

Dne 11. září 1939 píše při myšlence, jak lidé dovedou vše milovat, ale k Bohu nemají pravé lásky. Volá k lásce k Bohu. Ovšem ne pouze k lásce citové, ale k lásce a odevzdanosti. Anička musí ve zjevech obyčejného života najít nejkrásnější obrazy a důvody pro různé duchovní myšlenky a úkony. Jsou to, jak říkáme v homiletice „*exempla domestice*“.

(11. září 1939:) *„Musíme milovat vše, co nám bude Ježíš dávat, ať velké štěstí nebo trpká bolest, to vše nás musí těšit, vždyť nám to dává Ten, který nás tolik miluje. Vždyť lidé, dostanou-li něco, třeba úplně bezcenného od člověka, kterého mají rádi, jeví velkou radost, aby ho nezarmoutili a aby mu způsobili radost, protože on vidí, že se z jeho dárků těší. A jsou to jen lidé ... My bychom se neměli radovat z dárků Ježíšových? Vždyť On vybírá ty nejkrásnější dary. Nám se někdy zdají nepříjemné, ale uvažme: dává je přece láska a to nás musí těšit. Když s tak velkou láskou byl každý okamžik připravován, měl by být též s láskou přijímán.“* 6. 8. 1940: *„Ta stálá noc nejistoty, ale klidu. Toužit, aby se vyjasnila obloha duše, ne, to nedovede obět lásky. Pak by pozbylo vyhnanství té zvláštní krásy, kterou my nyní dostáváme, nebylo by tak četných pokoření a tolik oddanosti. Jsem nic, a to je nejkrásnější stav pro ubohé nic.“* Bylo po velkém chrlení krve. Život unikal, Aniččiny ruce, které byly plny rudých růží, jsou nyní bledé, bezkrvé. Trpící přirozenost doléhá na duši olověnou tíží a nebe mlčí. Anička je spokojena. *„Bůh mlčí a já poslouchám to mlčení a cítím se tak bohatou, jako by se mnou rozmlouval. Prosím Jej jen o to, co On chce a nalézám v každém okamžiku vyslyšení své prosby – a nejsem nikdy Jeho dary zklamána. Cítím, že má touha nebyla jiná než po tom, co mi dal, přímo mohu říci: ‚Jeho dar předčí vždy mé touhy‘.“*

10. Když zatoužím po tom nejdražším ...

Čím více toužíme po nějaké věci, tím více nás stojí obětí vzdát se jí. Anička to dovede opravdu obratně. V listopadu roku 1940 píše, jak toužívá *„po závoji karmelitky, po skutečných branách Karmelu.“* Avšak taková touha byla něčím cizím v duchovním životě Aničky. Vždyť ona má jen jedinou touhu – obětovat se, milovat Ježíše a i taková touha je zcela podrobena vůli Boží. A proto právě a jako samozřejmost čteme o další kráse Aniččiny duše, která dovede vše obětovat, všeho se úplně vzdát. Při vzpomínkách na svou touhu po Karmelu Anička dodává: *„V rychlosti, v jaké se dovedla tato touha zrodit, je vložena na patěnu. Ujišťuji svého Ježíše, že skrytý Karmel je tak krásný, že nechci nic, leč aby byl mým stálým obětováním více milován.“*

Anička se cele Ježíši dala, a přece se jí Ježíš skrýval, jak mnohokrát vyznala. Uvažuje: *„Je snad tvrdé Jeho jednání se sestrou Marií (=Aničkou)? Ne, ona je nenazývá tvrdým, nedovede již plakat, pláč by nevytloučil Jemu úsměv, skrývá vše a nechce Mu dát ani znát, že pozoruje Jeho hru, a líbá s tak velkou radostí svůj křížek, musí se usmívat a city srdce dotvrzují, že ji to činí skutečně šťastnou, že smí podávat Pánu všechno tak, jak On jí to dá. Já nechci být nikdy příčinou Jeho rozhodování. Nechť činí všechno bez ohledu na mne.“* (dopis ze dne 13. 3. 1940)

„Jsem Jeho, nechám se Jím vést. Nepozastavuji se nad tím, proč mne odstrkuje a znemožňuje mi tak často přístup k tomu, co vede k Němu blíž. /Anička ví, že nebude moci konat exercicie./ Pro mne je prostá cesta oddanosti do Jeho vůle, je jedno, ve kterém koutě budu stát, jen mohu-li Jej odtud milovat.“ (5. 6. 1941) Na svátek Neposkvrněného Početí

P. Marie roku 1939 píše: „*Drahý Ježíš ponechává mne bez povšimnutí, přece však jsem šťastna, neboť vím, že Ho to těší.*“

11. „*Já ne a ne zemřít*“

Několik měsíců před smrtí je to opravdu pozoruhodné. Toto dítě ví, že umře, a přece je tak klidné. „*Ježíš mne šetřit nebude, ale ještě neučiní konec své oběti. Již dávno jsem zde neměla být podle úsudku všech mých lékařů. A já ne a ne zemřít. Již mi nic nedávají, nerozumějí mé nemoci. Jistě to tak chce Ježíš.*“

12. *Pramen radosti*

Vůle Boží je Aničce pramenem radosti. „*Vše se mi zdá být plno Jeho něhy, a to právě ty okamžiky, které velmi šlapou po mé vůli. Mám radost z každého zákazu jako z dovolení. Jsem úplně jista, že vždy se děje jen Jeho vůle, a proto nikdy nepřemýšlím, proč se tak stalo. Jsem vděčna, že stále nechává mne tak ubohou, nemohu nikdy říci, že jsem něco jiného, než dřív. Ač mi dává každým okamžikem velmi mnoho, přece chce, abych zůstala stále malou.*“ 20. 12. 1940 píše sestře novicmistrové na Sv. Kopečku: „*Ježíš touží po tom okamžiku, kdy se vrhneme v Jeho náruč, a pak nás již nic nesmí překvapit. Snad přijde nemoc, bolest, různá utrpení ...*“

9. 7. 1941 sestře Klotyldě na Sv. Kopeček: „*Mých sil je velmi málo, jsem vyčerpána častými teplotami. Vážím jen 46 kg. Úsudek všech lékařů je, že mi již nic nepomůže. Tím lépe. Ustoupili dobrovolně se svou moudrostí, nyní může Ježíš klidně provádět své dílo. Je nutno nemít jiné touhy, než dokonale vyplnit Jeho vůli, pak vše učiní nás šťastnými. Pak každý okamžik vyvolá radost a radost z něžné pozornosti Ježíše. Ve všem lze pozorovat hebkost Jeho hladící ruky.*“

Hod Boží svatodušní roku 1941: „*Jen třikrát do týdne smím ráno vstát a jít na mši svatou. Když Ježíši se to tak líbí, mně též.*“ „*Toužím tolik po svém Ježíši, a přece neprosím ani o záblesk slasti. Je krásnější ponechat se Jeho vůli a myslím, že nejvíce štěstí dávají ty okamžiky, ve kterých není nic, co by uspokojilo naše já.*“ (23. 8. 1940)

V květnu roku 1941 hovoří s Pánem Ježíšem: „*Máš právo, abys drtil v jakémkoliv lisu. Já budu mít jen jednu snahu: své mučednictví si zasloužit.*“

5. května: „*Ježíš žízní po oddanosti, málo je Mu dáno důvěry. Čeká s přívaly milostí, ale srdce se Mu nechtějí otevřít, není tu čisté lásky. Kolik sobectví a sebelásky, točit se kolem sebe.*“

11. května: „*Každým okamžikem méně jsem a méně mohu. To však nepřekáží naší lásce. Není mi již třeba vyhledávat oběti, mou prací je jen odhodlaně plnit Jeho vůli. Ty se staráš, Ty jednáš, já se ponechávám Tobě jako bezmocný nástroj. Čím více mne budeš obklopotvat mlhou nejistot, tím více v Tebe důvěřuji. Nyní již dovedu jen milovat.*“

V prosinci roku 1940 – v době, kdy bylo zřejmé, že Anička již zcela zapoměla na sebe, odumřela sobě, nevidíme u Aničky, že by jí plnění vůle Boží – odevzdanost – byla břemenem. Ona je jí štěstím, ona je věznem lásky. Vůle Boží je jí tolik, co láska. Píše o jedné oběti: „*Má radost nebyla tím umenšena. Pro vězně lásky bylo vše tak krásné. Úplná odevzdanost nepřije si ničeho.*“ (27. 12. 1940) Když Kristus Pán se své oběti vzdaloval, Anička Mu 10. 6. 1941 odpovídá: „*Odstrkuješ mne od sebe. Nazvat však krutým Tvé jednání – ne. To je něha Tvé lásky. Vše mi odnímáš, abys mi dal jen sebe. Můžeš jít ještě dále ve své lásce, jen Tě prosím, dej mi ke všemi sílu. Rozdrť mne ve své lásce, jen dovol, aby to bylo co nejcitelnější.*“

13. Odevzdanost do vůle Boží – dětinná

V květnu roku 1940: „Napsal jste mi, že Bůh ode mne žádá lásku dospělého člověka. Ano, má láska musí být tak velká a čistá, ale oddanost do Jeho vůle zůstane dětinnou.“

Obětoval jsem na úmysl Aniččin mši sv. o vánocích roku 1940. „Ježíš mi dovolil tak úzce se spojit s Vaší obětí mše sv., snad proto, že jsem nemohla skutečně mši sv. být přítomna. Má radost nebyla tím umenšena. Pro vězně lásky bylo vše tak krásné. Úplná oddanost nepřeje si ničeho.“

„Kříže, jež si sami zvolíme, nejsou vždy prosty naší sebelásky. Je mnohem krásnější a činí vždy duši šťastnou bolest, jež přijde neočekávaně z ruky Ježíše, než ta, kterou jsme si sami připravili. V tom nalézá se můj Karmel. Nebude v něm mnoho tělesných, kajících skutků, jen to, co dovoluje mé zdraví. Mé pokání spočívá v tom, že ponechám se zcela Jeho vůli a jsem jista, že nebudu šetřena, neboť za každými okolnostmi se najde něco, co mě nenechá bez bolesti.“ (září roku 1940)

V dubnu se jeví ještě jasněji Aniččina odevzdanost do vůle Boží: „Záleží více na odevzdanosti než na všech ctnostech a ctnostných úkonech. Líbí se Mu více, když Mu nic nedávám, než přítomnost na mši sv. nebo skutečné sv. přijímání – tak Mu podávám s radostí tento úkon. Cítím, že neztrácím nic, i když tak málo Jej mohu mít. Ostatně, není možné opustit obětní oltář.“

Odevzdanost do vůle Boží je předmětem Aniččiných hovorů a snad každého dopisu. I když se myšlenky velmi opakují, přece snad každý dopis jeví něco originálního. Své přítelkyni na Sv. Kopeček píše v lednu roku 1941: „Naprostá odevzdanost /Anička říká: „oddanost“/ nemá žádné touhy. Duše je zcela naplněna zájmy a touhami Ježíše. Nechce nic, co by On nechtěl. Je ochotna zemřít tak, jako žít. Netouží ani po klášteře, je ochotna být bez Ježíše /myšleno bez sv. přijímání/, když to chce On.“

14. „Když nic něco provede“

V srpnu roku 1940 se přiznává, jak jednou jí nebylo lehké „Bud' vůle Tvá!“ Když se nemoc zhoršila a Anička stále trpěla skrytě, uznala její duchovní matka, že již bude nutno všechno říci rodičům. Anička podstoupila boj. Má to říci mamince, která je tak vyčerpána, denně má mnoho starostí, málo odpočinku a ona jí má ještě přidávat starostí? „Způsobit bolest jiným bylo pro mne hrozné. Plakala jsem. Mé ‚bud' vůle Tvá‘ bylo se zaslzenýma očima. Tak mnoho mne to stálo a po tak dlouhém zamyšlení jsem je teprve řekla. Jak to muselo bolet Krista Pána, že tolik váhám. Má bolest se zvětšila, že jsem zarmoutila Ježíše. Tolik ‚ale‘ předcházelo tomu ‚bud' vůle Tvá‘ – brzy jsem si však uvědomila, že nesprávně jedním, setřela si slzy. Usmála se na sestřičku /=s. Ludmilu/. Ač mne stále bolelo mé jednaní, byla jsem jista, že Ježíš tak to chtěl, abych poznala, že jsem stále nic, které nic nezmuže, které pořád napřed roní slzy, když něco provede a pak obejmě Ježíše a řekne: ‚Ano, chci, co Ty chceš.‘ Zasluhuji pokoření. S úsměvem jsem odcházela od sestřičky /=s. Ludmily/, šla ke svatostánku usmát se na Ježíše a poprosit o odhodlanost pro sebe a sílu pro maminku. Doma jsem byla velmi veselá, ač každé setkání s maminkou mne ranilo. Večer, když jsem s ní byla sama, s klidem jsem jí řekla o teplotách.“

Jedinečně krásný příklad odevzdanosti do vůle Boží zachoval nám dopis Aniččin přítelkyni z 22. 6. 1940. Byla to nejbližší Aniččina přítelkyně. Ta jí svěřila své starosti a prosila o modlitbu na její úmysly. Anička jí píše dopis a končí: „Modlím se za Tebe, splnění však necháme Ježíši. On zařídí vše k Tvému dobru.“

Podobně o sobě. V únoru roku 1940 jsem měl dávat exercicie v Holešově. „Velmi toužím zúčastnit se skutečných exercicií /na rozdíl od soukromých/. Dovolte mi, je-li možno, splnění své touhy však kladu v náruč Ježíše. Jak On bude chtít. Již dvakrát mi nemoc zabránila je konat.“

Ve svatopostní době roku 1941 začala Anička trpět velkou bezútěšností a temnotou, ponořena do propasti vyhnanství. Ale i v tomto stavu zůstávala v srdci i vně naprosto klidná a šťastná. Říkávala: „*Všechno na mně chválí Pána Boha. Je to stejné, je-li den či noc, svítí-li slunce nebo je-li kolem nás hluboká tma.*“ Anička se táže: „*Lze ve tmě hrát krásně na hudební nástroj? Ano. Tak já hraji, koncertuji P. Bohu rajske melodie v hluboké tmě. Mé srdce Mu v každém úderu říká: ‚Můj Bože, miluji Tě, dej, ať Tě stále vroucněji miluji.‘*“

15. Blíží se konec

Blíží se září a tím i konec Aniččina boje o nejčistší a nejoddanější lásku k Bohu. Anička slábne očividně. Je jen jediná výheň horečky. Mdloby a slabost jí lomcují. Anička spěje k vrcholu dokonalého obnažení smyslů i ducha. Říká, že ji na světě již nic nepoutá, je srdcem u Ježíše, ale je zde na zemi, poněvadž se to Ježíši líbí.

Začátkem září říká opět slova, jež znova a znova rozjímáme. Představte si tělo skoro bezvládné. Dech namáhá, srdce občas vypovídá, jindy horečně tluče. Životní síla se ztrácí každým okamžikem. Anička přerývaným hlasem praví: „*Nemám již nic, nemohu se modlit. Stačí to, že vidí Pán Bůh, jak se na všechno, co mi bere, jen usmívám?*“ A Pán Bůh bral mnoho, vlastně vše! „*Věřte, ruka Ježíšova již otrhala všechny lupínky svého ubohého kvítečku. Jsem bílou chudobkou Ježíšovou.*“

XIV. CHYBY A ZKOUŠKY

Anička měla také chyby, nedostatky a pokušení. Anička není z těch, o kterých se psává, ač-li je to vždy pravda, že již od nejtělejšího dětství jeví známky svatosti. Anička se musela prodírat k Srdci Božímu, musela bojovat. První nadějí na vítězství je uvědomit si své chyby, pojmout proti nim nenávisť. Anička si je záhy uvědomila. Píše v deníku ve vzpomínkách na dětství: „*Bývala jsem velmi živá, často velmi neposlušná. Svou sestřičku jsem uměla dovedně ošidit. V mém srdci bylo mnoho nectností. Drahy Ježíš však bděl nade mnou.*“

O svých nedostatcích se Anička zmiňuje ve spojení s prvním chrlením krve, jehož jí Pán Bůh dopřál na Velký pátek roku 1938. „*Tenkrát jsem začala silně bojovat proti svým nectnostem, to je omlouvání se a domýšlivosti.*“

Vidíme, že tu Anička myslí na subtilnější nectnosti, které snadno uniknou člověku, jenž nemá jemné svědomí. Proti hrubším nectnostem bojovala hlavně od svého 1. sv. přijímání. Ctihodná sestra učitelka z mateřské školy píše, že Anička měla jako ostatní děti jejího věku nectnosti svého věku: sobectví, rychlé dětské vzplanutí, brání se, nerada komu co dá. Však co bylo u Aničky zvláštní, byla úcta k Svátostnému Spasiteli již v tomto věku a zvláštní vnímavost pro napomenutí, dobrý příklad, povzbuzení. Učitelka vzpomíná, že stačil jen jeden příklad ze života Ježíšova, jen jeden pokyn, mnohdy jen jeden pohled a „*dušička Aniččina jihla*“. Se ctižádostivostí musela Anička značně dlouho bojovat. Profesorka s. Břetislava, která učila Aničku ve II. třídě měšťanské školy, vzpomíná: „*Když byla ve druhé třídě volba starostky, Anička se snažila být zvolena. Dokonce prý před volbou si dárky chtěla získat své spolužáky, aby ji volily. Anička byla veselá, ráda žertovala, ale ráda se i rozkřikla na druhé. To její temperamentní: ‚Děcka!‘. Ale všechny tyto zjevy a určité kazy /s výjimkou veselosti, ta není hříchem, je darem, předností/, pronikalo něco zvláštního. Již v té době je vidět, že Anička chtěla vyniknout, aby mohla na spolužáky dobře působit.*“

Poněvadž zůstaly v charakteru jakési kořínky sobectví, můžeme tušit, jak statečně Anička bojovala, když smyslem jejího života se nakonec stala láska. Právě nemoc jí byla

příležitostí, vyzkoušet sílu své lásky. Když celé tělo bolí, když člověk již leží půl roku, snadno netrpělivý, mluví tu leckdy samy nervy, aniž za tím, co řekne, stojí duše. Kdysi Anička pokorně vyznala: „*Každým okamžikem musím konat opak své vůle. Věřte mi, kdyby nebylo velké lásky k Ježíši, dovedla bych být pro své okolí skutečným tyranem.*“ A nebyla jím. Co to lásky rozdala hlavně ve způsobu svého dobrého příkladu trpělivosti a odevzdanosti do vůle Boží.

Chyby a nedostatky však Aničku nedeprimovaly. Anička z nich uměla učinit látku a důvod své nové lásky. „*Zdá se mi, že Ježíš má i tenkrát radost, když se dopustíme nějaké chyby. Ovšem, že mě to bolí, lituji toho, ihned se však usměje na Ježíše, stulím se na Jeho Srdce a řeknu Mu: ‚Miláčku, kdybys to nechtěl, nestalo by se to. Děkuji Ti za to pokoření.‘ Ježíše dojmá tato dětinská oddanost, která, i když něco vyvede, nebojí se trestu. Zůstaňme dětmi. Děti si mohou všechno dovolit. Dětem se též všechno odpustí.*“ (přítelkyni Zdeničce, 20. 11. 1940)

V kapitole o Aničce jako smírné oběti píšeme o zvláštních utrpeních, kdy Bůh jakoby dopustil hřích na duši Aniččinu. Byla to jen příležitost pro Aničku – „*těšit Srdce Ježíšovo.*“ Nebyl to hřích. Pán Bůh takové chvíle i dopouští, aby vzbudil v duších svých služebníků tím větší soucit s hříšníky a tím větší ochotu ke smíru.

1. Malá ochota přinést oběť

Anička má na mysli okamžiky, kdy poněkud otálela přinést nějakou oběť, kdy poněkud liknavě přijala vnuknutí (1941): „*Ač stále bych chtěla zahrnovat Ježíše jen láskou, přece se stane, že si nepovšímnu perly, kterou mi hodil na cestu, chtěje, abych Mu ji podala. Nevšímavost sice trvá jen okamžik, přece však stačí, aby mi působila bolest, že jsem jednala příliš zdlouhavě. Je to vůle Boží. Je mi třeba toho pokoření. Je nutno pocítit svou neschopnost a ubohost. Myslím, že Ježíše to nermoutí. Vracím se pro onu perlu ve svých pokorných vyznáních své viny a přijetím oné bolesti, již pociťuji. Neztrácím při tom svého štěstí a klidu.*“

A tak je vidět, že Anička umí vzít správně do rukou i svou nedokonalost. Pokoří se pro ni. Pak i nedokonalost nebo skutečná chyba vede k našemu prospěchu. Vše, čím roste naše pravá pokora, je spíše na prospěch, i když to byla chyba. Anička je si stále vědoma svých nedostatků. Smýšlí o sobě pravdivě, bez nadsázky udivující pokory. Její pokora je prostinká, krásná, pravdivá. Aničku vedou chyby k pokoře. Není to mrazící pokora odevzdanosti do vůle Boží. Anička ví, že ač jí Pán Bůh dává mnoho milostí, přece zůstává stejnou. To je pro Aničku milost, poněvadž celý životní vzrůst ukazuje, že se v tom mýlila. Nezůstala stejnou. Anička i z toho domnělého neúspěchu umí učinit důvod vděčnosti Kristu Pánu. „*Přece chce, abych zůstala malou. Netrápím se pro své chyby, jsou mi velmi potřebným pokořením a zahanbením. Jsem jista, že Ježíše nermoutím. Necítím, že by Mu působily bolest, snad je ani nevidí. Má přirozenost je však jimi vždy stlačena a ponížena. Není to vše domýšlivostí! Napsala jsem Vám vše tak, jak to cítím, ač mi to nebylo lehké. Skoro při všem, co píši, svádí se v mé duši boj, něco mi brání, abych nepsala – co si budete o mně myslet? Vždy však odpovídám: Je nutno znát každý záhyb mého srdce, aby to, co není zcela krásné a čisté, bylo odstraněno, vždyť by to bylo pošetilé, skrývat svou ubohost.*“

V době, kdy byla schopna prosté odevzdanosti do vůle Boží, kdy byla spojena s Ježíšem, přicházejí zkoušky roztržitosti. V srpnu roku 1939 píše: „*Nemohu se soustředit. Prosím drahého Ježíše, aby nedopustil, abych byla vlastní vinou roztržitá. Chce-li však On mne tímto způsobem mučit, velmi ráda to přijímám a vždy všechnu roztržitost Mu obětuji. Působí-li Mu má ubohá modlitba radost, budu Mu ji tak dlouho obětovat, dokud ji sám ode mne neodejme.*“

2. Pokušení

Ve svých vzpomínkách zaznamenává Anička jedno prudké pokušení, když jí bylo 13 let. Nevíme, jaké pokušení to bylo. Píše: *„Zdalo se mi, že zahynu. Byla jsem příliš slabou pro takové nárazy. Ježíš v té době střežil svůj květ, aby nebyl prudkým vichrem zlomen. Zdalo se mi, že již na mne zapomněl. Hrozné myšlenky mne zrazovaly od sv. přijímání. Nedovedla jsem činit nic, jen hořce plakat. Konečně mi dal sílu, abych vše vyznala knězi. Od sv. zpovědi jsem odcházela klidná a ochotná přijmout vše, co Ježíš bude chtít. Získala jsem hluboké pochopení pro bolest a utrpení a větší touhu mírnit bolest Jeho. Mé srdce chápe nyní cenu utrpení, když jsem se musela prodírat k takovému poznání lásky tak hustým trním zmítaná prudkými bouřemi, kdy nebylo pro mne již slunečního svitu, jen stále houstnoucí tma. Když jsem pak opět zahlédla sluneční paprsek, vrhla jsem se na něj s celou silou, aby mi již neunikl.“*

Anička se svých chyb záhy zbavila, ač nedokonalosti a nedostatky se někdy objevovaly a dávaly Aničce příležitost k pokoře. Anička však měla vzrůstající smysl pro každou nepozornost vůči lásce předobrého Ježíše. Mnohého začátečníka v duchovním životě by snad pohoršilo, kdyby věděl, jak velká a odporná pokušení musí leckdy vytrpět duše, která se blíží nejvyššímu stupni duchovního života. Každá kniha o mystice by takovýto podiv rozptýlila.

Jsou to stavy, do kterých přichází duše na své očištné cestě, již ne očištné od hříchů nebo nedokonalostí, ale od vlastního já, od tvorů a od radostí, které má duše z darů Božích. Duše je vedena k naprosté pokoře, když jí Bůh ukáže její bezmocnost. Přicházejí hrozná pokušení ke hněvu, nečistotě apod. Potom nastává zmatek v rozumu a vůli tím, že duši přepadne tesknost, vnitřní rozpolcenost, sklíčenost, že duši opustil klid. Dílo zničení toho, co není Bůh, pokračuje. Bůh odejme duši aktivní ctnost, to je onu snadnost, se kterou konávala úkony ctností.

Duše již nemůže nic, než trpět odevzdaně do vůle Boží. I tuto sílu jí Bůh vezme. Duše již není schopna ničeho. Ubohé nic, všechno jí bylo vzato, vše zničeno. Není již v ní nic lidského, žádný přirozený život, nastalo to, co je světu nepochopitelné, ale čím přichází sám Bůh. Je to mystická smrt. Bůh se zcela zmocnil duše. Bůh v ní koná dílo. Její schopnosti nebyly vlastně zničeny, ale dokonale osvobozeny od tyranie tvorů, od tyranie vlastní samostatnosti, jsou naprosto svobodny, samostatné, připraveny, aby jimi dokonale vládl jen Bůh. Taková duše vidí, hledá, miluje již jen Boha nejčistší láskou, jaká tu na zemi je tvorů možná. Vstoupila jaksi mravně do stavu nebešťanů, kde jedinou starostí je láska, láska čistá, bez příměsků nedokonalosti. Anička prodělala také taková těžká pokušení.

2.1. Vyznej i svá pokušení

„Stává se mi častěji, když po Kristu Pánu nejvíce toužím, vždy jako by mne něco zrazovalo a nazývalo mé touhy přemrštěností a domýšlivostí. Také teď, když jsem Vám o tom chtěla psát, něco mi bránilo, že je to velká hloupost, že se tomu vysmějete. Píši Vám to, jak cítím, abyste věděl, jak jsem ubohá. Jsou to jistě léčky zlého nepřítel. Chce, abych mlčela a tím se dostala do nejistoty. Je to někdy hrozné.“

Jindy vyprávěla Anička své duchovní matce: *„Dábel je chytrák, nelíbí se mu mé denní sv. přijímání. Dovede mi i ten nejmenší poklesek tak zveličít, dovede mi toho tolik napovídat, že jsem příliš hříšná, sv. přijímáním jen prý urážím Pána Boha. A já přece po sv. přijímání tolik toužím. Je mi tak těžko se ho zřeknout – však nejdu k němu se svým ubohým srdcem, vždyť mám srdce své Matičky a to je nejčistší ze všech. Nenechám dábla zvítězit. Již jednou jsem prodělala tak těžké boje, když se ve mně vzňala tak velká touha*

obětovat se a učinit slib, tenkrát se to zlému duchu také nelíbilo. Tenkrát mi také zabraňoval přijímání sv. svátostí. Všechno, co činím, je svatokrádež. Neměla jsem odvahy jít vůbec k sv. přijímání, neměla jsem ani minuty klidu, vše mě trápilo. Vždyť mi řekl, že nemohu dosáhnout odpuštění. Nebyla jsem si vědoma žádného těžkého hříchu. Mnoho jsem se tenkrát naplakala. Klid jsem získala po sv. zpovědi, kterou jsem vykonala u P. Brhela. Řekl mi, abych se vždy na sv. přijímání dobře připravila, pouze pak si mohu být jista, že nepřijímám nehodně.“

Jindy svěřuje Anička svá pokušení k domýšlivosti: *„Je mi stále našeptáváno: ‚Jsi statečnou, činíš více než ostatní. Všichni tě budou obdivovat ...‘ Zlý duch se velmi namáhá, aby u mne dosáhl domýšlivosti, snad i pýchy. Ne. Nikdy nečiním nic pro tvory, jen z lásky k svému Ježíši.“*

Přemožený ďábel zuřil a mstil se Aničce jinak. Když ji kdysi s. Ludmila navštívila, prosila Anička, aby odhrnula koberec pod stolem, zda tam není díra, neboť tudy velmi často v noci přichází zlý duch. Někdy přichází dveřmi. Vždy však tropí v pokojíčku pekelný lomoz, i postel nadzdvihuje.

V lednu roku 1941 píše o své odevzdanosti do vůle Boží, která ji ovšem stojí oběti: *„Neustávám Ježíši děkovat, že mne naučil stále říkat ‚fiat.‘ Jak je to krásné, vše přijímat jako Jeho vůli. Každý rozkaz jakoby On sám uděloval. Neznepokojuvat se s tím, že jsem nyní tak ničemnou. Vždyť učinil nyní mou povinností a mým jediným zaměstnáním nečinit nic jiného než poslouchat lékaře tak dlouho, dokud bude třeba. Nutno však stále bojovat. Čím více na jedné straně vzrůstá oddanost, tím více napíná své síly druhá strana, aby zamezila postup oddanosti. Není okamžiku, kdy bych nepocítila, jaká je její zloba. Ať činím cokoli, vše mi chce znechutit, touží, abych nepokračovala v započatém díle. A já tulím se stále úžeji k Ježíši, i když On nedá mi sebe pocítit. Na vše odpovídám souhlasem.“*

2.2. Co dělá Anička v pokušení

Čím více tělo slábne, tím více útočí satan, zvláště na duše Bohu milé. V květnu roku 1941 píše Anička o svých bojích, které však vítězně končí: *„Člověk je tak slabý a neschopen bez Jeho /Ježíšovy/ pomoci. Satan tak zuřivě vyhledává chvíle, aby se mohl přiblížit k naší duši a stříknout do ní aspoň trochu jedu. Je možné však zůstat úplně v klidu. Stulit se ještě úžeji v náruč Ježíše, tak jako dítě, které je si vědomo své slabosti a v obraně se stulí v náruč matky, aby je bránila ona. U Ježíše se nám nemůže nic stát. Ó, jak je nutno být cele u svého Boha.“*

V lednu roku 1941 píše o svých bolestech, že nemůže denně přijímat svátostného Spasitele. A přesto se zcela odevzdává, ale kvůli tomu „přece“ musí poslouchat stálý výsměch. *„,Vše je jen klam, můj život je úplně bezcenný. Jak můžeš být klidná, pokládáš-li za vůli Boží svůj hloupý výmysl.‘ Stále mne provázejí takové výčitky. Odpovídám na ně však stálým ‚fiat.‘ Nezavádím se klidu a důvěry. Nepřemýšlím, proč se tak děje. Přijímám vše s hlubokou vděčností. Zbavila jsem se všeho úsilí, oddala jsem se lásce. Jak bezvýznamné by bylo chtít něco jiného než právě to, co činí se mnou Ježíš. Je mi příliš lhostejno, co se se mnou děje, jen když bude Ježíš více milován a oslaven.“*

V dopise z dubna roku 1941 nám dává Anička poznat, že její cesta odevzdanosti do vůle Boží je cestou lásky a stálé oběti. Pán Bůh jí ukazoval ubohost lidské přirozenosti, ale Anička se uměla chovat hrdinně. *„Nejsem ušetřena mrzutých a trpkých záchvěvů. Jsou to okamžiky, že než dojde k jejich úplnému zrození, mění se v docela jiný pocit. Je to štěstí a vděčnost za tak drahocenné dary.“* Jsou to tzv. prvotní hnutí mysli, jsou v nás, ale bez nás. A jsou vždy příležitostí osvědčit, jak jsme Bohu věrni. Anička se osvědčila. Všechny myšlenky Aniččiny o temnotě a vyhnanství dávají tušit, jakým zkouškám byla podrobena.

V červenci roku 1941 nám dává více nahlédnout v tyto boje. *„Ač mne trýzní všemožné myšlenky, že jsem ve vleku klamu, přece zůstávám klidná, protože v tom vidím též lásku.“*

Dává-li mi Ježíš tolik síly, že mohu jít ráno do kapličky, tu je mi stále našeptáváno: ‚Jsi statečnou, činíš víc než ostatní. Všichni tě budou obdivovat.‘ Je tu tolik námahy vyvolat ve mně domýšlivost a snad i pýchu. Ne. Nikdy nečiním nic kvůli tvorům, jen z lásky k svému Ježíši.“

Anička má krásné vysvětlení pro svá pokušení. Jsou jí opět něčím krásným, smírem. *„Podáváme-li v něčem náhradu, myslím, že se stavíme na místo oné duše, nesmí nám být proto divné, že pocítujeme tak mnoho výčitek a pokušení. My musíme pocítit celou hořkost toho boje, kterému se ona poddala.“*

Čím blíže k smrti, tím více pokušení. Pokušení Aničky byla zkouškou víry a důvěry. Dábel tu šel se svými pokusy na kořen křesťanského a duchovního bytí – na víru a důvěru, která je opět pramenem lásky. V březnu roku 1941 dává Anička nahlédnout na frontu svých bojů. *„Kolem mne se rozprostírá tak hustá tma a chce mi vyrvat každou naději na věčnost. Všude je propast věčného zahynutí, a přece jsem tak klidná jedinou modlitbou: ‚Buď vůle Tvá!‘ Jako by mi někdo říkal, že jsem bláhová, že se nechám čímsi klamat, ani si nemám myslet, že mne Pán Bůh miluje, neboť má bída je tak veliká, že nemohu doufat v Boží přízeň. Víím, že jsou to útoky zlého nepřítele. V těchto chvílích spěchám k nebeské Matce a prosím Ji o pomoc a říkám drahému Ježíši: ‚Ty víš, že jsem ubohá, ale miluji Tě nade vše a pevně důvěřuji ve Tvou lásku.‘“*

Nejcennější, co Bohu můžeme dát, je naše naprostá odevzdanost do Jeho vůle. Je přirozené, že tato perla stojí oběti a že dábel podniká vše, aby nás o ni připravil nebo aspoň zabrzdil vzrůst v této ctnosti svatých. Také Anička o ni bojovala. V roce 1941 píše: *„Čím více na jedné straně vzrůstá oddanost, tím více strana druhá napíná síly, aby zamezila postup oddanosti. Není okamžiku, ve kterém bych nepocítila její síly. Ať činím cokoli, vždy mne chce znechutit, touží, abych nepokračovala ... A já se tulím stále úžeji k Ježíši, i když On mi nedává sebe pocítit. Na vše odpovídám souhlasem.“*

Velmi často se dostavovala pokušení a úzkosti, zvláště po duchovním sv. přijímání. Když se Aničce již zdálo, jako by skutečně k ní Pán Ježíš přišel, praví 8. 2. 1940: *„Najednou jako by se mi někdo vysmíval, že se nechám tak klamat, že je to jen má domýšlivost, snad nemyslím, že budu prožívat nějaké zvláštnosti. Ihned jsem ujistila svého Ježíše, že nechci nic zvláštního, že chci zůstat docela prostou, že chci jen věrně plnit Jeho vůli.“*

XV. POKORA

Aniččina cesta k nebi je jistá, spolehlivá. Uměla vše zbudovat na pokoře, vše proložit pokorou. To jí získalo Boží přízeň a Boží pomoc. Anička záhy poznala cenu pokory. Ve 14. roce píše své učitelce sestře Sv. Kříže: *„Má dobrá sestřičko, mám tak velikou radost, že ji nemohu sama unést. Dostalo se mi pokoření, nezasloužené výtky a trestu. Byla jsem tak šťastna, že jsem chtěla jít za to pokoření poděkovat. Ale věděla jsem, že bych nebyla pochopena.“*

Jak Anička chápe pokoru? O tom mi píše v prosinci roku 1940: *„Jsem jako zcela maličké dítě cupitající vedle svého otce, mající svou ručku vloženu do Jeho otcovské dlaně a vesele poskakující. Je příliš maličké, aby mohlo jít samo. Jde se svým tatínkem všude, kam on chce. Ježíš mi ukázal, co znamená jít všude s Ním.“* Pokora není Aničce ctností izolovanou od celkového duchovního života.

Dne 8. 9. 1940 píše: *„Zdá se mi, že je naším úkolem zjednat si svatost za každou cenu. Ovšem ne násilím. S klidem. A myslím, že není třeba více než těšit Ježíše a vložit sebe celou do Jeho rukou jako bezcennou hračku, která není k ničemu. Škoda. Život je taková chvílka na zemi, takové maličko. A vzít ještě z toho mála něco pro sebe, je příliš velkým sobectvím. Jsme jen pouhým nic, kousek prachu země, a chtěli bychom se domáhat práv, jež nám vůbec nepatří.“*

Anička dodává slova, která již vyzvedají její pokoru, rovnou její lásce k utrpení nad míru obyčejné ctnosti. Anička dovede nejen pokoření snést, ale raduje se z něho a děkuje Bohu za ně.

Jde ještě dál. Vidí v těch, kdo ji pokořili, své dobrodince a prosí, aby je Pán Bůh odměnil: „*Prosím vždy Pána Ježíše, aby sám se odměnil těm, kteří mi pro Něho vkládají kvítek lásky do rukou.*“

Lze si sotva co krásnějšího o pokoře myslet a přát. Vidíme zde umění, jež ránu, kterou někdo zasadil, mění v květ, který může oslavit Krista. Anička píše dále: „*Tuším, že mne bude Ježíš často pokořovat, jsem velmi šťastna. Tolik Jej o pokoření prosím.*“ Anička umí hledat pravou krásu. Vidí-li bližní naše oběti, ztrácejí cosi na kráse. Anička sděluje: „*A ještě prosím Ježíše, aby mne učinil nepatrnou, abych nebyla ničím nápadná.*“ „*Snad tím, že nejevím v přítomnosti druhých žádnou zvláštní zbožnost, zůstávám nepochopena. To mi však nevadí, jen když umím milovat svého Ježíše. Jen když budu světu neznáma. Tím blíže budu svému Miláčku. Nezapomínám prosit o svatou pokoru, tichost. Vím, že kdyby nebyla dobrotivá pomoc z nebe, dovedla bych být doma malým tyranem.*“ Anička přiznává tíži své slabosti. „*Ježíš nedopustí a mne neopustí. Věřím, že mne zbaví všech stínů mé přirozenosti.*“

1. Začátky

V roce 1939 píše Anička svému duchovnímu vůdci: „*Jste druhý, který mne napomíná k pokoře. Ó, jak Vám za to děkuji. Všichni mi dávají jen samé poklony. Důstojný pán mi říkal, že jsem daleko v dokonalosti. Tázala jsem se sestřičky, zda je to pravda. Nezapomenu, jak se tenkrát lekla. Položila mi ruku na čelo, a dívajíc se mi hluboko do očí, vložila mi do srdce: ‚Aničko, měj jen vroucně ráda Pána Ježíše, modli se mnoho a cele se Mu odevzdej. Neohlížej se, jak jsi daleko. Pán Bůh se sám postará o tvé posvěcení.‘ Jak děkuji Pánu Bohu, že mi ukázal cestu květinou z Lisieux.*“ (1. 5. 1939)

Podobně napsala Anička v dubnu roku 1938: „*Já se nemohu rovnat krásné a bohaté růži, já smím být jen chudobnou květinou – chudobkou. Té si málokdo všimne. Stává se, že je i pošlapána. Kéž bych zůstala nepovšimnuta, kéž by bylo mnou pohrdáno a byla hluboce zašlapána. To vše bych snášela s radostí, s láskou pro svého milého, dobrého Ježíše.*“ (24. 4. 1938)

Pokora je uznání své bídy a nedostatečnosti. Vše dobré je od Boha. Blížil se advent. Anička touží vyzdobit srdce nejkrásnějšími květy. Píše duchovnímu vůdci: „*Jen to Mu /Ježíši/ mohu dát, co mi dá sám. Činí mne to již nyní šťastnou, když vidím, že jiní dávají více ...*“ Na první pátek v únoru roku 1941 skládala Anička slib chudoby a poslušnosti: „*Miláčku, ... znám bezmeznost Tvé lásky, jako Ty znáš velikost mé bídy.*“

2. Díky za pokoření ve škole

Zachoval se nám dopis řeholnici Sv. Kříže: „*Má dobrá sestřičko, mám radost, že ji již sama nemohu déle prožívat. Musím Vám ji říci. Dostalo se mi malého pokoření. Dívala jsem se s A. na příklady, které jsme dostaly za domácí cvičení. Najednou se na mne ctihodná sestra /s. Břetislava/ podívá a povídá: ‚Zelíková, nevyrušuj, na to tě tady nepotřebujeme, a stoupi si.‘ Snad pochopíte, jakou jsem měla radost, že se mi dostalo takového pokárání, ač nevím proč. Obětovala jsem to za Vás. Teď jsem nevěděla, zda ji mám jít odprosit. Byla jsem šťastna, že jsem jí chtěla přímo poděkovat, ale zajisté by mne nepochopila, a proto jsem raději čekala, až mi dovolí sednout. Pomodlila jsem se za ni a prosila Ježíše, aby jí to odměnil, neboť mi sama vložila do rukou kvítek lásky, který jsem mohla dát Ježíši.*“

Bylo to správné. Aniččina pokora je krásná, poněvadž je prostá. Je to pokora duše zcela zaměřené na Krista. Není to pokora křiklavá, je to vědomí ubohosti, ale takové, jež nezarmucuje, ale dodává důvěry. Anička mi řekla: „*Říkám Pánu Ježíši, že jsem nic. Nic Mu nemůže udělat nic zlého, ale ani nic dobrého. Věřím však, že se Ježíš ke svému nic skloní a ono pak může Jemu udělat radost.*“ (viz kapitola: Utrpení)

Aniččino sdělení činí dojem jakési troufalosti (skoro bych řekl, jakési domýšlivosti), ale čtěte dále a setkáte se s projevem hluboké, prosté a nestrojené pokory, na níž spočívá jak její láska, tak její důvěra. Anička to říká o každé situaci. V srpnu roku 1941 píše s. Ludmile: „*Připomínám Mu stále: ‚Ježíši, znáš svou ubohou sestru Marii‘.*“

Již z roku 1939 máme jeden dopis, kde Anička píše o své touze být v očích světa pouhé nic. A když sdělí své přítelkyni své duchovní plány, vyzná pokorně: „*K tomu všemu jsem velmi slabá, potřebuji Boží pomoci. Proto také prosím Tebe o nějaký Zdravas.*“ Anička je si vědoma svých chyb. „*Každý máme nějakou chybu, kterou musíme odstranit. Já také nejsem moc hodná. Denně však vše obětují drahému Ježíši a prosím, aby zničil mne a žil On. Jsme slabí tvorové. Sami nemůžeme nic, jedině On může nám pomoci svou milostí.*“ Aničku až zahanbovalo, když se k ní utíkali o radu a modlitbu dospělí lidé. Proto píše v jednom dopise: „*Jsem příliš ubohá, nepokládejte mne za nic více, než co vidíte; jak ráda bych Vám ve všem poradila, ale zní to tak uboze.*“

Anička těší smutnou duši, které se zdá, že koná málo pro duchovní život. Dne 10. 6. 1941: „*Nám se zdá, že Mu dáváme málo, že jsme méně horliví, nu ovšem, čím více půjdeme k Němu a budeme moci vidět Jeho velikost a svatost, tím více to naše ubohé a maličké dávání bude se nám zdát menší. Čím více postupujeme na cestě dokonalosti, tím více stává se samozřejmější, že poznáváme svou nicotu, že nic nezmůžeme, poněvadž Ježíš činí vše skrze nás.*“

Známá paní píše Aničce o dovolení, aby směla její dopisy použít ve prospěch jiných. Anička odpovídá: „*Ujišťuji, že mi nevádí používání mých dopisů pro jiné. Jsem jista, že Ježíš to tak chce. Je sice dosti těžké pro duši, která touží být známa jedině Jemu, když ví, že i svět ji zná. Ale záleží to zase jen na Ježíši.*“

3. Škola pokory

Anička se učí a učí i jiné pokoře, nejvíce u svátostného Spasitele. Dne 16. 6. 1941 poznamenává: „*Bůh, Král nejmocnější, opouští tak často svatostánek, aby se skryl do svatyně naší duše. Jak velká to pokora. Tam o Něm nikdo neví. Svět tak často netuší, že Bůh je tak blízko. Tak hluboko se musíme i my skrýt do hlubin Jeho Srdce, aby svět denně nás méně znal, aby méně tušil, že jsme zde. Není třeba, aby svět byl naší prací nadšen. Stačí vyloudit Ježíši úsměv. Chceme-li mnoho dostat, musíme se všeho vzdát. Pohled, je to přece tak jasné. Je-li nádoba prázdná, můžeme ji naplnit. Je-li v ní však něco, vejde se tam méně.*“ „*Nešetři pokořením a pohrdáním pro mne. Jsou to jediné prostředky síly pro mou duši.*“ (deník 30. 4. 1941)

4. Hrdinství pokory

„*Jsem nic a zůstanu nic – a to je nejkrásnější stav pro ubohé nic. Zvláštní milosti velkých světců nejsou pro mne. Má cestička má být jednoduchá. Tak obyčejná, jak obyčejný je život. Nevím, zda bych zůstala tak bohatá k lidem, kdyby Ježíš chtěl odbočit z této cesty jednoduchosti. Propast mezi mnou a Ježíšem stále vzrůstá. Je to docela pochopitelné. On musí růst a já se menšit. Když jednoho ubývá a druhého přibývá, zvětšuje se také rozdíl. Činí mne to nyní šťastnou, když vidím, že jsem stále ubožejší. Ježíš žádá ode mne též hrdinství – hrdinství pokory. Nejsem schopna něco krásného vykonat.*“

Jsem schopna stále se vidět nedokonalou. Každý okamžik mne o tom ujišťuje. Od těch, kdo nic nemají, Ježíš nic nežadá. Stačí Mu jejich štěstí a spokojenost v jejich chudobě, cítí se spíše nucen je obdarovat. Co mi asi řekne Ježíš, až jednou na věčnosti budu stát před Ním a On pozná, že na mně není vůbec nic a vše to, co jsem, je vlastně Jeho vlastnictvím. Vlastní místo, kde se projeví nejlépe a bez klamu naše pokora, je utrpení.“ Anička hovoří takto s Kristem Pánem 1. 6. 1941: „Hořet a svítit, mlčet však o svém spalování. Hořet jako svíce utajené pro všechny a skryté i před těmi, které milujeme. Ó, Bože, nedej nám otevřeně a plně svítit. Ať nikdo nevidí naše spalování, ať nikdo neví, že jdeme cestou obětí.“

Aniččino utrpení bylo prostoupeno duchovní opuštěností. Co činí duše Kristu Pánu odevzdaná? (První pátek v únoru roku 1940:) *„Toužit, aby se vyjasnila obloha mé duše? Ne, to nedovedu. To nedovede oběť mé lásky. Pak by pozbylo vyhnanství té zvláštní krásy, kterou mi nyní skýtá, nebylo by pak četných pokoření a tolik oddanosti. Dala jsem Bohu vše, aniž jsem uvážila, jak brzy bude jednat. A nyní, když opravdu jsem oloupena, jsem šťastna a nelituji a nikdy jsem nelitovala svého darování.“*

5. Radostná pokora

Aniččina pokora je proto tak krásná, že není zasmušilá. Je to pokora lásky a láska pokory, vše prozářeno radostí. Na první pátek v srpnu roku 1941 Anička praví: *„Nijak mne to nermoutí, že stále více pozoruji, že nic nejsem. Činí mne to šťastnou, ano, odvážnou, spoléhat na Jeho pomoc. A právě že stále méně jsem, mohu se tisknout úžeji na Jeho Srdce, ponechávajíc se cele Jemu. Vše mne naplňuje jen větší důvěrou a láskou k dobrému Ježíši.“*

V lednu roku 1941 napsala Anička, že týden její nemoci ji nepřipravil o radost. Nazývá se dítětem, které vše těší, pro které je vše krásné. To ovšem bylo plodem Aniččiny velké pokory. Anička praví: *„Čím více mi Ježíš dává, tím více se ztrácím, tím více poznávám Jeho nevyčerpatelnost. Jsem ale prostá vši bázně, čím více stojí nade mnou, tím menší je má obava.“*

6. Čeho je Aničce líto

Aniččina pokora je opravdovou bohoslužbou. Zatímco vědomí ubohosti a bídy je velmi mnohým důvodem ke smutku a ochablosti, je Aničce pohnutkou k důvěře v Boží lásku. Krásný obrázek podává dopis z 23. 9. 1940: *„Jsem stálá ubohost. Podléhám tolik únavě. Někdy, když nejsem pozorována, opřu se o blízký předmět, abych si trochu odpočinula. Je mi toho však brzy líto. /Ale to by nebyla Anička./ Nejsem však proto smutná. Poděkuji Ježíši, že mi ukázal, jak jsem slabá bez Jeho pomoci.“*

Aniččina pokora se projevovala i ve snaze skrýt své nitro těm, kdo je chtěli znát jen ze zvědavosti. *„Je lépe a krásnější zůstat neznám, být zemi cizincem, patřit výhradně jen svému Bohu. Myslím, že není třeba ukazovat vnitřní zařízení bytu tomu, jemuž byt nemíníme pronajmout. Trapné mi bývají otázky, které udeří přímo do hlubin duše (od různých návštěvníků). Jsem nic a co lze o pouhém nic říci? ... Jsem chrámem Božím. Nutno, aby byl umělecky vyzdoben, ale jen pro svého Ježíše, a ne pro diváky a obdivovatele.“*

Anička dobře vystihla, že pýcha se může vkrást i do věcí duchovních. Proto se pokorně táže v dopisu v květnu roku 1940: *„Smím mluvit o vyšších a nejkrásnějších věcech, a neutrpí tím má duše? Bojím se, aby nepřišla pýcha. Chci pomoci všem, ale jen z lásky k Ježíši.“* Anička myslí zde na hovory, o které byla velmi často žádána – o věcech duchovního života.

7. „Hořet – mlčet o svém spalování“

Ke kráse utrpení patří, aby bylo podle možnosti bylo skryto. O to prosila též Anička Krista Pána v březnu roku 1941: „*Prosím jen, je-li to Jeho vůle, ať mi nic neodnímá z mé nemoci, jen ať mi dovolí, abych přes den, pokud to vyžaduje mé okolí, co nejméně se jí musela věnovat. Nezáleží na tom, kolik budu trpět, to jiní nevidí a necítí. Noc Jemu úplně ponechávám. Může drtit vší silou své lásky.*“ Ke konci života vyznává Anička nutnost naprostého pokoření: „*Čeká ještě tuhý boj, čeká ještě tolik bolu. Krev musí být prolita ... Zašlapána musíš zmizet, zapomenuta, nepochopena ...*“

„*Je nutno být svícermi ... hořet a svítit, mlčet však o svém spalování. Jen obětní patěnu plnit svými obětmi tak, aby svět nepozoroval, že jsme tam něco položili.*“ (Svatodušní svátky 1941)

A vše, co Anička může, připisuje Ježíši. „*Sami přece nemůžeme Ježíši dát nic, jen to, co On nám dává nebo nám k tomu pomůže svou milostí. S jakou ochotou musíme ustupovat do pozadí a nechat místo uměleckému štěpci Ducha svatého, jenž vše přetvoří, zdokonalí, zapálí. Každý den, který naplníme bezmeznou láskou, je nesmírně krásný. Není třeba tu krásu navenek vidět.*“ (23. 7. 1940)

„*Jsem šťastna při pocitu své nicotnosti.*“ Aniččina pokora je jaksi zvláštní. Ta prakticky nic neskrývá. Přiznává si i velké milosti, za než ovšem děkuje Bohu. „*Ježíš musí konat vše sám. Mé touhy jsou tak velké, má ubohost jim nemůže zabránit.*“ (23. 8. 1940)

8. Milost a pokora

Anička se nebojí říci slova, jež jsou jaksi ozvěnou slov Panny Marie: „*Velké věci mi učinil ten, jenž je mocný.*“ Anička si přiznává, ale klidně, bez ostychu a bez umělého ponížování sebe, že jí dal Pán Bůh milosti, ovšem neopomene připojit: „*Dal to vše Ježíš.*“ Čím více milostí, tím více pokory.

S. Ignáci (zemřela roku 1956) říká Anička: „*Čím více nás Ježíš zahrnuje svými milostmi, tím více si musíme být vědomi své ubohosti a nicoty.*“

V lednu roku 1941 píše přítelkyni: „*Navštívila mne jedna řeholnice a pravila mi, že v mých očích je něco zvláštního, nic ze země. Odvětila jsem jí klidně: Jsou to oči mého Ježíše. My se musíme ztratit v Jeho lásce, při tom ale si zachovat hluboký klid v duši. Čím více nás Ježíš zahrnuje milostmi, tím více si musíme být vědomi své ubohosti a nicoty. Proto nám tolik dává a dal, protože jsme byli nejubožejšími. Ten, kdo je nejchudší, vzbuzuje nejspíš soucit.*“

V roce 1939 píše své přítelkyni: „*Mějme vždy na mysli svou slabost. I kdybychom milovali Boha láskou všech tvorů, všech svatých, přece by to proti Jeho lásce nic neznamenalo.*“

Pokora provází každý projev Aniččiny lásky k Bohu. „*Láska nemůže být nikdy bez pokory. Musíme si být dobře vědomi své nicoty. Ježíše zasypávat obětmi, ale nežádat odměny. I když o něco prosíme a nejsme vyslyšeni, zůstaňme spokojenými a budeme Ježíši děkovat za to, že to s námi dobře myslí. Ježíše budeme milovat pro Něho samého. I když se nám zdá, že nás opustil a na nás zapomněl, přece nepřestaneme volat, že Ho milujeme.*“

9. Když jsme docela slabí

V duchovním deníku 19. 7. 1941, kdy Anička fyzicky slábla, je záznam: „Dnes nedovedu Ti mnoho říci. Ó, prosím, ať Tě miluji stále více, chci vše, co Ty chceš. Jsem navždy Tvoje.“

Záznam z 26. 7. (na její svátek) dává vyniknout kráse její nezištnosti: „Ach, není třeba vůbec pocítit, že Ti něco dávám. Ó, jak je krásné nemít žádného uspokojení. Ježíši, chci jen Tebe, netoužím po pocitu Tvé lásky. Chci milovat, aniž bych cítila, že jsem milována.“

20. 11. 1940 píše Anička přítelkyni: „Neděsme se pro svou bídu. Tím více důvěřujeme, čím méně jsme. Milujme Ho jen pro Něho ... budme hračkami v Jeho rukou ...“

A poslední záznam ze 4. 8. 1941: „Jak je krásné brát se vpřed trnitou cestou ve tmě, kde nemůžeme vidět, jak hodně jsme již rozdrásáni.“

XVI. PROSTÁ VÍRA

1. Život z víry

Na jiném místě jsme se již zmínili, že Aniččin duchovní život, jakkoli jej Anička lyricky vyjadřuje, nebyl sentimentální. Nebylo to ukolébání se v sladkých citech, nebylo to hledání sladkého odpočinku, usnutí na Srdci Božím. Anička je většinou zbavena citového štěstí. Aniččiným štěstím je víra a z víry láska.

Čím prostší je víra, čím jednodušší, čím víc, řekl bych, sušší, bez příměsku citu, čím více je věcí rozumu milostí Boží osvíceného, tím je záslužnější. Taková víra se osvědčuje a projevuje nejvíce ve chvílích opuštěnosti, kdy srdce nemá důkazů o přítomnosti Boží lásky. Lásku necítit, a přece ji projevovat, věřit v ni a z pouhé víry učinit lásku důvodem svého štěstí, to je plodem osvědčené ctnosti, prosté víry. Anička jasně přiznává, že je odkázána na víru a důvěru (viz též kapitolu: Ježíš).

Velmi mnoho říká Aniččin výrok: „Kdyby můj pohled k nebesům měl zůstat stále zastřen mraky, nebyla bych méně šťastna.“ V duchovním deníku z 1. 9. 1939 píše: „Má duše je tak vyprahlá, že ani Tvůj příchod ji nedovede potěšit, ba jako by ji přímo strhoval do temné propasti. Každý úkon lásky je mi mukou, každá prosba uvádí mne v rozpaky. Já však pevně věřím ve Tvou lásku, věřím ve Tvé milosrdenství. Má modlitba je: ‚Bud' vůleTvá!‘“

Že Aniččina láska k Bohu byla láskou prostou, jednoduchou láskou víry, podává nám ve svém svatodušním dopisu roku 1941 na Sv. Kopeček: „Být spoutána vůlí Ježíše, pak se stává život krásný. Ovšem, zde není vidět krás přirozených, zde krása a štěstí je někdy tak málo citelné.“

S jarem roku 1941 se nemoc velmi zhoršila. Na svátek Proměnění Páně píše Anička: „Teploty nechtějí klesnout, nemohu již téměř nic jíst, jak mnoho potřebuji síly Ježíše. Brzy mi nezůstane nic, jedině láska a důvěra. A přece jsem šťastna beze všeho štěstí. Má hora Tábor je zahalena tmou, a přece říkám Ježíši, že ráda na ní zůstanu. Prosím pokorně, proste Ježíše, ať Mu dám vždy všecko.“

Aniččina nemoc nebyla sama o sobě pro Aničku největším utrpením, ale největším utrpením byly její následky. Nebýt na mši sv. a nemoci k sv. přijímání a ke svatostánku. V takových chvílích osvědčuje Anička svou víru v to, že je to vůle Boží: „Zbylo mi již jen jedno, věřit, že to tak chce Ježíš. Nebe jako by neexistovalo. Ježíš je úplně chladný. Působí mi to muka. Podávám Mu však své tiché „ano“.“

A zase překvapující vyznění takových situací. V květnu psala ze Sv. Kopečka řeholní sestře: „S čím větší touhou přistupuji k sv. přijímání, s tím větším bolem odcházím, a přece

jsem šťastna. Sama nechápu, jak možno být šťastným, když všude jenom smutek. Dovedu jen věřit v Jeho lásku a věřím pevně, že mne Ježíš miluje.“

Z března roku 1941 máme dopis, který zhodnocuje celý význam této prosté víry. Zvláště krásná je tu myšlenka, že nemá rozhodovat v našem poměru to, co nám Bůh dává nebo bere nebo dopouští, ale skutečnost, že Bůh je a že nás miluje: *„Děkuji Ježíši, že mi dovolil rozběhnout se po cestě oddanosti a po cestě stálého ‚ano.‘ Projevuje stále svou vůli a mně záleží jen na Jeho radosti. Přece však jsem nikdy nepocítila tolik vnitřního klidu a štěstí. Chovám se k Ježíši tak, jako by mne zahrnoval všelikou slastí. Bojím se, že kdyby poznal, že někdy Jeho chování příliš bolí, že by zmírnil svou přísnost. Já nechci být příčinou Jeho rozhodování. Nechť činí vše bez ohledu na mne. Jsem Jeho a On je můj. Tato víra mi postačí.“*

XVII. KARMELITKA DUCHEM – ŘEHOLNICE VE SVĚTSKÉM ROUCHU

Jednou z nejkrásnějších vlastností Aniččiny askeze bylo, že byla řeholnicí srdce přísností, ač nosila světské šaty. Aniččiny smem již od 11 let byl Karmel. O vánocích roku 1938 se zavázala u jesliček k zachovávání denního pořádku, jakési malé řehole, až do chvíle, kdy se jí otevrou brány Karmelu.

Na 1. pátek v únoru roku 1941, kdy Anička skládala slib chudoby a poslušnosti, řekla nám, co pro ni sliby znamenají: Je to osvobození člověka k čisté, nerušené lásce. *„Toužím Tě bezmezně milovat, ač znám svou nemohoucnost. A proto, aby každý okamžik byl plný lásky, aby již na zemi nebylo nic, co by mne mohlo připoutat, slibuji Ti, Králi mého srdce, naprostou poslušnost a úplnou chudobu ... Nech si mou vůli. Chci být nevolnicí Tvé lásky.“*

1. Čistota – chudoba

S láskou k Bohu roste úměrně i láska k čistotě. Duše, zanícená cele láskou Boží, vidí, že největší štěstí je dát srdce nejčistší, nejsvětější lásce. A tato láska se projevuje ve snaze o čistotu duše i těla. Proto vidíme, že duše, jež pochopily tajemství Boží lásky, záhy spěchají zasvětit se Bohu.

Anička z lásky k Ježíši a Marii se zavázala v den Narození P. Marie 8. 9. 1938 slibem čistoty na 1 rok. Dne 8. září 1939 složila slib čistoty se svolením svého duchovního vůdce na Sv. Hostýně na celý život. Sama si složila formuli. Zní: *„Drahý Pane Ježíši, Miláčku mého srdce, má jediná lásko. V přítomnosti své nebeské Matičky a všech nebešťanů, před Tvou nekonečnou Velebou padám na svou tvář a prosím Tě, abys mne učinil brzy zajatkyň svého Srdce. Jen po Tobě touží má ubohá duše a tak proto, že jí Tvá Veleba brání přitulit se k Tobě, spěchám v náruč Tvého milosrdenství. Abych dříve dosáhla svého cíle a zůstala čistým květem Tvé lásky, zavazuji se slibem ustavičné čistoty. Slibuji Tobě, že si zachovám čistotu srdce pro dnešní den a celý svůj pozemský život. Zároveň se Ti nabízím v oběť zápalnou. Učiň mne mučednicí své lásky. Amen.“*

Maminka měla leckdy trápení s Aniččinou chudobou, o které samozřejmě nevěděla, že je důsledkem Aniččina slibu. Stěžovala si tedy někdy: *„Já nevím, co je to s tím naším děvčetem. Krůčku neudělá sama, když jí někdo něco dá, již s tím jde za mnou, když něco potřebuje, o vše přichází prosit. Říkám jí: ‚Ale jen si to vem, vždyť je to doma.‘ – Ale nic platno.“*

Čistota je neoddelitelná od poslušnosti a chudoby. Anička zachovává dobrovolně všechny tyto příkazy sv. řehole. Píše duchovnímu vůdci: *„I nyní ve vnější nečinnosti lze přece mnoho vykonat. Nejen poslušnost, ale i chudobu žádá /Ježíš/ za každých okolností.“*

Někdy je nutné o své věci i prosit. Když je mi něco odebráno, nežádám to nazpět, pokládám si za čest, že si druhí mohou posloužit. A sestra Maňka pokládá skutečně mé věci více za své. Ježíš mi ukázal, jak je krásné pozbyt práva na vše své, nalézt radost v tom, že smím být skutečně chudou. Otevřela jsem Písmo sv. a mé oči spočinuly právě na místě, kde Ježíš praví: ‚Před tím, jenž ti běře plášť, nebraň ani sukň, tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, jenž běře, co je tvé, nic nežádej zpět ...‘ Byla jsem velmi dojata. Tak láskyplně mi ukazuje cestu, po níž chce, abych kráčela ...“

2. Povolání za řeholnici lásky – slib lásky

Dne 8. 12. 1939 mi píše: „Již na 1. pátek v noční adoraci jsem pocítila mocnou touhu znovu se zcela obětovat, znovu se vrhnout v náruč Jeho lásky. Drahý Ježíš mi též naznačil, jak to mám učinit. Mám žít zde doma tak, jako v klášteře. Vše, co doposud jsem činila dobrovolně, mám nyní konat jako svou povinnost a pokládat vše za Jeho rozkaz. Svět nesmí mít pro mne docela ničeho. Mým klášteřem učiní své svaté Srdce a smím se nazývat řeholnicí lásky. Všechny řeholnice se zasubují s Ježíšem sv. sliby, totéž musím učinit i já, Ježíš to chce. Chci k svému slibu sv. čistoty přidat ještě tři. Dnešní den při obnově slibu čistoty byla jsem drahou nebeskou Matičkou ujištěna, že smím tyto sliby učinit. Jsou to: slib sv. chudoby, sv. poslušnosti a lásky.“

Ale i když se duše Aniččina tak rozletěla za obětí, přece Anička neopomenula přidat svou pokoru v poslušnosti vůči druhým. Proto pokračuje v témže dopise: „Toužím úplně se odevzdat Jeho lásce, ponechávajíc to však k rozhodnutí Vašemu kněžskému srdci. Smím učinit je najednou? Přiklekám s prosbou k Vám: dovolte mi aspoň jeden slib složit do jesliček. Smím jej učinit pro celý život? Již od 1. pátku se připravuji na tuto velkou chvíli svého zasnoubení. Dobu adventní prožívám jako dobu noviciátní. Nemohu se již dočkat Narození Páně, kdy se chci stát navždy Jeho snoubenkou. Pak již budu zcela patřit Jemu, navždy svému Ježíši. Toto zasnoubení bude mým skrytým tajemstvím, o němž nebude nikdo vědět, jenom ... Chci žít skrytě, jen pro svého Ježíše ...“

Tento 4. slib Anička zdůvodňuje ve svých vzpomínkách. Bylo to po tom, kdy v den svých narozenin odpoledne před svatostánkem v kostele pozvedla své ruce k oltáři, vložila na ně vše a podala Ježíši: „Ježíši, zde mě máš, od tohoto okamžiku patřím jedině Tobě. Vezmi si vše, co je mého. Vše Ti podávám za nesmrtelné duše. Je-li třeba pro záchranu hříšníků, zde je můj život, mé zdraví, má krev, vše Ti ráda dám. Jsem nyní Tvoje, vše je Tvým, zacházej /s tím/ jako se svým. Budu šťastna, smím-li trpět za jiné, jen aby duše byly zachráněny. Na tomto nabídnutí života jsem neměla dosti. Chtěla jsem Mu ještě slíbit stálou lásku. Nebeská Matička svým zářivým panenstvím mou touhu ještě zvětšovala. Chtěla jsem tento slib učinit pro celý život. Byl mi však dovolen jen na dva roky. Poslechla jsem, jsouc jista, že v 15 letech budu již smět se navždy zasnoubit Ježíši.“

Když se nemoc zhoršila, nebylo Aničce dovoleno obnovit slib chudoby a poslušnosti na delší dobu. Sliby byly tajné. O jejich existenci nevěděli ani její nejbližší a proto zachovávaní slibů bylo pro její okolí něčím nepochopitelným: „Proč si sama nic nevezme? Proč o všechno prosí?“ Anička píše v prosinci roku 1940: „Vím, že nesmím učinit slib poslušnosti a chudoby na delší dobu, ale snad bych směla učinit je pro jeden den a vždy ráno po sv. přijímání bych je oba znova učinila, takže bych jimi byla vázána od rána do večera. Chci být celou řeholnicí, a proto prosím, je-li možno, dovolte. Denně se snažím plnit tyto sliby, ale je krásnější být jimi poutána. Setrást vše se sebe a přece se nechat spoutat.“

Poprvé všechny sliby složila na 1. pátek 7. 2. 1941. V lednu toho roku píše, že se chce připravit devítidenními exerciciemi, aby onen pátek byl svatým dnem. 1. pátek má jí být vždy dnem slibů.

Na tento 1. pátek (7. 2. 1941) se připravovala devítidenními exerciciemi. Konala je též jako přípravu na složení slibů chudoby a poslušnosti. Látku čerpala z knihy Dr. Kubeše „Pod korouhví Kristovou“.

Sliby složila po sv. přijímání. V tu dobu byl Aniččiným zpovědníkem P. Antonín Polánský, kaplan v Napajedlích, zabitý před farou v květnu roku 1945 při vítání osvoboditelské armády, na kterou byl učiněn letecký útok. Formulí slibu si Anička sama složila a napsala na obrázek: „*Miláčku můj, jsem celá Tvá, Tys celý můj. Znáš bezmeznost Tvé lásky tak, jako Ty znáš velikost mé bídy. To vše mne však činí tak smělou a naplňuje důvěrou v Tebe, můj Ježíši. Vrhám se proto v Tvou náruč, neboť odtud mne již nikdo neuloupí. Toužím Tě bezmezně milovat, ač znám svoji nemohoucnost, a proto, aby každý okamžik byl pln lásky, aby již na zemi nebylo nic, co by mě mohlo připoutat, slibuji Ti, Králi mého srdce, naprostou poslušnost a úplnou chudobu.*“

„*Vezmi, ó, Miláčku, vše, co jsem a co mám, nech si mou vůli. Chci být nevolnicí Tvé lásky, udílej směle rozkazy své oběti. Neváhej a nešetři mne. Podrobuji se ochotně všemu, co mi ve své lásce připravíš. Nechci nic jiného, než abych dokonale vyplnila Tvou vůli a těšila Tvé trpící Srdce. Nyní jsem již úplně Tvoje, můj Ježíši, konej na mně své dílo. Ó, Ježíši, žij životem své lásky ve mně. Tvá oběť lásky, sestra Marie od svátostného Srdce Ježíšova.*“

3. Poslušnost vůči sobě samému

Nelze mluvit o duchovním životě, kde není poslušnost. Tu není vnitřního spříznění s Ježíšem, který byl poslušný až k smrti; s takovou duší se Ježíš nezasnoubí.

Kde není poslušnost, tam je ještě na trůně sebeláska, sobectví, tam není pokora. A kde není pokora, tam nemá místo tichý a pokorný Boží Syn. Proto kdo to upřímně smýšlí a chce pořádně budovat království Boha v nitru, soustředí své úsilí na poslušnost, která je projevem pokory. Anička dosáhla v dobrovolné poslušnosti úspěchů jímavě krásných.

„*I když nemám dosud slib poslušnosti, chci ji předem přísně zachovávat, ano, chci být 100% poslušná. Ježíš bude šťastný pro mou věrnost v poslušnosti ... Když si píše nějaké poznámky, stanovím si k tomu určitou dobu. Hodinky však již brzy ukazují: Již dost. Co teď? Právě mám na mysli pěknou myšlenku. Určená doba již minula, tedy odložím pero a ponechám to době pozdější. Ovšem, většinou se stává, že zapomenou a jen stěží vzpomínám na to, co jsem chtěla psát. Pokládám to za vůli Boží. Je správná tato přesnost, která též šlape po mé vůli?*“

Ducha Aniččiny poslušnosti vyjadřují slova jednoho dopisu: „*Vše konám tak, jak si přejí jiní, i když myslím, že by to jinak bylo lepší, ale pak by to byla vůle má a ne vůle Ježíšova. Takových malých kvítků mohu nasbírat velmi mnoho.*“

3.1. Poslušnost z lásky

V únoru roku 1940 píše Anička: „*Chodím teď denně do kapličky na mši sv. Je brzy, takže již o půl sedmé smím mít Ježíše ve svém srdci. Ve středu ráno doma vzkázali, že nesmím vstát dříve, až ve tři čtvrtě na sedm a jít do kostela. To znamenalo, že má touha po Ježíši bude o hodinu prodloužena. Je to sice maličkost, ale mne stála mnoho. Již jsem chtěla prosit o dovolení, ale raději jsem poslechla. Ihned jsem si znovu lehla, slzy jsem však nemohla zadržet, ujišťujíc při tom Ježíše, že Mu to z lásky obětuji. Tak něžně se stará Ježíš, aby má vůle byla zašlapána a plnila se Jeho vůle.*“

Anička přiznává však i nedostatky dokonalé poslušnosti: „*Nejsem však vždy tak věrná v poslušnosti. Dostala jsem rozkaz jít chvíli na procházku. Namítla jsem, že je velmi zima a že jsem již jednou byla venku. Nemusela jsem jít. Takové chyby mi způsobují též mnoho*

zármutku, ale spěchám vždy k Ježíši prosit za odpuštění a snažím se vše hned nahradit. “ V tomto případě to nebyla neposlušnost, ale upozornění, které Anička byla povinna učinit v zájmu svého zdraví.

Anička pokračuje: *„Vše konám tak, jak si přejí jiní, i když myslím, že jinak by to bylo lepší, ale pak by to byla vůle má a ne vůle Ježíšova. Takových malých kvítečků mohu nasbírat velmi mnoho.“*

3.2. Poslušnost vynalézavá

V březnu roku 1941 směla Anička po dlouhé době s lékařským dovolením na procházku: *„Maminka mi řekla: ‚Ne abys šla do kostela nebo do klášterní kaple. Ty máš dovoleno být pouze půl hodiny venku a chodit před naším domem nebo před klášterem‘.“* (Klášter sousedí s domem Zelíkových.) Za půl hodiny se Anička vrátila šťastná a zářící: *„Maminko, to jsem měla štěstí.“* – *„Žes byla v kostele?“* – *„Ne, chodila jsem jen po slunci, ale dveře do kapličky byly otevřené, takže jsem byla na schodech před kaplí, tak jsem byla na sluníčku i v kapličce.“*

Snad překvapuje, že na své sliby se Anička podepsala *„sestra Marie od svátostného Srdce Ježíšova“*. Je to jméno, které jí dal její duchovní vůdce a slíbil, že vyžádá svolení k její obláčke do III. řádu karmelského.

4. Soukromá obláčka – Mystická obláčka

Dne 13. 9. 1940 píše Anička: *„Má touha po Karmelu, po stálém obětování za duše vzrůstá. Být obětována, těšit Ježíše. A jsem jista, že je to též vůle Ježíšova, aby můj život se stal skutečně životem řeholním, životem karmelitky. Láska je vynalézavá, nalezla doma Karmel se vši přísností, na němž lze skutečně trpět. K večeru 1. pátku jsem zůstala na chvíli sama v pokoji. Poklekla jsem u okna tváří k svatostánku. V té chvíli po obětování sebe, v touze pomoci duším, přijímajíc však s vděčností vše, jak On bude chtít, opět jsem přišla až ke Karmelu. A zdálo se mi, že Ježíš chce mne mít i zde karmelitkou. Chopila jsem se cele tohoto prvního pocitu, který jako by pozvolna kolem mne přetvořoval okolí, jako by mne odpoutával od všeho, v čem jsem dosud žila. Bylo to tak zvláštní, vše ztratilo pro mne navždy půvab. Snad kdybych skutečně vstupovala na Karmel, nemohla bych nic jiného pociťovat. Obě mé ruce, jež doposud byly sepjaté, bez váhání sňaly z krku zlatý řetízek, vyndaly náušnice, svlékly hodinky. Majíc to vše položené na dlaních, podala jsem to Ježíši, a s tím vše, co mám užívat jako nutné, nepokládajíc již nic za své. (Doposud nikdo nezpozoroval, že nenosím žádné zlato.) Cítila jsem se zbavena všeho, jako by za mnou opravdu zapadla brána karmelská a neměla se již nikdy otevřít. Je skutečně možno i uprostřed světa zachovávat klauzuru a přitom žít zcela nenápadně jako dříve. Vložit vše do rukou Ježíšových a ponechat se Mu k jakémukoliv naložení. ‚Jsi karmelitkou,‘ provází mne stále. Vždyť být karmelitkou znamená bezmezně milovat, nechat se spoutat Jeho láskou, stále se obětovat za hříšníky a kněze. Mé srdce nesmí ustát od stálé adorace u Ježíše. Již týden neopouštím svou klauzuru, jež spočívá v tom, že mé oči se smějí dívat jako dříve, nejsou stále sklopeny, ale vidí jen svého Ježíše, ústa jsou zavřena pro vše a mluví jen z lásky k Ježíšovi a uši naslouchají jen Ježíši. Mluvit jen potud, pokud je nutno mluvit, a pak se ihned vrátit do své samoty. Všude lze být sama. Vše, co poněkud lahodí mé přirozenosti, musí být okamžitě přerušeno. Přesně plnit každý rozkaz: Jen vůli jiných – nikdy svou. Nermoutit se, jestliže byla poškozena nějaká má věc, nepatří již mně. Být něčím, čeho může být použito podle libosti. Bez povolení nic nečinit – jak mnoho to stojí, nemoci jít k Ježíši.“*

5. Sestra Marie od svátostného Srdce Ježíšova

5.1. Malá řehole

Aničce nestačilo zavázat se sliby. Vyžádala si malou domácí řeholi, ke které se zavázala při noční adoraci v lednu roku 1941. Řeholi jí sestavila křížová sestra (s. Ludmila). Zní: „*Můj drahý Ježíši, od této chvíle chci žít jen lásce, modlitbě a oběti. Ráda se zřeknu volnosti, domova, radosti a všech útěch světa. Toužím vstoupit do požehnané země řeholního života na Karmelu. Jsem Tvoje. Vezmi si mne, kdy chceš a jak chceš, jen prosím pokorně, dej mi velké a odvážné srdce, abych na cestě ke svatosti dovedla zlomit každou nesnáz, překážku, abych přemohla svého největšího nepřítele – sebelásku. Chci každý den prožít tak, aby se co nejvíce podobal životu v řeholi. Chci Ti každým okamžikem působit radost. Proto si umiňuji:*

1. *Denně vstanu o půl šesté ráno, vykonám ranní modlitbu a půl hodiny rozjímání, budu aspoň na jedné mši sv. a přistoupím ke sv. přijímání.*

2. *Při práci chci pokračovat v díkůčinění, obětovat mše sv. a učinit mnoho povzdechů.*

3. *Při poledním Anděl Páně se zamyslím, jak jsem se od rána modlila, přemáhala, obětovala.*

4. *Upřímně se vynasnažím jíst všechno a kolik si rodiče budou přát.*

5. *Ve volné chvíli vykonám návštěvu Nejsvětější svátosti nebo se pomodlím růženec nebo křížovou cestu.*

6. *Budu se snažit být ke všem stejně milá a vyhledám příležitosti působit jiným radost.*

7. *Do večera musím vykonat 100 nových povzdechů.*

8. *Bez svolení rodičů nepoužiji peněz, a stane-li tak, vše oznámím.*

9. *Budu spokojena s méně pěknými a pohodlnými věcmi.*

10. *V 9 hodin večer se pomodlím večerní modlitbu, určím látku pro ranní rozjímání a půjdu hned spát. Ráda se zřeknu účasti na hovoru, přijde-li večer návštěva.*

11. *Prosím vroucně, učiň mne hodnou noční adorace. Každé noci půl hodiny, ze čtvrtku na pátek jednu hodinu.*

Můj drahý Ježíši, učiň mě hodnou být Tvým obětním beránkem a dej mi milost být každé chvíle připravována, abych byla obětována.

Chci Tě stále více milovat, až se ztratím docela v Tvé lásce, až zmizí pro mě země a já Tě budu moci vidět tváří v tvář. Amen.“

Duchovní vůdce řeholi poněkud změnil: Vzdechů co nejvíce, ale nepočítat je. Přerušování spánku pro nemocnou by denně bylo moc. Dovolil pouze tu noc, kdy Anička odpoledne spala. Čtvrtek zachovat. Denně asi 7 minut četba z „Následování Krista Pána“ nebo evangelia. Denně 1 – 3 hodiny zachovat mlčení, tj. netázat se a tázána odpovídat stručně. Ve čtvrtek, je-li možno, celý den mlčení. Tuto řeholi zachovávala Anička, kromě mše sv. – pro nemoc – věrně až do posledních dnů.

Po noční adoraci v lednu se táže Anička své duchovní matky: „*Stanu se karmelitkou, ale nevím, kam si mne Kristus Pán přesadí, zda na pražský Karmel, nebo na nově chystaný v Brně? Co myslíte?*“ S. Ludmila odpověděla: „*A jestli si tě předrahy Ježíš přesadí na nebeský Karmel?*“ – Anička se široce podívala a potom v radosti a s blaženým úsměvem odpověděla: „*To by bylo to nejkrásnější. Ale napřed ať mne učiní hodnou mnoho a mnoho trpět za duše, pro záchranu světa. Chci být Jeho malou apoštolkou.*“

6. Na Karmelu se koná vše přesně

Říjen roku 1940. Anička byla pro totalitu v dokonalosti. Vše z celého srdce. Proto velmi trpěla každou nepřesností. „*Jsem na svém Karmelu, znám svá řeholní pravidla a jsem si plně vědoma svých povinností, nejsem však vždy věrná. Má řehole mi nařizuje jíst všechno a tolik, jak si rodiče přejí. Již několikrát jsem se provinila. Maminka mi dává vždy tak mnoho a já to nemohu sníst. Již několikrát jsem neposlechla ihned vnuknutí Božího a přece vím, že Ježíš chce, abych byla ve všem velmi rychlá. Někdy mnoho mluvím. Byla jsem přítomna, když k nám přišla návštěva, ač jsem tam nemusela být. Kéž by se Ježíš nad mou nevěrností nermoutil. Vidíte, že na Karmelu se musí konat vše přesně?*“ Poněvadž v každé řeholi je měsíční duchovní obnova, konala ji Anička vždy 1. neděli v měsíci podle možnosti v nejpřísnějším mlčení. Byl to den hledání, co konat, aby příští měsíc byl ještě víc proniknut láskou.

Kromě týdenní sv. zpovědi konala si Anička sv. zpověď měsíční, „*aby poznala lépe svou bídu*“. O jedné takové zpovědi píše: „*Těším se vždy na sv. zpověď a připravím se tak, jak nejlépe dovedu. Při zpytování svědomí našla jsem dosti provinění. Bylo mi toho líto a prosila jsem Ježíše za odpuštění. Klidně jsem poklekla ke zpovědnici. Nejprve jsem oznámila, že chci vykonat měsíční sv. zpověď, pak jsem chtěla vyznat své viny, ale místo, abych na sebe žalovala, mlčela jsem. Ne, nemohla jsem si na nic vzpomenout. Klečela jsem se sklopenými zraky, jsouc si vědoma svých provinění, a přece nedovedla jsem ani jedno jmenovat. V prvních chvílích jsem se snažila na něco vzpomenout, ihned jsem však přijala toto pokoření a řekla jsem tiše: ‚Bud' vůle Tvá!‘ Zdálo se mi v té chvíli, že Ježíš už mi všechno odpustil a že na vše zapomněl, že nemožno již mluvit o tom, co není, že nechce, abych Mu své poklesky připomenula. Ač mne mé mlčení zahanbovalo, přece jsem zůstala klidná. Pan farář přerušil toto několikaminutové mlčení a nakonec mi dal na starost hříšníky naší farnosti.*“

6.1. Karmelitka zvítězila

Byla neděle v září roku 1940, bylo půl dvanácté. „*Poledne, kostel již prázdný,*“ uvažuje Anička. „*Všichni spěchají domů, Ježíš zůstane sám. Já zůstanu u Tebe. Sama se svým Bohem, Ježíš a já. Co jsem Mu řekla, nevím. Nemočila jsem se. Dívala jsem se na Něho, nechajíc volně mluvit své srdce. Nevděk lidstva hluboce mne zranil. Slzy mi stékaly po tváři za ty, kdo nechtějí milovat. Nevšimla jsem si okolí ani hodin bijících již půl druhé. Doba mé adorace zdála se mi příliš krátká. Najednou poklekla vedle mne má sestřička Maňka a pravila mi, že mám již jít domů. Nebyla jsem připravena na tak přísný rozkaz, který jsem pokládala za maminčin vzkaz. Zabolelo mne, že již musím Ježíše opustit. Nevím, odkud se ve mně vzala tak velká prudkost, se kterou jsem jí řekla: ‚Proč pro mne chodíš?‘ Byla jsem příliš rozhořčena, snad bych řekla ještě více a dala najevo, že mi to není naprosto milé. V té chvíli však zvítězila karmelitka. Ježíš TO CHCE. Rychle jsem se uklonila Ježíši a odcházela se sestrou. Nestala jsem se méně citelnou, naopak. Vše mne příliš zraňuje, ale nedovede mi to odejmout klid. Ne, nezklamala jsem se v Karmelu. Vždyť jsem jej chtěla mít takový. Je místem, kde lze mnoho obětovat, mnoho trpět. Ježíš zde projevuje úplně svou vůli skrze vůli jiných. Myslím, že by se nedělo nic jiného v mém nitru, kdyby mne uzavřel v skutečný Karmel. Jsem jista, čím skrytěji bude plynout život malé karmelitky, tím více bude moci obětovat. Neznáma a nepochopena, budu každým okamžikem zbavována sebe. Věřím, že Ježíš mi pomůže, že dovolí mi žít zde skutečně přísně. Jsem jista, že lze být karmelitkou i mimo Karmel.*“

7. Přijetí do III. řádu karmelského

V únoru roku 1941, když se trátilo Aniččino zdraví, prosil jsem důstojného pána Schrollera C. Ss. R. v Praze o dovolení, abych mohl Aničku přijmout do III. řádu karmelského. P. Schroller odpověděl dopisem 18. 2. 1941: „Právě jsem obdržel dopis s dispencí od nedostatečného věku pro Annu Marii Zelíkovou od P. provinciála z Vídně, který tuto dispencí udělil velmi laskavě a rád. Přijímám ji tedy i se souhlasem našeho řádového výboru III. řádu karmelského jako novicku. Tím již patří našemu řádu. Obláčku můžete vykonat sám. K tomu stačí obyčejná formule, kterou se oblékají věřící do pateronásobného škapulíře. Mezi nimi je i roucho – škapulíř Panny Marie Karmelské. Velký škapulíř nemusí nosit, stačí pouhá svěcená škapulířová medailka, jak to dovolil papež Pius X. Jednu, kterou jsem posvětil posílám v dopise. Tím je účastna všech milostí a odpustků III. řádu karmelského. Poroučím sebe i náš III. řád karmelský do jejich modliteb. Kdybyste viděl, že je v nebezpečí smrti, nechte ji udělat sv. profesi: tři sliby – chudoby, čistoty a poslušnosti, jak je jí to možné v jejím stavu. P. Jos. Schroller, C. Ss. R.“

Následuje korespondence s karmelským řádem. Jako odpověď na dopis Aničky píše 12. února 1941 sestra Magdalena, novicmistřyně III. řádu karmelského, Aničce: „Bylo mi uloženo, abych odpověděla na Váš dopis našemu ctihodnému Otci řediteli. Dovoluje Vám vstoupit do III. řádu karmelského. Posílám naše sv. pravidla ... Prosím, jste-li churavá, mírněte se v umrtvování ...“

Za týden píše podruhé: „Důstojný pán Vám chce urychlit obláčku. Řekli jsme si, že by Vám k ní stačila medaile, přece však Vám k ní posílám i škapulíř. Až bude po obláčke, napište mi laskavě a k tomu den a rok narození, zaměstnání pro zápis do naší karmelské rodiny.

V březnu budeme co nejvíce rozjímat o utrpení Páně a cvičit se v Boží lásce:

1. Bůh mi dal všechno, chci všechno dát Jemu.
2. Bůh přebývá ve mně, chci přebývat v Něm.
3. Bůh od věčnosti na mne myslel a stále pro mne pracuje, chci, jak nejvíce mohu, pracovat pro Něho.

4. Ve všech radostech i bolestech a příhodách dne – vše Mu daruji.“ (19. 2. 1941)

A dne 7. června po obláčke píše táž novicmistřovná: „Vítám Vás do naší milé rodiny karmelské. Sv. škapulíř nosíme na znamení budoucí svatosti života, které chceme dojít, a knížka našich pravidel je všem tak milá. Nechceme se nikdy odloučit od našich sv. pravidel. Sestry v noviciátě, kam i Vy nyní náležíte, se stále cvičí v rozjímaní a v přítomnosti Boží. Pro měsíc červen se zasvěcují službě a lásce Srdce Ježíšova. Jejich služba bude – sbírat droby:

1. času
2. oběti a
3. droby od sv. stolu, tj. nést všem, s nimiž se stýkají, požehnání a lásku sv. Hostie.“

Anička vidí svou řeholní obláčku zcela duchovně. Obláčkou jí byla chvíle, kdy se zasvětila Ježíši jako sestra Marie od svátostného Srdce Ježíšova. „*Nazývám ten okamžik obláčkou, kdy ne řeholním šatem, ale láskou Boží jsem byla oděna.*“ (24. 2. 1941)

Vnější obláčka zastihla Aničku již vnitřně oblečenou duchem sv. řehole. „*Těším se již na den mé obláčky, ač můj život se tím nijak nezmění. Cítím to docela zřetelně, že Ježíš mne učinil karmelitkou již dřív.*“ (dopis ze dne 24. 2. 1941)

Na den své obláčky vzpomínala Anička velmi vděčně a radostně. Nebyl přijetím nových závazků, ale byl to den nových obětí na ujištění Pána Ježíše nejčistší láskou. „*Na den své obláčky nezapomenu. Myslím, že byl Ježíš se mnou spokojen. Chci, až přijde naposled, podat Mu vše tak krásné, jak mi dal, ozdobené růžemi a dýmanty, jež mi ve své lásce hází v cestu.*“ (5. 6. 1941)

8. Řeholní jméno je závazek

Aniččina důslednost se jeví v plném pochopení řeholního jména. Pokorně a vděčně přijala jméno: Sestra Marie od svátostného Srdce Ježíšova. Tím jménem jsme chtěli vyjádřit smysl Aniččina života: **María – Eucharistie – Srdce – smíření za naše hříchy**. „Význam svého jména mám stále na mysli. Jsem šťastna, že se smím tak nazývat. Již není pro mne jiného jména, jsem sestra Marie od svátostného Srdce Ježíšova. Jsem jako věčné světlo, které u svatostánku hoří tak tiše a nepozorovaně ho ubývá. Hoří, oleje ubývá. I mých sil ubývá. Smím trpět. Nyní již stále trpět. Smím být obětována za duše. Na Karmelu nelze žít jinak než přitisknuta ke kříži, než spoutána trny. A nelze většího štěstí nalézt než v těchto chvílích. Na Karmelu je místo jen pro ctnosti a kdo chce žít v tak velké blízkosti Srdce Ježíšova, ten se Mu musí podobat.“ (24. 10. 1940)

Anička brala vážně své řeholní závazky, ač byla bez řeholního roucha, bez veřejných slibů, do všech důsledků. Byla nemocna a rodiče z té nejupřímnější lásky někdy přikazovali nebo zakazovali dítěti to, co bylo pramenem bolesti. Anička to netají: „Těž mé návštěvy u svatostánku jsou mi omezeny a já tolik toužím. Ta pevná pouta Karmelu, která nepovolí bez dovolení, a dovolení se mi nedostává. Ó, řeholní živote, ty nevolnictví lásky, ty dobrovolné spoutání, kolik je v tobě štěstí a krásy. Nikdy neučiním nic bez vědomí druhých. Poslušnost je nade všechny ctnosti.“ (1940)

Anička prožívá několik týdnů u ctihodných sester premonstrátek. Tam nabyla ideálních představ o pojetí kláštera a řeholního života. „Vzpomínám často na Sv. Kopeček. Kolik skryto krásy v blízkosti Ježíše. V domě, v němž je Bůh Pánem, kde každý tvor je cele Jeho, kde každý šelest chodeb je chvalozpěvem, je výkřikem: ‚Patřím zcela svému milovanému Ježíši!‘“ (23. 7. 1940)

Novickám premostrátek vzkazuje 23. 7. 1940: „Budu na ně pamatovat, aby se rozběhly směle po strmé cestě k Lásce. Neděsit se, i kdyby se objevil velký balvan, nebo husté trní. Což není můj vůdce Ježíš všemohoucí?“

Když se nemoc zhoršila a jasněji bylo vidět, že se již na Karmel nedostane, opět její odevzdanost – a výrok – „řeholnice sice ne oděním, ale srdcem.“ „Zdá se, že Karmel zavřel navždy přede mnou svou bránu, budu muset zůstat zde, chci však i zde být karmelitkou a Ježíš mi jistě pomůže.“ (23. 8. 1940)

9. Dokonalá řeholnice ve světě

„Karmel mne již uzavřel v sebe a pokud toho nevyžaduje nápadnost /aby nebyla nápadnou/ a nutnost, nepropouští mne světu. Uzavřel vše, co by snad mohlo ukojit mou touhu po novinkách a zprávách. Na nic se netázat. ‚Co je ti po tom,‘ zní v evangeliu slova Ježíšova k apoštolu Petrovi, když chtěl vědět, co bude se sv. Janem.“

Když se Anička dověděla, že mnozí lidé tolik hřeší, plakávala ... Dnes opět slyší řeči o hříších lidstva. Anička pohlédne na své bolestné lože, rozhlédne se svou posvátnou světničkou a má odpověď pro sebe i pro hřešící svět: „Můj krásný Karmel bude náhradou. Čím více budou druzí myslet na sebe, tím přísnější k sobě bude malá karmelitka a v čem bude jinde vidět volnost, tam se nechá dobrovolně spoutat.“ – To dítě se považuje za dlužnici Boha a lidí. Proto Bohu vše, za duše vše. Sobě nic – jen to vědomí, že se smí obětovat. Tak vznešené pojetí řeholního stavu.

XVIII. LÁSKA K BLIŽNÍMU

Pravá láska k Bohu – k Ježíši projeví se zcela jistě v lásce k bližnímu. Dvě první a největší přikázání nelze v praxi oddělit. Mýlí se, kdo se domnívá, že žije život duchovní, nemá-li lásky k bližnímu, pokorné a obětavé, jak ji přikazuje Kristus Pán: „Učte se ode mne, Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale sloužit.“

Základem lásky k bližnímu je tedy nadpřirozená láska k Bohu. Poněvadž v bližních vidíme děti Boží, bratry Ježíšovy a bratry své, milujeme je. „*A naše láska k bližnímu je tím větší, čím čistší je srdce, poněvadž tím je srdce vnímavější pro bolest a potřeby bližního. Čím krásnější je srdce, tím prostší všeho sobectví. Sobec myslí na sebe. Duše milující Boha myslí na Boha a na bližní.*“ Proto pravá dokonalost ať v lásce ke Kristu, v pokoře, ve zbožnosti, trpělivosti, jeví se i ve velké lásce k bližnímu.

Anička je nám opět zářným příkladem. Celý život úsměv i při bolestech, trpěla za druhé; zapomínala na sebe a to i v těžké nemoci, ve snaze pomoci druhým, potěšit, chtít být cestou, po které všechno může šlapat, je jistě život z opravdové lásky k bližnímu.

„*Mou radostí je, mohu-li činit radost jiným.*“ Anička je optimistka. Umí všeho duchovně využít. Činit radost druhým není u Aničky izolováno. Mluví o radosti, kterou se snaží působit jiným, dodává: „*Mohu sbírat mnoho květů lásky pro Ježíše.*“

A tak každý projev lásky je zároveň květem, který Anička podává Ježíši. Tato metoda je velmi šťastná. Tu se nestane láska k bližnímu altruismem, sentimentalitou. Ne, ona je zakořeněna v nadpřirozenu. Z nadpřirozena má svou krásu, sílu, vytrvalost. Jak bychom byli horlivější v lásce k bližnímu, kdybychom si byli vždy vědomi, že každý projev lásky může být a má být květem pro Ježíše.

Anička dává nám poznat krásu své lásky k bližnímu. Jak se má prokazovat? „*Je nejkrásnější plnit vždy vůli a přání druhých bez ohledu na to, co říká má vůle. Je nutno ponechat se k dispozici věčné lásce, ať naloží se mnou podle svého zalíbení.*“

1. Láska k bližnímu učitelkou o lásce Boží

Spolužačce, která studovala v neblahých poměrech, ve smutném prostředí, dává Anička cenné rady: „*Budeš mít dost příležitostí dokazovat svým spolužákyním nesmírnou lásku Ježíšovu.*“ Anička tu vznešeně pochopila, jak jedině je možno přivést lidi k víře v Boží lásku. „*Dokaž bližnímu, že jej miluješ, a on uvěří, že jej miluje Bůh.*“

Proti takové lásce nezmohou nic námitky satanovy. Láska k bližnímu byla vždy nejúspěšnějším nástrojem apoštolátu. Nejprve musí člověk uvěřit lásce, potom je schopen uvěřit nebo snáze uvěřit pravdám víry. „*Prokážeš-li bližnímu pokornou, nezištnou a obětavou lásku, donutíš ho, aby přemýšlel, odkud máš sílu a radost z oněch obětí. Když potom začneš o Bohu, máš již připravenou půdu pro pravdu Boží.*“

Po zmíněných slovech proto Anička radí: „*Pracuj směle pro Ježíše. Rozdávej všem radost a štěstí, kterými jsi Ty obohacena. Buď vždy vonným květem, i kdyby ti ostatní byli samým trnům.*“ Ta poslední věta by jistě mohla být psána na stěnách ústavů, kde rostou mladí lidé. Anička to umí říci symbolicky, ale prostě a pochopitelně. Ví, jak rády mají dívky kvítí. Proto upne svou pravdu na tuto denní představu, aby denně připomínala vznešenou pravdu.

2. Službičky naplněné láskou k Ježíši

Anička, rádkyně k lásce k bližnímu, jedná zcela pedagogicky. Radí k důkazům lásky: „*Máš k tomu doma tak mnoho příležitostí, vyhovět ochotně a rychle svým sestřičkám a*

bratříčkům. Jak často něco chtějí – posloužit s radostí. Nebudu se omlouvat, když je mi domlouváno. Doma je tak mnoho příležitostí k malým službičkám, které se stanou velkými, naplníme-li je láskou k Ježíši. Mnohdy je tak těžko něco vykonat, ale neváhat. Čím těžší, tím větší radost má Ježíš.“ Vidíme, že láska k bližnímu je Aničce láskou k Ježíši. Proto je tak radostná a statečná. „Per Ipsum, et cum Ipso, et in Ipso ...“ (Skrze Něho a s Ním a v NĚm ...) Všechny věci krásné a velké a svaté jsou učiněny skrze Něho – a vše krásné pro Něho.

„Ó, jak krásný je život, vidět Ježíše v sobě i v jiných. Ke všem se chovat tak, jako bych samému Ježíši posluhovala. A čím více vidíme, že je Mu v té osobě dáno málo lásky, tím více Mu dáme my najevo lásku.“

Láska k bližnímu byla Aničce pramenem osobního štěstí. „*Ježíš prolil všechnu svou Krev, i my dáme všechn svůj život. Člověka dovede učinit více šťastným štěstí druhého, které vzniklo jeho přičiněním než štěstí vlastní. Nechat se oloupit, protože je nutno jiným dát, nechat se snížít, aby jiní mohli žít.*“ To je heslo Aniččino.

Anička vzpomíná na své dětství. „*Mou největší radostí bylo, mohla-li jsem jiným pomoci, ať v tělesné práci, nebo jiným způsobem.*“ To bylo ovšem až po 1. sv. přijímání. Anička ví, že to nebylo tak vždy: praví, jak se rodiče divili, jak se změnila. Dříve tak mlsná, vše pro sebe chtějící, šidící svou sestřičku, jednalo-li se o sladkosti, a nyní si nevezme nic. Jsouc obdarována, vše rozdá. „*Ráda jsem sedávala se spolužákyněmi méně nadanými, vysvětlujíc jim trpělivě úkoly. Mou jedinou touhou bylo těšit mnoho Ježíše. A zdálo se mi, že právě tímto způsobem obětovat se jiným a za jiné, Ho nejvíce potěším.*“

V prosinci roku 1940: „*Docílit úsměvu u jiných, naplnit jejich tváře jasem – pak ovšem nutno neohlížet se na sebe. Jakoby uspána musí být má touha, mé přání, zájmy jiných musí se stát mými. Přiznávám se, že žádná radost světa nedovede mne ani maličko připoutat k sobě. Mám o ni zájem, jen když tím mohu prospět bližnímu. To, co jiní chtějí, to vždy chci i já, ač mne to stojí někdy mnoho. Nabídla se mi jedna přítelkyně, že mi přečte něco z knihy. Znáám dobře tu knihu. Viděla jsem, že by mi ráda prokázala tuto službičku lásky. Nechala jsem ji tedy číst, modlíc se tiše růženec. Potěšit vždy bližního. Je-li nutno naslouchat něčemu, co nás nezajímá, nedát to znát. Zajímám se o onu událost jen pro radost Ježíše a bližního.*“

3. „Musím být veřejnou cestou“

Na Smrtnou neděli šla Anička ke sv. přijímání. Píše, že se s ní točil celý svět, jak byla slabá. Nebyla si jista, zda dojde k oltáři, ačkoliv to na ní nebylo vidět. „*Ráda si zahraji na zdravou a posloužím, kde je třeba, ač mne to vždy mnoho stojí. Ježíš je vždy se mnou. Jsem ničím, toto nic nic nemůže, a přece mohu říci, že mohu mnoho. Nevyčerpávají se zde již moje síly, ale síla Ježíše.*“ V prosinci roku 1940 píše v deníku: „*Musím se prostě nechat využívat a vyčerpat. Musím být veřejnou cestou, všem k dispozici. Musím vše snášet a trpět.*“

Anička tou cestou byla i cestu ukazovala. Její láska k bližnímu upravila cestu srdcím bližních jejím duchovním ideálem. Proto měly apoštolské snahy Aniččiny požehnání, úspěch. Dokaž bližnímu, že ho miluješ a snadno uvěří v to, co ty miluješ. „*Dokaž bližnímu, že Ti záleží na jeho časném blahu, a on Ti uvěří, když ho ujistíš, že Ti záleží na jeho blahu duchovním a věčném.*“

4. Kdo jsou naši nepřátelé?

Ve snaze o ctnost lásky k bližnímu mnozí hodně pokročí, ale zapomínají, že dokud nedovedou milovat ty, kdo jim činí příkoří, dotud to není taková láska, jaké nás učí

Kristus Pán. Anička pochopila, kdo jsou praví nepřátelé a jak se má jednat s těmi, kdo nám ubližují. Nemůže pochopit, jak je možno mluvit o nepřátelech: „*Což máme my vůbec nepřátele? Ano, je to tělo, svět a ďábel – ty musíme nenávidět, ale více ne. Chtěla bych Ti to poněkud vysvětlit. Ano, jsou lidé na zemi, kteří nám závidí, snad i ubližují. Lidsky je nazýváme nepřáteli. Duchovní život je miluje jako své nejlepší přátele, kteří mají největší zásluhu na našem postupu. Pohled, Ježíš dopouští ve své lásce k nám, že nás mnozí nemají rádi. Chce vyzkoušet důvěru k Němu, naši lásku. Ono to někdy dosti citelně bolí, ale umožňuje nám to podat oběť Ježíši. Čím více po nás svět šlape, tím úžeji nás Ježíš tiskne na své Srdce. Nemůžeme říci, že nám naši nepřátelé ubližují, oni nám jen pomáhají, umožňují nám dosáhnout větší svatosti. Jak často nutno zatnout zuby a mlčet. Ježíš přece také mlčel a nám se neděje tak velká křivda jako Jemu. Kdykoli Ti někdo ublíží, ihned mu odpusť. Pomysli si, že to jistě tak zle nemyslel, a hned podej Ježíši tuto oběť, kterou se stalo toto odpuštění. Usměj se na svého nepřítel tak, jako by se ani nic nestalo, jako bys ani nic neslyšela. To jsou nejkrásnější květy lásky k bližnímu. Zasyp jimi Ježíše. Z počátku to bude těžší, ale snaž se co nejméně hájit.*“

Anička, jak se zmiňujeme na jiném místě, viděla v každé bolesti, kterou jí někdo způsobil, kvítek, který může podat Ježíši, a proto v těch, kdo jí ublížili, viděla své dobrodince.

Uskutečňuje zde do všech důsledků pravdu, fundamentu sv. Ignáce: „Vše, čím nám jsou, co nám dávají nebo berou tvorové, každá situace, vše má být prostředkem a nástrojem, abychom Bohu více a lépe sloužili.“

Anička mluví ze zkušenosti. Též mnoho vytrpěla: „*Stane-li se mi něco takového, působí mi to radost a věřím, že bych toho člověka s láskou objala za to, že svým jednáním šlape po mé bytosti. Je tolik krásné nechat se zašlapat v prach země. Čím méně jsme, tím více žije v nás Ježíš. On byl též pronásledován svými nepřáteli a být jimi pronásledován bychom nechtěli? Chtějme být co nejvíce Jemu podobnými.*“

XIX. APOŠTOLÁT

Apoštolát je zářením lásky k Bohu. Je jejím přirozeným projevem a důsledkem. Poznat Boha a milovat Ho – pak není možno netoužit, aby Boha všichni poznali a milovali, a vše činit, aby se obrátili ... a vše obětovat v náhradu a smír za zlo na světě ...

Kdysi řekla Anička s. Ludmile: „*Naše láska k Bohu musí být tak silná, že ovlivní každého, kdo se s námi setká. Bůh nepotřebuje žádnou armádu, aby se šířilo Jeho království. Působí účinně jediným pokorným srdcem.*“

Anička apoštolovala svým příkladem, zvláště od prvního sv. přijímání. Apoštolát cílevědomě začala ve III. třídě měšťanské školy.

„*Každý okamžik má nesmírnou cenu a v jedné minutě můžeme mnoho vykonat. Pán Ježíš nás ve své všemohoucnosti nepotřebuje, a přece nechce nikam jít bez nás, jako by čekal na naši oběť, aby mohl dát milost hříšníkům.*“

Tak se dívá Anička na apoštolát a na oběť. „*Stále myslím na záchranu duší. Ať je mé zaměstnání jakékoliv, je konáno pro duše. Nemohu jinak, než svými malými povinnostmi jim pomáhat. Vždyť na tom nezáleží, jaká je práce, ale kolik v ní lásky.*“

1. Příprava na apoštolát

V roce 1937 začíná nejdůležitější obrat v Aniččině životě (Anička touží obětovat se za druhé z lásky k Ježíši a složit slib sv. čistoty – viz 2 dopisy P. Josefu Zavadilovi ze dne 23. 11. 1937 a ze dne 17. 3. 1938) Anička píše své spolužačce K. H., jak chápe lásku k Pánu Bohu. „*Láska neznamena jedině milovat, ale též pracovat.*“ Anička si je vědoma

svých nedostatků. Píše přítelkyni, která začíná teprve vést duchovní život. Velmi moudře jí radí, jak chápat svůj apoštolát. „*Nemůžeme jako kněží hlásat evangelium, můžeme však působit slovem i příkladem. Nemůžeme jako církevní učitelé svou moudrostí hlásat pravdy, jsme příliš uboží, doposud je pro nás největší činností – přemáhat své vlastní já. Vše musíme konat s láskou. I nejnepatrnější obětí můžeme získat duše.*“

Život a utrpení, práce Aniččiny, vše je usměrněno k záchraně duší. Anička trpí, horečka jí zmítá, ale to nikdo nesmí pozorovat. Usmívá se, přijímá návštěvy, šťastna, že každé může něco říci o Boží lásce. Teprve když později odejde poslední návštěva, Anička se oddá svému utrpení.

Aniččin apoštolát patřil nejprve spolužačkám, potom všem, o nichž věděla, že našli štěstí milovat Boha. Její dopisy apoštolují, patří hříšným duším, se kterými se setkala, patří celému světu.

Anička vidí ve všech milostech závazek, poslání apoštolátní. Koncem června roku 1941 píše přítelkyni: „*Končí nám měsíc ohně a žáru Srdce Ježíšova, ale to pro nás neznamena končit, to znamená vrhnout se do těchto bezedných hlubin a oheň, který byl v prvních dnech v nás vznícen Duchem svatým, ten nesmí uhasnout, ten musí hořet a vydávat své teplo a světlo na prohřátí našeho okolí. Je tak mnoho duší, které nemilují Krista. Proto musí být i mnoho těch, kteří jsou šíleně Bohu oddáni. Jsi ve velmi vlažném prostředí, ale co na tom? Pohleď, buď růžičkou mezi trním a vydávej svou vůni i za ty ostatní.*“

2. Maličký boj o duše

Zajímavý záznam má Anička v kapesním zápisníku ze dne 26. 1. 1939. Měla tehdy možnost jít do divadla. Bylo to představení, které mělo poučit. Anička si poznamenala: „*Kdo zvítězí? Je to otázka. Láska k Tobě musí zvítězit. Jak smutné by bylo Tvé Srdce, kdybych se účastnila této radosti. Kde bych byla šťastnější? V divadle, nebo u svatostánku? Jistě u svatostánku. Co bych získala v prvním (v divadle) a co v druhém (u svatostánku)? V prvním trochu vědomostí, možná, že nic, ve druhém duše. Co bude mít větší cenu? Duše, nesmrtelné duše. Ty Ježíši, Ty jsi zvítězil.*“

Anička nesporně převyšovala své prostředí, a přece zvláště mladým lidem dobře rozuměla. Měla pochopení pro obtíže a bouře mládí, když s tím vším za ní přicházeli s prosbou o radu, pomoc a modlitbu. Cílem Aniččina apoštolátu byla Eucharistie. Přivést duše k Bohu Svátostnému, ujistit je o lásce svátostného Ježíše, probudit v duších důvěru.

O každé návštěvě Anička věřila, že ji posílá Ježíš. Proto se jim tolik věnovala. Denně psávala, i v posteli, dopisy vzdáleným známým, o nichž věděla, že důvěřují jejím modlitbám nebo potřebují její pomoci pro svůj duchovní boj. Byla vůdkyní i rádkyní.

Žákyně rodinné školy se k ní utíkaly o radu. Když po II. ročníku opustily ústav sv. Ludmily v Napajedlích, s. Ladislava, učitelka, píše: „*Paprsky své lásky ke Kristu Pánu svátostnému probouzela dřímající city v duších spolužaček.*“ Učitelka jí dovolila, aby navštívila své spolužačky v rodinné škole. „*Žákyně ji vítaly s jásotem. Každá její návštěva u nás zanechala něco příkladného a povzbuzujícího, nejen pro dívky, ale i pro mne,*“ píše řeholní učitelka.

3. Vzpomínka evangeličky – apoštolát úsměvu

Po smrti Aniččině napsala její vrstevnice, tehdy evangelička, která přednesla nad hrobem Aniččiným tklivou báseň: „*Já jsem sama Aničku dlouho neznala, ale častokrát jsem o ní slyšela vyprávět tak zajímavé věci, a pro nás, mládež, neobyčejné, o ní kolovaly. Teprve před dvěma roky, když již byla zachváčena plicní chorobou, jsem ji poznala a hned*

od prvního okamžiku se s ní spřátelila. Cítila jsem v té chvíli, jako by mne nějaká tajemná moc k tomu děvčeti přitahovala.“ K Aničce ji přivedly přítelkyně. Evangelička, pak se stala katoličkou, píše: „Otevřít přišla Anička. Ještě nyní ji vidím usměvavou, s očima zářícíma, z nichž každý mohl číst jen něhu a lásku. A s tím svým milým úsměvem nás mile přivítala: *„Vítám vás pěkně, ovečky, kde jste byly?“* „Přišly jsme za tebou a vedeme ti novou ovečku,“ odpovídají děvčata. *„Já jsem byla v kostele u Ježíška,“* praví zase usmívající se Anička. Připadala mi v té chvíli tak krásná. Bylo na ní poznat, že je šťastná a duševně klidná. „Aničko, kostel není uzavřen?“ *„Ne, ještě tam může jít každý. Já tam tak ráda chodím, vždyť je tam Ježíšek, vidíte?“* a ukázala na stěnu kostela, za níž je oltář. *„Já se tak ráda dívám na tu zed’,“* praví Anička. Mluvila tak zvláštně, ještě dosud jsem neslyšela tak mluvit. Věděla také tolik krásných příkladů, které přímo ukazovaly na její velkou lásku a víru v Ježíše. Mé myšlenky zalétaly k Tomu, o kterém Anička s takovým zápalem hovořila. Byla také veselá, ale svým způsobem. Mluvila jen slova, kterými se i se svým veselím snažila být blízko svému Stvořiteli.“

V klášterních internátech se přihlíží k tomu, aby se chovanky nestýkaly s městskými žákyněmi a aby je nevodily do penzionátních místností. Ředitelka penzionátu, s. S., píše: „Co však jsem měla dělat s Aničkou, když jsem viděla, že svým chováním je víc chovankou než externí žákyní. A tak nezbývalo než dát Aničce vyjimečné dovolení, aby mohla studovat s chovankami.“ Sestra ředitelka končí svou vzpomínku: „Zdalo se nám, že Anička je součástí našeho ústavu. To bylo něco samozřejmého, neboť se zdálo, že ona patří nám a my jí. Její vliv na náš internát byl velmi blahodárný a my doufáme, že i nyní, po své smrti, zůstane duchovní ochranou našeho internátu.“

4. Mladí hledají Aničku

Anička je nemocná, nemůže, kam by ji srdce táhlo – za dušemi. Proto se Pán Bůh sám stará a posílá jí ovečky. Anička se dovede vžít v každou situaci, pochopí starosti a bolesti a zájmy.

V klášteře byly exercicie pro mladé ze Zlína. Exerციátor se zmínil o omilostněné duši, která se v blízkosti kláštera obětuje za exercitantky a vyprošuje mnoho milostí pro doby sv. exercicií. Bystré dívky záhy vypátraly, kdo se to za ně modlí a je u Boha tak mocný. Šly navštívit Aničku. Skupina již je u Zelíkových. Jedna ze skupiny – Marie Fuksová, se obrátí k družkám s poznámkou: „Děvčata, vidíte, jako se lidé chodí dívat na filmové hvězdy, tak my se jdeme podívat na svatou!“ Jenka, která již dříve Aničku znala, vede. Jsou již v Aniččině světničce. Jenka, která poznala dříve Aničku prostřednictvím s. Ludmily, podává Aničce kytici: „Aničko, tyto květiny jsme měly na oltáři při naší polní mši sv.“ – „*To mám ještě větší radost,*“ září Anička. Je živá, plná zájmu o vše, co dělají a prožívají mladé přítelkyně. Odnášejí si jedno: že to není obyčejná dívka – a v duši blaží, že viděly světici.

A opět skupina děvčat u Aničky. Přišly se rozloučit, pojedou domů. Kouzlo trpitelky, která ničím neprozrazuje svou bolest, si je podmaňuje. Tatínek s maminkou se zastavili u děvčat. Od děvčat pohled na Aničku. Vidí nalomený život uprostřed rozvíjejícího se mládí. Mamince vyhrknou slzy. Jako na vysvětlenou říká děvčatům, že Anička ubývá na váze, že je stále slabší. Anička se rozmarně usměje: „*To nevadí, alespoň se budu lépe vznášet.*“ Tatínka – sedláka, který ví, jak potřebuje síly a zdraví, taková řeč zamrazí. Co práce mohlo to děvče vykonat, kdyby bylo zdravé jako tyto. Otec povzdechne: „Ach, takovou jsem ji chtěl mít, jako jste vy. Jste zdravé ... ona tu leží.“ Aniččinou tváří projde stín bolesti, ale záhy se vyjasní a pokoj je opět plný jejího veselého hovoru. Dívky se loučí, Aniččin úsměv jde za nimi. Marie Fuksová potřásá hlavou: „Kdyby člověk nevěděl, že je nemocná, myslil by, že jí nic není, jak je veselá.“ A to je v den, kdy Anička vyznává: „*Nemohu již ležet, někdy ani dýchat, ale mohu milovat, mnoho Jej milovat. Od 1. pátku*

jsem zápasila se 40 – 41 stupni horečky. Tyto dny braly neúprosně mé síly ...“ – teplota neklesala, obtíže žaludeční byly tak značné, že někdy po celé dny Anička nemohla jíst.

5. Svatost – podmínka apoštolátu

„Musíme toužit po svatosti, nechat se unášet za Ježíšem, stále výš, aby prach a špína země nedosáhly našich nohou. Jen tak budou i jiní obohaceni. Nesmíme nechat duše dole, když možno jim pomoci do výšin čisté lásky.“ (16. 8. 1941) Proto Anička používá každé chvílky. Ve dnech, kdy mívala 40 – 41 stupňů horečky, využívá všeho pro duše. „Nemám čas myslet na sebe, jsem tolik zaměstnána dušemi.“ (16. 8. 1941)

Apoštolské duše jsou zraněny soucitem s lidstvem. V lidech vidí děti Boží, bratry Ježíšovy, proto je jí jich líto. V roce 1941 píše Anička: *„Svět potřebuje tak mnoho duší, které by byly jako slunce, dovedly hrát, rozveselovat, těšit. Zdá se, že svět má dosti zábav a veselosti, ale jak je hořká tato radost. Nemůže duši nic dát.“* Anička se proto ujímá všech. Vidí, že každého bližního jí posílá Bůh. Proto, ač sama trpí, nemocná, i v srdci smutná, smutek si vyprosila, dovede potěšit. Co to bývalo smíchu a radosti u jejího bolestného lože!

6. Vše pro spásu duší

V neděli 26. dubna 1941 šla sestra učitelka z Napajedel se svými žákyněmi do dvorany hotelu, kde měly hrát „Velké divadlo světa“. Anička čekala u okna. *„Šla bych velmi ráda se podívat, jak to provedete, ale jen bych tam vyrušovala svým kašlem. Pro mne již není společnost. Mně už je nejlépe zde, v tom mém Karmelu. Budu se však za vás modlit a všechno obětuji za dobrý výsledek, zvláště pak, aby se některá duše obrátila a Jej si zamilovala.“*

Matce několika dětí H. P. píše: *„Chci s radostí vyhovět Vaším prosbám. Je mým štěstím, smím-li vyprávět duším o neskonale lásce a dobrotě drahého Ježíše.“ (19. 10. 1939)*

Dlouhý dopis, celý o lásce Boží, má poznámku: *„Odpusťte mi, prosím, to písmo, píše v posteli. Věřte, kdo mnoho touží, mnoho vykoná.“*

Anička sděluje s datem: *„Sobota, den Panny Marie, říjen 1940. Nesmím kvůli svému slabému zdraví mnoho psát. Má korespondence je dosti rozsáhlá. Činím však vše jen pro Ježíše a duše.“*

Apoštolát drží Aničku při bolestech, nedovolí jí odebrat se k odpočinku. *„Myšlenka na smrt je mi krásnou. Netoužím však ještě zemřít. V nebi již nelze získávat zásluhy. A je tolik ubohých hříšníků, kteří potřebují pomoci.“ (8. 9. 1940)*

7. Mystické Tělo Kristovo a apoštolát

Ačkoliv Anička neměla teologické vzdělání, přece pronikla mnohé hluboké pravdy víry a z nich vyvodila všechny důsledky. Apoštolát koná v důsledku mystického Těla Kristova. Píše roku 1941: *„Jak úchvatné je zamyslet se v tajemství mystického Těla Kristova. Tu je člověk přímo nucen vyčerpat se pro zájmy Kristovy. Zde je cítit tak jasně, jak závisí život jiných na naší námaze.“*

„Dáme-li mnoho, můžeme být jisti, že jiní mnoho dostanou. Ježíš nás ve svém vykupitelském díle nepotřebuje, ale ve své lásce jde až tak daleko, že nás používá, slabých tvorů, ke své pomoci. Za to ovšem musíme být Bohu vděční. Podaří-li se nám někoho získat, pak musíme za tu duši s největší pokorou Pánu Bohu děkovat.“

Apoštolské duše prožívají hlouběji než jiné duše tajemství mystického Těla Kristova. Jsou Jeho údy, proto vše, co se děje s dušemi, prožívají jako svůj osud. Anička píše roku 1937: „Ani nevíš, jak velké štěstí naplní vždy mé srdce, když poznám někoho, kdo miluje Ježíše opravdovou láskou. Velmi mne však bolí neláska světa k Ježíši.“ (bez data)

8. Vše do služeb apoštolátu

„Ve světě je tolik zla. Musíme se mnoho modlit, mnoho obětovat, neboť tolik duší kráčí po pokraji hluboké propasti a netuší, jak blízko jsou záhuby. My, kterým Ježíš již dosti dal poznat svou lásku, nesmíme být nečinnými. Vše, co máme, nechť slouží pro záchranu duší. A je to tak snadné. Uvědomme si to při každé práci, ať je to psaní, šití, čtení, nebo práce tělesná, že právě tento způsob práce žádá po nás Ježíš pro duše. Musíme zachraňovat duše, i když jsme od nich třeba vzdáleni. Zvláště vzpomínejme často na kněze a misionáře a pomáhejme jim svými malými povinnostmi v jejich díle spásy.“ (23. 9. 1940)

Když šel kněz na triduum, Anička ho provázela. „Spěchám s Vámi. Duše potřebují pomoci. Ježíš – láska jistě pomůže. Ač vím, že nic nejsem, a znám svou neschopnost, vím, že Ježíš by učinil vše i beze mne, přece ve chvílích, kdy cítím, jak s velikou rychlostí prchá můj život, pozvedám své sepjaté ruce k nebesům s prosbou, aby mne nenechal ještě zemřít. Toužím trpět, nechť však se děje Jeho svatá vůle. Trpět, trpět vše, čeho je třeba pro záchranu jiných. Duše – jak mocně poutá to slovo, pro ně jsem se rozhodla vše přijmout.“ (23. 9. 1940)

9. Síla k apoštolátu

Anička proto neumdlévala v apoštolátu, protože čerpala z pramene, který nikdy nevyschne – ze Srdce Kristova. Anička přijímala celou duší slova Chautardova, řečená při exerciciích: „Duše je kalich přetékaný Ježíšem.“ Anička to dává jako radu k apoštolátu a píše své přítelkyni: „Je-li duše takto naplněna, může pak poskytnout pomoc i jiným. Zde je znázorněno to úchvatné tajemství. /Anička to nakreslila. – dopis Zd. Machové/ – Ježíš vlévá svou Krev do kalichu naší duše, chce nás mít plné sebe a pak pošle jiné, ty, kteří ještě neokusili Jeho lásky, aby aspoň trochu svažili ‚své zobáčky‘ v Jeho Krvi. Proto budme si vždy vědomi, máme-li prokázat někomu nějaké dobro, že bez pomoci Ježíšovy bychom nic nedovedli. Kdyby nám nedal svou Krev, byli bychom prázdní.“

„Ježíš a duše – ta dvě slova Ti musí dát sílu. Kdyby se Ti někdy zdálo, že už to dál nepůjde, ihned si uvědom lásku Ježíšovu a Jeho řízení po duších a vše lehce půjde.“ Anička těmi slovy staví apoštolát na nejpevnější základnu. To je pohled centrální a neokrajový. Centrální pohled udržuje v klidu, nevede k pohoršení. Kdo apoštoluje s myšlenkou „Ježíš a duše“, ten zbudoval apoštolát na neměnných veličinách, ten nezanechá apoštolátu pro neúspěchy. Ježíš je věčný, duše nesmrtelné. Kdo začal apoštolovat kvůli Ježíši a Jeho duším, nepřestane apoštolovat kvůli světu, nepřátelům a satanu. Pravá láska nikdy nepřestává.

Anička vyzývá přítelkyni: „Budme ochotny ke každé oběti, dávejme všechno a za odměnu si přežme záchranu jiných. Není nic na světě cennějšího než duše. Jedna, jediná duše. My musíme mít rády každého člověka. Cítíš-li k někomu odpor, představ si v duchu jeho duši a jistě aspoň trochu ho budeš mít ráda, a to tím více, čím je ubožejší. Věř mi, i ten největší hříšník mne k sobě táhne a já ho mám tak ráda, jako by byl mým nejlepším přítelem, vždyť má nesmrtelnou duši. Každou chvíli můžeme druhým něco dát. Nesmíme ustát od stálého rozdávaní, nikdo nesmí odejít z naší blízkosti s prázdnou.“

Jak zmíněno, Anička se obětovala za obrácení hříšníků. Prosil jsem ji o modlitbu na úmysl jedné duchovní obnovy. Táže se v dopisu, jak dopadla. „My se sestrou Ludmilou

jsme se rozdělily a vroucně prosily Boha za smilování. Já jsem si vzala na starost Vás, aby Duch svatý Vám vložil na rty pravá slova, a sestřička se modlila za duše, aby nejsvětější Krev nebyla darmo vylita za duše, aby všichni poznali život.“

I všechny dopisy psané v nemoci, často s velkou obětí, mluví apoštolsky. Tak svědčí přátelé a známí, nejen u nás, ale i ve Vídni, kam Anička psávala. V dopisu z prosince mi píše rodina Zelíkova – po smrti Aniččině: „Anička působí na duše. U nás byla jedna velmi zatvrzelá, dala se zaopatřit při pohledu na její obrázek a když si přečetla, co je na obrázku napsáno. Rovněž jiný, který již dlouho nebyl u sv. svátostí.“ A příbuzní končí: „Anička byla takřka knězem naší rodiny. Nosívala nám denně požehnání mše svaté, když jsme my kromě neděle a pátku do kostela nemohli.“

V srpnu roku 1941 říká maminka starostlivě: „Dítě, ty máš zase čtyřicítku a budeš tu sama, my musíme na pole.“ Modré oči Aniččiny se obrátí k mamince, Anička se usměje a praví: „*Nemám čas myslet na sebe, jsem tolik zaměstnána dušemi.*“

10. A nikdo nic nepoznal ...

V červenci roku 1941 přišla v sobotu odpoledne Anička z kostela, kde ji zpovídal důstojný pán Polánský. „*Když jsem přišla domů, byla mi oznámena návštěva jedné slečny učitelky. Přiznávám se, že mi v tu chvíli nebyla návštěva příjemná. Nemohla jsem ani mluvit pro rychlost dechu. Dostavil se kašel. Byla jsem úplně vysílena, klesla jsem v kuchyni na židli – a tak jsem měla přijmout návštěvu? Oddala jsem se cele Ježíši, prosím, aby činil, co chce. Je-li to návštěva opravdu nutná, ať mi dá k tomu sílu. Učiním Mu vše ráda. Vykročila jsem s velikou důvěrou, klidem a povzdechem: ‚Ježíši, pomoz!‘ To je vždy má prosba ve chvílích, kdy se na víc nemohu. Ve chvíli setkání se slečnou učitelkou – jako by vše zmizelo. Kašel ustal, nebylo mi sice o moc lépe, ale navenek jsem byla zcela klidná, veselá, bez nejmenšího projevu únavy. Snad jsem sebe sice nepozorovala, nebylo to v té chvíli mou starostí, ovšem chci vždy všude šířit radost a jas, ale to však Ježíš učinil takřka mou přirozeností. Ježíš vtiskl na mou tvář úsměv i pro ty chvíle, kdy srdce krvácí. Řekla mi to maminka, která pozorovala tu změnu. To se mi děje vždy, kdykoli mluvím s jinými, s výjimkou rodičů. Usmál byste se těm mnohým gratulacím, které přijímám, že jsem nyní již zdravá a tolik veselá. Nechť má každý radost, poděkuji a řeknu, že se mi daří velmi dobře a krásně. Jsem jista, že se tím neproviňuji. Není třeba přece každému sdělovat své záležitosti, a pak – vždyť můj život je opravdu dobrý. Daří se mi tak dobře na obětním oltáři Jeho lásky.*“

11. „Finanční“ obraz apoštolátu

Únor roku 1941: „*Život jedné duše závisí na životě druhého. Chová-li se ona necitelně k Ježíši, nutno, aby druhá pocítila tuto bolest ve svém srdci.*“

Kdykoliv šla Anička do kostela, viděla velkou spořitelnu města Napajedel. Z té spořitelny volí krásný obraz. „*Spořitelna půjčuje potřebným lidem peníze, ale musí zde být někdo, kdo by peníze ukládal. Kdyby nebylo vkladatelů, nemohla by spořitelna půjčovat. Ježíš žádá též takový vklad. A můžeme být přesvědčeni, že mnoho dostanou trpící, dáme-li mnoho, dáme-li všechno. Skutečnost nám ukazuje tak značný pokles vkladů. Proto tak mnohým je odepřena pomoc. Ó, kdyby svět pochopil, že na jednom úkonu lásky závisí život tak mnohé duše. Je hrozné pohlížet na Ježíše, jak trpí. Denně jsem nucena prodlužovat své modlitby. Nechat Ho trpět samého? Ne. Musím trpět s Ním.*“

12. Za kněze

Od útlého dětství jevila Anička velkou úctu ke knězi. Bylo to dáno její láskou k Nejsvětější svátosti. Její duše se zvláště rozhořela v den primice P. Josefa Zavadila, 11. července 1937. Anička byla za družičku a prožívala tuto slavnost hlouběji než mnohý dospělý. V P. Zavadilovi se jí dostalo velké pomoci pro duchovní život.

Anička podávala své oběti za kněze a za duše. Myšlenka pomáhat kněžím je jí pramenem radosti. Ví, že tím pomáhá Ježíši v Jeho spasitelných plánech. Ví, že oběť podaná za kněze je velmi účinná a velmi významná. Pomoc knězi znamená pomoc duším, pro které bude kněz pracovat. Anička vidí útoky pekla a ideální svaté kněze. Proto se tolik za ně obětuje. A její pochopení jde až k pravým kořenům svatého kněžství.

V únoru roku 1940 píše: „V pátek večer, když jsem klečela před svatostánkem a modlila se o svaté kněze, napadlo mi, že je nutno nejen se mnoho modlit za kněze, ale mnoho obětovat za mládež a děti. Vždyť z nich vyrostou budoucí kněží a jejich matky.“

Anička se modlí o svaté kněze, vyprošuje kněžím Božího požehnání, zvláště, když jsou na vinici Páně, učí druhé úctě ke knězi atd. Láska je vynalézavá.

13. Aniččiny dopisy, hlavní nástroj apoštolátu

Láska Kristova pudí nás. Aničku pudila Kristova láska k duším. Byla sice upoutána na lože, ale ani to nezmenšilo touhu hledat duše. Anička jde za dušemi svými dopisy. Dopisy jsou nám nejen projevem Aniččina apoštolátu, ale jsou obrazem jejího nitra. Životopisec analyzuje skutky, dohaduje se citů, ale dopis, psaný upřímností, o níž v případě Aniččině není pochyby, to je skutečnost neklamná, je to autobiografie. Rozmnožili jsme několik krásných dopisů Aniččiných. Čtenář, úředník pojišťovny, píše: „Víte, co jsme se ženou po přečtení tohoto dopisu řekli? Že je to opravdu světice, vždyť z každého jejího slova lze poznat vysokou míru osvětlení Duchem svatým. Četli jsme to s hlubokým pohnutím, neboť každé slovo dojímá až k slzám; s jakou čistotou a vroucností je nesené.“ (Brno 25. 11. 1943)

Anička psávala mnoha lidem, nejvíce svým spolužačkám, známým, duchovnímu vůdci a všem, kdo ji o něco požádali nebo o nichž se dověděla, že potřebují její pomoci. Anička píše kněžím, řeholnicím, přítelkyním, vdaným ženám, jinověrcům a prostě všem, kdo ji o to požádali.

13.1. Styl dopisu

Dopisy Anička začíná a končí zcela všedně. Je to dík za dopis, prosba za prominutí, že píše pozdě. Jen několik dopisů prozrazuje, že Anička opouští metodu apoštolátní. A konec dopisů? Tak všedně: „Líbá Tě a moc pus Ti posílá Tvá Anča.“ Ale ta stať, hlavní osa. Jsou to vše úvahy o duchovním životě, mluvící láskou k Ježíši, volající k lásce. Každý dopis volá po odevzdanosti do vůle Boží. Anička se zmiňuje též o sobě, aby měla příležitost říci, jak má ze všeho, co Bůh posílá, radost a aby tak měla důvod mluvit o radostné odevzdanosti do vůle Boží. Záhlaví dopisů je „*Ecce Jesus!*“ – nebo „*Ave Maria!*“ – jindy „*Ano, Otče.*“

Anička je pedagog. Své apoštolské dopisy i hovory začala o novinkách, o tom, co zajímá, těší, bolí duši, s níž se setkává. Pak přechází na náboženské pole a vkládá do dopisu hluboké náboženské pravdy duchovního života a končí zase obyčejně, například: „*Končím a posílám Ti mnoho pozdravů a pus, Tvá Anka.*“

Jindy končí prosbou o modlitbu a ujištěním, že se Anička za adresáta modlí, že ho doporučí ochraně Panny Marie a Božského Srdce Páně.

„Má dobrá ... miluj stále více Ježíše. Modlím se za Tebe ... žehnám Tě na čelo. Tvá Anička.“

„Prosím Tě, pamatuj také někdy v modlitbě. V náruč Božského Srdce Tě kladu. Tvá Anička.“

Píše-li spolužačce, pak nejprve jsou to všední zprávy, které mohou zajímat čtrnáctileté děvče, ale pak Anička zcela nenápadně přejde na jiné téma. Například 8. 9. 1940: *„Máš teď mnoho učení, ale z lásky k Pánu Bohu to všechno půjde, vid'? Víš, N. N., nezapomeň nikdy, že musíš denně působit mnoho radosti Kristu Pánu. Nepodléhej vlivu svých spolužákyň, žij v přítomnosti Ježíše, pak ten okolní svět Ti bude lhostejný.“* (Ostatně celý tento článek je většinou čerpán z dopisů.)

Připojujeme závěr jednoho z posledních dopisů Aničky přítelkyni: *„Milá Zdeničko, dnes již končím. Nevím, kdy Ti budu moci zase psát, ponechávám to na Ježíši. Doposud mi dává Ježíš dosti sil, ale přijde doba, a snad již brzy, kdy mi vezme úplně všechno, a pak mi jistě, Zdeničko, odpustíš, když pro nemoc Ti nebudu moci psát. Jsem šťastna, že mne Ježíš nešetří, ani netušíš, jak krásné jsou pro mne všechny bezesné noci. Jsou chvíle, kdy nedovedu nic jiného než trpět. Miluj mnoho Ježíše. Často chod', Zdeničko, k sv. přijímání. Ó, kdybys věděla, jak mučí touha, když Jej nemůžeme přijmout. Chtěj vždy jen to, co chce Ježíš.“*

V ránu Božského Srdce Tě kladu, prosím, aby Ježíš naplnil Tvé srdce největší láskou. Od svátostného Srdce Ježíšova Ti žehná Anička, oběť Ježíšovy lásky.“

Ve Zlíně měl být duchovní týden pro mladé. Dívky prosí Aničku, aby se za ně modlila. Anička odpovídá Štěpánce (už zemřelé): *„Milá Štěpánko a celý katolický kroužku ... mám radost z Vašeho štěstí a těším se s Vámi na ty svaté dny duchovního týdne. Již nyní ve svých modlitbách a obětech na Vás pamatuji. Pán Bůh je tak dobrý, On ve své lásce vloží na rty p. Dr. H. ta slova, jež jsou Vám nejvíc potřebná. Pán Bůh nám chce mnoho dát, záleží na tom, kolik si vezmem. Nutno v těch dnech otevřít srdce pro všechny milosti a oddat se Ježíši cele. Pak i ten obyčejný a jednotvárný život kolem nás stává se krásnějším, protože v něm spatřujeme lásku Boží. Ježíš nás bezmezně miluje a tento plamen Jeho lásky se stále rozmáhá. Přitiskněme se co nejúžeji na toto Srdce a prosme, ať smíme hořet také láskou. Musíme Jej mnoho milovat i za ty, kteří Ho nemilují ... Čím více ustoupíme se svým já, tím větší místo zaujme v nás Ježíš. Mládí potřebuje být tolik silné, tolik statečné, a to jedině dokážeme s Ježíšem ...“*

S mou nemocí je to stále stejné. Jsem velmi slabá. Ale věz, Štěpánko, že není nic krásnějšího, než být obětí, dávat mnoho Pánu Bohu a nechtít nic, než co On chce.

Ujišťuji, že se budu za Vás modlit. Je mi radostí splnit tuto Vaši prosbu.

V ochranu Matičky nebes Vás poručím.

V Kristu Anička Z.

(13. 8. 1941)

14. Apoštolát po smrti

Dne 2. září 1941 jsem viděl Aničku naposled. Mluvili jsme o věčnosti, o zájmech Církve svaté, o potřebě svatých, živých obětí. *„Aničko, až budete v nebi, nebudete zbavena starostí o spásu duší. Lásky nikdy nepřestává.“* Anička se zadívala do dále – jistě do věčnosti – a odpovídá: *„Budu stále prosit a pomáhat.“*

XX. SMÍR

1. Oběť smíru

Na Aniččin hrob jsme napsali: „Dobrovolná oběť lásky a smíru za duše.“ Je prostým důsledkem lásky, že chce dobro milované bytosti. Pravý duchovní život znamená život Krista Pána v nás a tudíž i Jeho Srdce v nás. Z toho vyplývá, že taková duše cítí city Ježíšovy. Již nežijí já, ale žije ve mně Kristus. A city Ježíšovy? Radost z oslavy Otce, spásy duší, z úspěchů vykupitelského díla, z lásky k Církvi svaté, k Panně Marii atd. A toto vše jako by se přelévalo v duši, milující Krista, mezi Kristem a duší je trvalé spojení i společenství citů.

Proto takové duše přestávají žít sobě, žijí Kristu a Jeho zájmům. Jejich život modlitby vyproští se záhy ze žebrání jen prosebné modlitby. Takové duše vzaly si osudy díla Kristova za své výsostné zájmy, pro ně žijí, v nich se ztrácejí, zcela obětují ...

Když smírná duše vidí, co duší mocí pekla hyne v hříších, když jsou svědky, jak se svět rouhá Kristu, Církvi a Panně Marii, chtěly by samy zachycovat rány, mířené na Srdce Boží. Jsou s Kristem, těší Krista, dávají náhradu za zločiny světa.

Duše smírné, smírné oběti, vpravdě šťastné duše, které našly to, čím se lze nejvíce přiblížit k Srdci Kristovu, čím si lze k odměně zavázat samého Boha.

Když někdo k Vám lidem ve dnech Vašich starostí přišel, potěšil, pomohl a dokázal, že Vám rozumí, že s Vámi cítí, na takovou šlechtnost nezapomínáte. Tak duše smírných obětí jsou Ježíši z nejmilejších.

Anička ve svých rozjímáních na Srdci Krista Pána pochopila zájmy Boží. Proto nese v duši s tak velkou odezvou každou zprávu o zlých lidech, o hříších. Chce být smírnou obětí. Vše, co koná a trpí, podává Ježíši pro útěchu na odčinění hříchů druhých.

Anička hovoří s Kristem Pánem: „*Znáš mé touhy, a přece jako bys neslyšel. Ó, stačí mi to mlčení, Bože můj. Jsem obětí, pro mne je jen obětování ... Spínám ruce, ó Ježíši, o úplné zničení, o ukřižování ...*“ A tak to, že Anička se Bohu nabídla za oběť, je jí důvodem – vše dát, vše snášet, trpět, všeho se vzdát ...

Anička chce být těšitelkou Krista Pána a vede k tomu i druhé. Proto hovoří takto s Pannou Marií: „*Matičko Boží, protože tolik toužím přivést duše k Tvému Synu, zapřísahám Tě, přenes a přednášej často mé prosby, oběti a modlitby Ježíši za spásu duší a ujisti Jej, že jsem ochotna podstoupit všechna muka, duševní i tělesná, jak a kdy bude chtít. Jen ať duše jsou zachráněny. Což není mým úkolem zcela být obětována? Jsem zničena, když vidím, jak velká je bolest Ježíše. Kéž bych mohla aspoň trošinku Jeho Srdce potěšit.*“

2. Jak Anička chápe obětování se

V dopise Zdeničce Anička píše: „*Nemohu v noci spát, a je to pro mne i při všech bolestech krásné. Jsem vzhůru se svým drahým Ježíšem, tolik Mu toho říkám a prosím za všechny mé drahé. Jsem šťastnou obětí Ježíšovou.*“

Nyní, když jsem začala o oběti, chci Ti odpovědět na Tvou otázku. Ano, Zdeničko, obětovat se z lásky je největším dílem, které může člověk vykonat. Je to kus heroismu. Je k tomu třeba hodně síly a mnoho milostí. Obětovat znamená něčeho se zříci, dát něco nesmírně drahého. Dát, dát to nezištně a ráda, nikdy nelitovat, že jsem se toho vzdala. Jsou různé oběti – mohou to být oběti hmotné, ty ovšem nevyžadují tolik sebezáporu. Může to však být i oběť sebe samé. Ovšem k takovému obětování své vlastní bytosti Bohu musí být vše důkladně promyšleno. Víš, mám na mysli nabídnout se jako zápalná oběť. Víš, co jednou Pánu Bohu dám, bylo by zbabělostí žádat zpět. Proto je nesmírně nutno, nemám-li plné jistoty, že to žádá po mně Ježíš výslovně, a chci-li Mu sebe v oběť přinést, abych se

raději otázala zpovědníka. *On na místě Božím mi poradí. Dát něco znamená nemít na to již právo. Ježíš může dělat se svou obětí, co chce. A duše na to odpovídá: „Ano, chci jen to co Ty.“ Vyžaduje to mnoho síly. Člověk sám takových obětí není schopen. Ale věř mi, kolik to přináší štěstí, nemít ničeho, být odkázána na milost a nemilost svého Miláčka. Věř mi, že Ježíš takovou duši, která se Mu oddá, vede s sebou až na Kalvárii. Neušetří ji ani těch největších muk. Teprve až je úplně přibita, až už zde není opravdu nic, když utrpení ji úplně strávilo, pak teprve je konec jejímu obětování. Jen láska dovede jít tak daleko, k úplnému vzdání se sebe. Ježíš je láska, která takové duši, která se vzdala sebe, posílá nesmírně mnoho utrpení, proto bolest a utrpení je jedinou radostí takové duše. Dalo by se mnoho psát o oběti.“*

Anička touží po smíru bez ustání. Nedlouho před smrtí píše s. Ludmile: *„Zdá se mi nutným, aby každý okamžik stáhl naše rty, svět potřebuje oběti, a kdyby náš okamžik byl slastí, co bychom skutečně obětovali?“* – *„Nechci na zemi pít medu.“* – *„A smír má být úměrný tomu, čeho chceme dosáhnout, aby vzrostla v duších láska, nutno trpět z lásky.“*

3. Ne pohoršení, ale důvod k oběti

„Ježíš trpí, bolí mne, že Ježíš trpí.“ Tento výkřik se ozývá velmi často v Aniččiných dopisech i hovorech. Anička je zvláště v noci u Srdce Páně. Prožívá s maximem starostí utrpení, jehož se dostává Spasiteli od lidí v noci a ve dnech hýření. Píše přítelkyni v červnu roku 1941: *„Musíš-li slyšet nepěkné řeči, v duchu odprošuj Ježíše a říkej Mu nějaké povzdechy.“*

Kdysi byla Anička svědkem nelásky. Přátelé se báli, aby to Aničku nepohoršilo. Anička na to odpovídá: *„Můj krásný Karmel bude náhradou. Čím více budou jiní myslet na sebe, tím přísnější bude k sobě malá karmelitka a v čem bude vidět jinde volnost, tam se nechá dobrovolně spoutat.“*

4. Ne smrt a nebe, ale oběť

Když se hlásily známky smrti, píše Anička: *„Smrt, jež by mě měla odpoutat od země, to věčné spojení s Ježíšem, to vše je velmi krásné, je to příliš velká milost zemřít. Ponechávám to na vůli Ježíšově. Jen prosím, abych směla být obětována za duše ... Nyní mi poslal Ježíš novou přítelkyni ... Toužím tolik tuto duši dát Ježíši, modlím se tolik za ni. Naše rozmluvy jsou jedině o Pánu Bohu. Prosím vždy Ježíše, aby mluvil v její přítomnosti sám mými ústy. Dosud jsem s ní nemluvila o přestoupení do Církve. Zdá se mi, že by se jí to příliš hluboce dotklo. Jednám o tom jen s Ježíšem. S radostí ji vždy přijímám. Je mi tolik drahá její duše.“*

„Ježíši se musí stále působit radost. Kéž nemusí již tolik trpět.“ To je Aniččina touha. Kdysi se doslechla o zničení nenarozených životů. *„Plakala jsem, když jsem zvěděla tu hroznou pravdu. Toužím nebýt šetřena, toužím Ježíše tolik milovat a vše, vše Mu dát, protože jiní Mu tolik odpírají. Je nemožno zůstat lhostejnou, kde je nutno tolik vyprosit. Pokud jen trochu budu mít síly, pokud jen trochu budu moci, neustanu plnit obětní patenu. Zloba světa je příliš velká, proto naše láska k Němu nesmí mít mezí. Chtěla bych Ježíši dát mnoho lásky, tolik, aby zakryla nevděk světa.“* (23. 8. 1940) *„Svírá se mi srdce, když vidím lidi, kteří jsou živými mrtvolami. Poklekám často u nohou Spasitelových prosíc: „Ježíši, ne, ještě ne zemřít, ale trpět za ubohé duše. Čiň však, co Ty chceš.“*

Kdy lze nejvíce vykonat? Anička to našla. *„Mým štěstím je trpět. Ve chvílích, kdy teplota mne úplně vyčerpává, poklekám k modlitbě ve své světničce, pohlížejíc na svatostánek, ač se stěží držím na kolenou, přece vím, že v těchto chvílích mohu nejvíce.“* (23. 8. 1940)

Když jsem jel na misie a prosil Aničku o modlitbu, odpověděla mi v témže dopise: „*Již dnes se rozbíhám za Vámi na misie. To dobré Srdce Páně, jak by mohlo oslyšet? Chci trpět, jen aby druhým bylo pomůženo.*“

5. Na hlubiny smíru

Anička si ve skrytu srdce vyprosila, aby na ní nebylo vidět jejího utrpení. Pán Bůh ji vyslyšel. Nikdo by nehledal tolik bolesti v jasných pohledech a úsměvech. Slyšme Aničku: „*Noci jsem ponechala Jemu, Ježíš přijal. Prožívám noci nesmírně krásné. Většinou bez spánku, s mnohými nevolnostmi těla a různými mukami duše.*“ Anička se táže: „*Co říkáte o těchto slovech? Chceme-li dát náhradu za nějaký hřích, musíme úplně prožít jeho ošklivost a vytrpět všechna muka, která s sebou hřích přináší. Nerozumím tomu, co se se mnou někdy děje. Ježíš to však jistě chce. Když jen malinko usnu, brzy se probudím se zvláštními pocity. Jsem vzhůru, a přece úplně bezvládná, jakoby ponořena ve spánek. V mé duši tak zvláštní trýzeň. Obvykle se jedná o nějaký hřích, jehož ošklivost mne tolik mučí. Prožívám to tak citelně, jako bych sama se ho dopustila. Ty hrozné výčitky svědomí, ta strašná muka tak bolestně zranit Ježíše. Samá hrůza mne obklopuje. Ujišťuji Ježíše, že Ho miluji a neprosím o zmírnění té prudké hry. Ráno je lépe, jsem jen unavena. Ó, jak ubozí jsou hříšníci, tak hrozné je těšit. Vždy však přijímám s radostí, ano, s touhou noc, protože Ježíš mi dal pocítit, že lze tím pomoci duším.*“

Tato trpitelka dala nám nahlédnout na hlubinu smíru. Vzpomeňme svého Spasitele. Největší Jeho mukou bylo, když se na hoře Olivové jakoby zasnoubil s našimi hříchy. Ten, jenž hříchu neučinil, stal se pro nás hříchem.

Hříchy lidstva vzal na sebe, učinil je jakoby hříchy svými. Spojily se tu absolutní, nejzávratnější propasti. Ten, který je svatost sama, přijímá hřích; Ten, jenž je Otci zcela až na smrt oddán, přijímá a svými činí všechna rouhání. Ten, jenž je láska sama, přijímá a svými činí všechny zločiny, násilí a ukrutnosti. Ten, jenž je čistota sama, přijímá a svými činí hříchy smyslnosti a nečistoty. Jak by ti bylo, kdybys měl nosit šat po nějakém odporném člověku? A což, když Bůh vezme na sebe všechno to, co celou svou bytostí a podstatou božsky nenávidí? Tak chápeme, že Bůh svým smírným obětem, které láskou vedeny, hříchu se vystříhají, snaží se jen o projevy lásky, těmto dává pocítit hrůzu hříchu, aby tím větší soucit měly s dušemi těmito hříchy obtíženými ...

6. Být obětí za duše

„*Jaké to štěstí,*“ píše Anička své přítelkyni Z. M., která vstoupila k premonstrátkám na Sv. Kopeček, „*být ukřižována s Ježíšem. Je k tomu třeba jen naše ochotné ‚Ano.‘ Stojí to sice mnoho, ale jsou zde duše, za které je nutné mnoho obětovat. Žízeň po záchraně jiných musí v nás stále vzrůstat. Jaké štěstí, moci zachycovat Krev Ježíše, ale raději prolévat svou. A záleží mnoho na tom, kolik dáme. Dáme-li mnoho, jiní dostanou mnoho. Jak úchvatné je tajemství tajemného Těla Kristova. Mnohé milosti jsme dostaly jen proto, že jiní za nás prosili. Je nutno být zápalnou obětí, která dnem i nocí svým žářem osvětluje okolí a nezapomíná, když všichni zapomněli, že jsou zde trpící duše, za něž nutno trpět, že se kněží vyčerpávají na vykupitelském díle.*“ (24. 3. 1941)

Má na mysli zvláštní obraz, když radí své nemocné přítelkyni: „*Vše obětovat za hříšníky, svět potřebuje mnoho kalichů, naplněných Ježíšem. Nyní je naším úkolem plnit Ježíšem kalich a nechat přilétajícím holubicím svlažit zobáčky v Jeho Krvi. Chci tím říci, že vše, co nás za celý den potká, vše, co zraní nebo způsobí radost, to vše nechť je občerstvujícím nápojem hříšníků.*“

Na 1. pátek v září roku 1940: „*Stále myslím na záchranu duší. Ať je mé zaměstnání jakékoliv, je konáno pro duše. Nemohu jinak, než svými malými povinnostmi jiným pomáhat. Vždyť nezáleží na tom, jaká je práce, ale kolik je v ní lásky.*“

Apoštolát Aničky je proto tak krásný a velkorysý, že jeho poslední příčinou je Ježíš a láska k Němu. Anička dne 13. 11. 1939 píše: „*Vid'te, že by bylo krásné, kdyby celá země spočinula v náručí Božím! Stále prosím Ježíše, aby dělal se mnou, co chce, jen aby zachránil mnoho duší. Jsem ochotna zřici se všeho. Myslím, kdyby na věčnosti všechny tyto duše směly spočinout na Srdci Božím, a já bych zůstala drahým Ježíšem nepovšimnuta. Byla bych šťastna – a mým štěstím by byla radost a štěstí a blaženost těchto duší.*“

XXI. NEZIŠTNOST

Žádostivost v nejrůznějších formách je pramenem všeho zla. Je to odvrát člověka od řádu Bohem stanoveného. Bůh je cílem a měřítkem všeho. Čím více duše v sobě přemůže sebelásku, tím příměji a neodvratněji směřuje celým životem k Bohu. Čím více se ztrácí člověk sám, tím dokonalejší vede život. Je to jistě jedním z nejžalostnějších omylů, když mnohý člověk vyplní svůj náboženský život starostmi o to, co by potřeboval a co by chtěl a jak by toho dosáhl. Čím více je umlčena sebeláska, čím dokonaleji rozhoduje to, co a jak Bůh chce, tím statečněji člověk je rozhodnut Bohu sloužit a to tak a tam a za těch okolností, jak sám Bůh chce. To je tím neklamnější důkaz, že v té duši žije Bůh, že ta duše je vedena Duchem svatým. Vyklidit zcela své já, aby naše nitro mohl zcela zabrat Bůh. Nechtít své a sebe, ale Boha.

Aniččin život se vyznačuje příkladnou nezištností. Tato duše se vymanila ze zajetí malinkého já, ona se ztratila v nekonečném Božím Ty. Anička praví: „*Pane Ježíši, můžeš na mne zapomenout, jen nezapomínej na duše.*“

Anička chce být jednou z velkomyslných duší. Anička řekla: „*Jak je krásné, smím-li spočinout v náručí Ježíšově, mnohem šťastnější však je, smím-li Mu být místem odpočinku a útěchy. A kdykoliv se probudí, může hned rozdávat slast a útěchu všem lidem, na mne však nechť zapomenou, postačí mi Jeho spánek. Jeho láska nezůstane nic dlužná – ale já, já nechci odměny, chci jen, aby Jej duše více milovaly. Jen Jej milovat a činit Mu radost. Více nechci nic.*“

„*Ježíš žíznil po velkomyslných duších, kterým by se utrpení stalo radostným, kterým by pro Něho nebylo nic těžké. Bud'me velkodušnými a milujme Ho bezmezně jen pro Něho samého.*“

V červenci, kdy Kristu Pánu dala vše, kdy pociťovala, jako by země již nebylo, píše: „*Chápu nyní, že není třeba cítit, když něco dávám. Jak je krásné, nemít žádného ukojení. Ježíši, chci jen Tebe. Netoužím po cítění Tvé lásky. Chci milovat, aniž bych věděla, zda jsem milována. Žiji jen pro Ježíše, sobě umírám. Ach, to štěstí, že zde již není nic pro mne, jen pro Ježíše. Dej, ať stále sobě více odumírám, ať zůstanu zapomenuta a neznáma.*“

V jedné modlitbě o velkou lásku k Ježíši, když celé srdce Mu odevzdala, ujišťuje: „*Nechci žádné odměny, jen Tobě chci působit radost.*“

Pro takovou nezištnost měla Anička svůj vzor opět v Ježíši samém. „*Ježíš zemřel, od celého světa opuštěn, a přece to byla smrt za celý svět – z lásky.*“

„*Jak je krásné nemít v lásce žádného opojení. Milovat a dávat, aniž víme, že jsme milováni. Ale jsem jista láskou Ježíše.*“

Anička se vzdává i toho: „*Vím, že Ježíš mne miluje.*“ Ale když jí to Ježíš dává poznat, je za to vděčná a činí z toho novou obětinu.

Anička z touhy, aby byla neznámá ve svém utrpení, prosívala o utrpení pro noci. Nesnesla, aby někdo mluvil o jejích bolestech. Říkávala: „*Věřte, jsou to pro mne větší muka, chválí-li mne svět. Nechci umírat v náručí světa.*“ Do deníku si napsala: „*Miláčku*

mé duše, nezapomeň, že jsem malá, bílá chudobka Tvé lásky. Netoužím, aby mi byla věnována nějaká pozornost. Skryj mne ve stínu vysoké trávy, abych všecku krásu, kterou jsi mi dal, mohla mít jedině pro Tebe. Ježíši, skryj mne v hlubinách svého Srdce. Jen Tvoje jsem, jen Tvoje. Jsem nesmírně šťastna, i když se má duše nalézá v tak velké tmě. To mi nevadí, jen když Ježíš má radost. Mně postačí víra, že jsem Jeho a On můj.“

Druhé pole, na němž se objeví nezištnost, je apoštolát. Je krásné získávat Kristu duše a naději na odměnu, ale krásnější je spokojit se se štěstím zachráněných a radostí a slávou Kristovou. Kristus ovšem nezapomene odměnit i sklenici vody z lásky podanou.

Dne 13. 11. 1939 píše Anička: „*Viďte, že by bylo krásné, kdyby celá zem spočinula v náručí Boží! Stále prosím Ježíše, aby dělal se mnou, co chce, jen aby zachránil mnoho duší. Jsem ochotna zřít se všeho. Myslím, kdyby na věčnosti všechny tyto duše směly spočinout na Srdci Božím, a já bych zůstala drahým Ježíšem nepovšimnuta, byla bych šťastna – a mým štěstím by byl pohled na radost a štěstí a blaženost těchto duší.“*

1. „*Hořet – svítit – mlčet*“

Ve svém deníku 1. června 1941 Anička touží: „*Hořet a svítit – mlčet však o svém spalování. Hořet jako svíce, utajené pro všechny a skryté i před těmi, jež milujeme. Ó Bože, nechej nás otevřeně a plně svítit, ať však nikdo nevidí naše spalování, ať nikdo neví, že jdeme cestou obětí, kterou Ty, Bože, činíš tak blaženou.“*

„*Myslím, že v tom spočívá pravá nezištnost, když nechceme ani v obětech cítit uspokojení, když s radostí pohlížíme na to, jak jsou ubohé výsledky našich tužeb a námah.*

Je krásnější a těžší uchopit a vzít a s radostí přitisknout ke svému srdci to, co právě nechci, co je opakem mé touhy.“ (23. 9. 1940) V duchovním deníku ze září roku 1939 si Anička poznamenala: „*Nic nekonám, abych něco získala. Všechny oběti jsou jen pro potěšení Ježíše a pro získání duší. Netoužím po své radosti, ale po radosti Jeho.“* Šťastná Aničko, na Tebe bude božsky štědře pamatovat Pán Bůh sám.

XXII. *RADOST*

Být šťastným je umění. Být opravdu v hloubi duše šťastným, v různých utrpeních a zvláště tenkrát, když se očividně ztrácí to, co u lidí bývá považováno za pramen, snad nejhlavnější pramen štěstí – zdraví – tehdy být šťasten, tak šťasten, že to štěstí z duše sálá, to je výslednicí velkého sebezapření a důkazem vítězství jednoho z největších. To dovede duše, která pochopila, že nutno osvobodit se ze všeho, co není Bůh, aby Bůh, Dobro nekonečné, mohl nastoupit na místo toho, co mohlo dávat jen chvilkové a časné radosti. Místo pramenů radostí pozemských otevírá se pramen radostí nadpozemských.

Anička zjevně spěla i dospěla k tomuto vítězství. Aničku nebylo nikdy vidět smutnou. Vysvětlením tohoto tajemství je Aniččino slovo. „*Vše, co se s námi děje, podává nám Ježíš, a co nám podává Ježíš, na to se přece musíme usmívat.“* Známe desítky duchovně snaživých, kterým tato slova Aniččina byla světlem, povzbuzením; Anička tím postojem k bolesti, ke všem možným ztrátám, k unikání života, k pronikání duchovní opuštěnosti, prostě uskutečňuje do důsledků víru v Boží Prozřetelnost, která je výslednicí nekonečné Boží moudrosti a lásky, jež to s námi nejlépe myslí. Anička uměla vše proložit úsměvem a radostí a ten úsměv si nesla i na věčnost. Stálý úsměv – často i při velkých bolestech – byl kouzlem jejího apoštolátu. Věci, které jsou obvykle lidem důvodem k bolesti, byly Aničce důvodem k větší radosti. „*Čím více mi vezmeš, tím více mi musíš dát sebe /Ježíši/.*“ V červnu před svou smrtí roku 1941 praví: „*Přijímejme každý okamžik jako dar, který náš Otec dobře promyslel. Stlačí-li nás k zemi, aby náš výšvih vzhůru byl větší. On často ve své*

lásce jde tak daleko, že nám se zdá Jeho jednání kruté. Ach, Ježíši, Ty nejsi krutý. On nás jen tolik miluje. “

Když člověk pochopí, že všechna Boží dopuštění, všechny rány jsou jen důkazy Boží lásky, pak již nic nemůže být, co by ho připravilo o radost. A přece zcela zjevně spěla Anička k smrti – a věděla to, a přece to píše kandidátce učitelství: *„Život na zemi je krásný, žel, že mnozí nedovedou tyto krásy nalézt. “*

Již v roce 1939 čtrnáctiletá píše své přítelkyni K. H.: *„Láska je též plna veselosti. Čím více bolesti, tím šťastnější úsměv na tváři. Žádný nesmí poznat, že trpíme. Ponechat se úplně milosrdné lásce, nechť s námi činí, co chce. Žít z lásky, trpět z lásky, zemřít z lásky. “* (konec května roku 1939)

V deníku 5. 8. 1939: *„Jak krásné je skryté utrpení, jak mnoho štěstí skýtá. Ježíši, dej, abych žila tak, aby žádný nevěděl, že trpím. Děkuji Ti za tu milost, že čím více mne něco bolí, tím více se dovedu usmívat, ba je mi tak krásně, že bych zpívala samou radostí. “*

Řeholní sestra Sv. Kříže s. V. vzpomíná: *„Viděla jsem kdysi Aničku na chodbě a tázala jsem se jí, jak se má? – ‚Dobře,‘ řekla s úsměvem. – Co pořád děláš, kašleš? – ‚Ano, vyhrávám Pánu Bohu.‘ – A jak vyhráváš? – ‚Ano, třeba ráno. Musím vstávat o hodinu dřív, abych přišla na mši svatou. Napřed hodně dlouho dělám muziku, pak se oblékám, a když jsem hotova, je čas na mši svatou.‘ Vykládala to s veselím. “*

V prosinci roku 1940 píše Anička novicmistrové na Sv. Kopeček ctihodným sestrám premonstrátkám: *„Již po celý advent jsem vězněm své cely a budu snad i po celou dobu vánoční. To však neumenší mé radosti. Čím silněji udeří Bůh v klávesnici mého srdce, tím jasněji bude znít píseň lásky. “* Toto umění je u Aničky tím cennější, když uvážíme, že v nemoci chodit na mši sv., bylo pro ni velkou obětí.

V duchovním deníku z února roku 1941, kdy již nebylo pomoci, mezi jinými si poznamenala předsevzetí: *„Skrýt, pokud možno, svou nemoc úsměvem, být obveselovatelem svého okolí. Trpět skrytě, šířit úsměv a štěstí. Pane Bože, jak jsi dobrý. “*

V kapitole o Aniččině lásce k bližnímu setkáváme se ještě s těmito myšlenkami: *„Být nemocná a velmi vážně, a přece si vzít na sebe za úkol obveselovat druhé, to je jistě velký apoštolát radosti. “*

A Anička nám vysvětluje hlouběji pramen pravé radosti: *„,Okuste, jak sladký je Pán.‘ Těmi slovy chce říci: Tělo, lidé, svět, mohou nám připravit bolesti. Ale je tu Pán, je tu vnitřní hluboká radost, jakou dává Pán Bůh. Ta je silnější, hlubší, cennější, trvalejší, proto vítězí nad bolestí. Přistupujme k Bohu, jenž je pramenem našich radostí ... “*

Anička si uchovává radosti, i když se jí Kristus Pán jakoby skrývá, uniká. Když v roce 1941 přišla opět vyprahlost a opuštěnost, Anička odpověděla svým způsobem: *„Čím více mě chce okamžik od Něho vzdálit, tím větší je můj spěch k Němu. Nikdy, nikdy Ho neopustím; bude-li mi stále unikat, budu spěchat za Ním. Sedm týdnů, co mě Ježíš učinil vězněm mé cely, mne nezavalovalo radosti. Denně nalézám nové a nové krásy. Isem dítětem, jež vše těší, vše pro ně je krásné, vše dovede upoutat. Vše mě tiskne na Srdce Boží a činí šťastnou, i když smím trpět ... “*

XXIII. MYŠLENKA NA NEBE

Čím více duše poznává Boha, tím více touží po spojení s Ním. To je ona nostalgie duší omilostněných. Bývá jim smutno na zemi, touží po nebi, ne ovšem kvůli sobě, aby již byly bez obětí, ale kvůli Bohu, aby Jej mohly čistěji a vroucněji milovat. Jdou tak ve šlépějích sv. Pavla, který touží být zbaven pout pozemských, aby byl spojen s Kristem.

Anička se modlí: *„Můj Bože, jen Ty víš, jak toužím po drahé vlasti, kterou je nebe. “* Další výrok už prozrazuje skutečnost a zkušenost, že totiž duše, které milují Boha, prožívají již zde záblesky, tušení radostí nebeských, a to obvykle v té míře, v jaké se jejich láska svým žářem a čistotou blíží lásce nebešťanů. Anička píše: *„Nevím, jak bych si měla*

představit nebe, mým nebem je Ježíš. Však z lásky k Němu chci zůstat, jak dlouho bude chtít, ve vyhnanství této země. Staň se vůle Tvá.“

Přítelkyni píše v červnu roku 1941: *„Jsmo stvořeny pro věčnost. Život náš – cesta do nebe. Ó, jak nás to musí uchvátit: ‚Jdu do nebe‘.“* Anička šla radostně k nebi, ale chtěla jít tak dlouho, jak se Pánu Bohu zlíbí. Anička chce prosadit svou vůli jen v touze milovat mnoho a mnoho trpět. Ostatní vše ponechává Pánu Bohu.

Když v srpnu odejel její zpovědník P. Antonín na dovolenou a její sestřička (=s. Ludmila) na exercicie, řekla Anička: *„Všichni odjíždíte na dovolenou a já? Mně dovolená dosud nenastala. Stále je mi slibována – a zatím Ježíš říká: ‚Ne.‘ Zbývá mi tedy velká důvěra, že přijde okamžik, kdy budu smět jít domů.“*

Anička ve všem, co obvykle duše rmoutí, najde důvod k radosti. Je ve všem optimistka. *„I kdybych ještě musela čekat na nebe, tím radostnější shledání bude s mým drahým Ježíšem. Jak ráda chci vše snášet. Nebe je mi stále slibováno, Ježíš stále říká: ‚Ještě maličko, ještě ne.‘ Zbývá mi tedy velká důvěra, že najednou přijde okamžik, kdy budu smět jít domů. Snad budu muset čekat déle, ale tím radostnější bude shledání s mým drahým Ježíšem. Chci čekat ráda, žíznit mnoho, mnoho trpět. Žít – to znamená pro mne trpět.“*

V červenci roku 1939 píše své spolužáky: *„Máš pravdu, že tento svět nemá ceny. Je to pouhé vyhnanství, v němž se připravujeme na příchod do věčného domova. Náš domov není zde, my patříme tam nahoru. Proto také naše konání musí směřovat vzhůru.“*

Dne 25. května poznamenává: *„Ježíš odešel do nebe, čeká tam na mne. Náš život je cesta do nebe. Jak nás to musí uchvátit: ‚Jdu do nebe‘.“*

XXIV. SMRT

1. Šťastná smrt; krátce před smrtí

V sobotu 19. července 1941 přijala Anička z rukou P. Antonína Polánského svátost pomazání nemocných. Bylo to úchvatné divadlo. Ta směs pokory, lítosti, lásky, zbožnosti, radosti. Anička o tom píše přítelkyni: *„Není slov, jimiž bych popsala ony chvíle, kdy se dotýkal sv. olej mých smyslů. Bylo to velmi krásné. Chápeš to štěstí, být jako dítě při křtu? Nikdy nezapomenu na ten den. Pán Bůh je tak dobrý, tak mnoho nás miluje. Každého okamžiku jsme Jeho láskou zahrnováni ...“*

A Anička žila už jen nebi a lásce. Dodává: *„Lásce je vše snadné. Ta dá vše i za cenu své vlastní krve. Bůh si toho zaslouhuje, aby byl milován šílenou láskou.“*

A při tom štěstí Anička trpí: *„Jsem na kříži, ale kříž ještě není vztyčen.“* (1. 8. 1941)

Poslední dny před smrtí byly ve slovech i citech Aničky rekapitulací jejího duchovního života. Jsou to jiskry, světla, jimiž září duše, chystající se ke vzletu do nebe. Dne 8. září 1941, 3 dny před smrtí, je Anička nebesky klidná. Slabě se chápe ruky řeholnice, která ji přišla navštívit. Pak pomalu a s delšími přestávkami praví: *„Nastupuji velké mlčení. Pomalu nebudu moci mluvit.“* A zase to charakteristické pro Aničku: to by bylo bez krásy a zásluhy, říci pouze, že nebude moci mluvit. *„Ale je to tak krásné. V nebi již nebudu moci trpět, ale zůstanete zde vy. Ale nesmíte chtít shořet najednou, Ježíš bude brát krůpěj po krůpěji. Věřte, je divná ta Boží hra. Toužila jsem mnoho trpět a všechno se splnilo. Věřte, nemám už nic. /A zase ty kontrasty lidsky těžko pochopitelné./ Tonu ve štěstí, jehož ani stínu necítím, ale Bůh to chce, proto mi dává jít cestou temnoty, abych neviděla svých rozdrásaných ran.“*

Anička mluví o svém štěstí, jehož necítí. Jak to? Anička ví, že má předpoklady štěstí, splnila podmínky, proto prostě konstatuje, že je šťastna.

Anička se táže: „*Nevíte, kdy zemřu?*“ – „Nevím, ale nastane vinobraní. Bojím se, že si Kristus Pán ten svůj zralý hrozníček utrhne. Neříká ti to nic?“ – „*Ne, nic nevím – celé nebe mlčí.*“

Ano. Mlčelo. Bylo to vyslyšení prosby o opuštěnost. Nebe promluví, Aničko, až v hodinu Tvé smrti, až budeš ještě uvolněna v té míře, k jaké ani světci nestačí, totiž, až začneš umírat. Anička prosila o úplné zničení a Pán Bůh ji v tom vyslyšel.

2. *Poslední snímek Aničky*

Naší zemí se rozletěly doslova desetitisíce obrázků Aničky Zelíkové. Je tam naznačen osobní ideál Aničky a její poslední slova. Anička se blažené, až extaticky usmívá, vlasy jakoby byly od holiče právě upraveny. – Fotografoval ji 10. září 1941 odpoledne důstojný pán Leopold Chvostek u příležitosti návštěvy nemocného kněze důstojného pána Bureše, který bydlil u Zelíků. Zaprosil, aby si směl Aničku vyfotografovat. „Nehýbejte s ní, ať nemá obtíží, chci ji mít takovou, jakou byla, krásnou krásou nadpozemského úsměvu.“ Účes Aniččin nebyl uměle upraven. Anička měla světlé vlasy, které se jí na konci přirozeně vlnily v lokny. Česala se hladce vzhůru a vlasy měla na temeni hlavy zadrženy dvěma hřebínky, aby nepadaly po stranách hlavy. Postupem dne – jak ležela, posunuly se hřebínky směrem k čelu a tím zvedly vlasy do výšky, takže Anička vypadala odpoledne jako odborně načesaná.

Pohled této umírající dívky – bylo to několik hodin – v předvečer smrti – vykonal již svůj požehnaný apoštolát. Již tisíce očí setkaly se s tímto pohledem a tisíce myslí se zamyslílo: „Odkud to štěstí, to nezlomené mládí, tak podmanivá radost?“ Odpověď je vždy snadná: z pohledu na život, prožitý v oběti a lásce Boží – ta radost je z blížící se radosti věčné, která již zdáli několika hodin vyzaruje – blížíc se jistotou víry, jakou Anička věřila v Boží dobrotu a lásku.

3. *Píseň o smrti z lásky*

Při divadle „Bílý kvítek z Lisieux“ se Anička naučila *píseň „Smrt z lásky“*. Ještě před smrtí prosila, aby jí tuto píseň zazpívali. Tato píseň se stala oblíbenou písní Aniččinou. Velmi často se rozléhala její malou světničkou. Anička ji zpívala svým zvučným hláskem, který jí Pán Bůh zachoval i při její plicní chorobě; snad proto, že zpívala, i když trpěla, snad proto, že celý život učinila jedinou písní lásky. Ta píseň byla obrazem jejího nitra.

Píseň před smrtí sv. Terezie Ježíškovy a její ctitelky: Anny Marie – sestry III. řádu karmelského:

*„Smrt z lásky, jaké libé umírání,
toť dávné srdce mého vroucí přání,
ó cherubíni, lad'te lyr svých chvění,
vždyť vyhnankyně, která u vězení,
zde dlouho dlela, už má jíti domů.*

*Ohnivý šípe, zbodni srdce schránu,
rychle jen mi bez váhání otevř bránu
z té země chmurné, z té země chmurné.
Ó Pane dobrý, splň můj toužný sen,
dej, ať život můj je láskou ukončen.*‘

4. Aniččina smrt

Anička věděla, že umírá. „*Mých sil ubývá, jsem zničena, strávena, cítím, že již nemohu.*“ – Anička přijala sv. svátosti nemocných a to s jímavou zbožností. Toužila, aby to poslední, co na této zemi řekne, co vloží v hasnoucí život, bylo vyznáním lásky k Ježíši.

V srpnu roku 1941 prosila: „*Můj Bože, nechci být šetřena za Tvůj úsměv. Maticko Boží, učiň, aby můj život byl jediným úkonem lásky a má smrt též láskou. Kéž to poslední, co Ježíši budu moci říci, je, že jsem Ho upřímně milovala.*“ Při posledním setkání mi řekla: „*Zdá se mi, že to nebude tato nemoc, co učiní konec mému životu. Bylo by se tak již dávno stalo. Bude to láska Ježíšova, která mne zničí.*“ A tak se stalo; oč Anička prosila, dal jí Bůh, co předpovídala, uskutečnilo se.

Bůh splnil její touhu. Vždyť i to chtěla Anička z důvodu apoštolátu. A měla právo na takovou antifonu života, která se po ukončeném žalmu opakuje. Vždyť její láska byla mučednictvím. Lásce vše obětovala, o lásce rozjímala, lásku šířila a k lásce chtěla všechny přivést.

Bylo 11. září 1941 – měsíc Narození Panny Marie, který měl být i měsícem Aniččina narození pro nebe. Anička zpola ležela. Byla opřena o velký polštář na čele postele, malý polštář pod hlavou. Neměla již zájem o nic na tomto světě. Byla zcela pohřížena v modlitbu. Modlila se růženec, svírala velký kříž svého růžence, který toho tolik slyšel za bezesných nocí, který byl kromě svatostánku místem, na něž koncentrovala Anička své vyznání lásky proložené obětí a odevzdaností do vůle Boží. Modlí se bolestný růženec. Maminka přistoupila a chtěla utřít umírající pot z čela, ale Anička pokynula, aby se maminka modlila. Anička se modlí, slyšet to a vidět na rtech. Srdce vynechává, zrak slábne, dech se jen slabě vrací, hyne život. Ano, hyne život, ale láska této bytosti, strávené láskou a obětí, roste v této chvíli jakoby do maxima. Anička je pohřížena v modlitbu. Umírá. Dávají jí do ruky hromničku, symbol Ježíše Krista, Jemuž Anička dala jen lásku vřelou, obětavou, hrdinnou. Poslední záře světla padá na tvář dosud živou. Ty oči jsou tak čisté, krásné. Najednou jako by se Aničce na chvíli vracel život i zrak. Anička patří jakoby v dáli. Vidí celý svůj život, celé to krásné mládí, život apoštolátu, adorací, modlitby, lásky, utrpení z lásky.

Anička se usmívá. To přece byla mluva jejích pohledů. Co asi krásného vidí umírající, když je to důvodem k úsměvu? Smrtné lože je výšina, ze které se všechno vidí, a dobře vidí. Vidí se to, co je nejpodobnější tomu, co vidí sám Bůh. Tu již padají na odcházející duši paprsky věčnosti, Boží vševědoucnosti a spravedlnosti. Duše, osvobozená od pout těla, vidí jasněji a poznává lépe.

U lože umírající je maminka, občas přijde sestra hospodyně od těžce nemocného důstojného pána Bureše. – Konečně přeruší Anička mlčení radostného pohledu. A při pohledu svého života odmalička až do této chvíle umírání, vyslovuje sama úsudek: „*Jak je to ... všechno ... krásné ... S nikým bych nechtěla měnit.*“ Pak políbila svůj velký kříž, políbila i ten kříž života, proti kterému nikdy nereptala, ale který zahrnovala láskou. Zatímco ruce klesaly, Anička dá této zemi, která se již pro ni ztrácí, odkaz jako pozdrav všem Vám, kdož zatoužíte poznat tuto oběť lásky a smíru za duše. Říká trhaně, ale vítězně slova, která jsou vyznáním lásky, jsou jejím nejstručnějším životopisem a která jsou tím nejkrásnějším, co možno říci na rozloučenou nenavrátitelné časnosti, co lze předeslat přísnému soudu Božímu jako oběť přímlyvy: „*Mé srdce ... bije ... pro Ježíše. Mám Jej tolik ráda ...*“ Po chvíli s velkým důrazem: „*Důvěřuji.*“ Pak ještě něco šeptala o Karmelu. O Karmelu? Snad ji již v dáli uvítala odměna, jako by byla na Karmelu. Pán Bůh nás bude soudit podle našich tužeb. – Sklonila hlavu a skonala v náručí své matky a slečny hospodyně veledůstojného pána Bureše. Zvonili Anděl Páně. Bylo 5 hodin ráno.

Oběť lásky a smíru za duše byla dokonána. „Te Deum laudamus.“

Byl čtvrtek 11. září 1941. Narodila se, když byla sobota a zvonili Anděl Páně. Sobota, mariánský den. Skrze Marii byla Anička dána Ježíši, život dala zcela Ježíšově lásce a umírá ve čtvrtek, v den, kdy nás Kristus Pán až na smrt miloval a na památku svého umučení zanechal své Tělo a svou Krev. Skrze Marii k Ježíši. Ta cesta skončila tak šťastně.

V klášteře zvonil zvon – 5 hodin ráno. Na chodbě před kaplí čeká paní Zelíková. Její slzy říkají: „Anička zemřela.“ Rádi byste stiskli ruce této matky a blahopřáli k milosti, že jí dal Pán Bůh dítě tak omilostněné.

5. V rakvi

Druhého dne, 12. září 1941, oblékla s. Ludmila Aničku do rakve. Na její srdce, tolik pro Karmel tlukoucí, položila škapulíř III. řádu karmelského a knížku Pravidel. Oblečena byla v bílých šatech. Do roucha karmelského nemohla Anička být oblečena, poněvadž přišlo poštou až na druhý den po pohřbu. Ale Anička si oděla duši i srdce zásluhami karmelitky, byla karmelitkou duchem, i když byla oděna ve světské roucho. Vždyť byla karmelitkou svou pokorou a čistotou, obětavou láskou k Ukřižovanému Ježíši. – Na hlavě měla myrtový věnec a závoj od prvního sv. přijímání. Na prsou obrázek od prvního sv. přijímání, po boku u srdce palmovou ratolest, v nohou trs rudých růží. V ruce růženec a velký kříž. Vše mělo hluboký smysl, odůvodnění.

Závoj od prvního sv. přijímání byl symbolem nevinnosti, kterou Anička, jak je obecné přesvědčení, neztratila. Obraz od prvního sv. přijímání připomíná mezník v jejím životě. Od tohoto dne začal její výstup k Bohu. Kříž v ruce tlumočil lásku k utrpení, k trpícímu Kristu. Mluvil za celý život. Utrpení z lásky, smrt z lásky. A palma u srdce řadí Aničku do řady vítězů.

Zvítězila láskou nad světem, nad sebou i nad veškerým utrpením. A rudé růže mluvily za ty tisíce růží radostí a útěchy, které Anička sypala na cestu Ježíši a nesmrtelným duším.

XXV. POHŘEB

Aniččin pohřeb v sobotu 13. září 1941 byl prostý, ale krásný. Tehdy vyprovázeli mladí i staří tu, kterou milovali a která je všechny nosila ve svém srdci. Její rakev vyzvedli mladí přátelé, aby ji v malebném průvodu odnesli do kostela, do toho kostela a k tomu svatostánku, na který se upjalo srdce nebožky Aničky.

Obřady a pohřební mši sv. za asistence důstojných pánů Chvostka a Zavadila, bývalých zpovědníků a vůdců Aniččiných, měl Dr. Hlouch. Na tomto pohřbu nebylo nic smutného, nanejvýš to vědomí, že svět opustila tak šlechtná duše. Ale všechny obřady, zpěvy, modlitby, vše pronikalo skryté vědomí, že ta, kterou doprovázíme na hřbitov, je v nebi a že se již přimlouvá za ty, kteří ji měli rádi a dnes jí přišli vzdát úctu.

Pochovali ji do narychlo vyzděného rodinného hrobu. Odpočívá vedle svých stařeček a od roku 1949 vedle své maminky. Na hřbitově měl autor promluvu, ve které stručně vyjádřil poslání zvěčnělé Aničky.

1. Promluva nad hrobem

„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou.“ Mnoho tklivých pohřbů viděla tato svatyně, mnoho bolavých duší tu kráčelo za rakví svých drahých, a přece dnešní pohřeb má do sebe cosi zvláštního. Pochováváte dívku. Umřela v květu mládí, 17 let, v měsíci svaté smrti květin z Lisieux.

Loučí se světem jako sestra III. řádu karmelského. Umírá v pověsti duše svaté, vynikající, ctnostmi strávené duše. Mám se rozloučit se zvěčnělou. Jako čtyřletý duchovní rádce činím tak rád, ač bych nyní nejraději předal slovo čistým cherubům, kteří nejplněji chápou velikost čistého mládí, oběti a lásky k Ježíši, Králi nebes i země.

Směr života Anny Zelíkové byl záhy nadpřirozený. Její nitro se vytvářelo dle vzoru Deštitelky růží, sv. Terezie od Ježíška. Anička záhy touží vstoupit do karmelského řádu, ale je tělesně slabá. I když rodiče vše obětují za zdraví milovaného dítěte, přece vidět, jak to dítě tělesně slábne, jako by síly tělesné měly uvolnit duši k nejčistším vzletům lásky. Vedena evangeliem, „Následováním Krista“, životopisem sv. Terezičky, žije životem rozjímavým. I při hrách vidět na tom děvčeti něco zvláštního. Před čtyřmi roky byla nemocná. Na otázku: „Co stále děláte?“ odpovídá: „Není mi dlouhá chvíle, stále hovořím s Ježíšem.“ Bůh jí dal milost vlité modlitby.

Hlavní kniha, ve které četla, byla ukřížovaná Láska, kříž Kristův. Viděli jsme ji stále s křížem. Ten jí byl knihou vyvolených. Uměla kříž chovat v růžích svých obětí.

Její život, zvláště poslední 4 léta, byl trvalým výstupem k svatému nebeskému Karmelu. Sama dobrovolně a soukromě složila již přede dvěma léty slib chudoby, čistoty a poslušnosti. Ač ve světě, ač o tom vlastně nikdo nevěděl, žila přísným životem řeholním.

Stýkali jste se s řeholnicí, jejíž láska je tím větší, čím více dovedla skrýt tuto oběť. Konečně letos mohla být oblečena v řeholní roucho karmelitek, jakožto sestra Marie od svátostného Srdce Ježíšova.

Náplní mladých let, jež jsou v rakvi před námi, byla vřelá láska k Ježíši Kristu. Ježíš byl jí výšinou, jež uchvátila všechny její schopnosti, lásky a oběti, byl jí propastí, jež pohltila celou její bytost.

Žasneme nad nezištností její lásky. Všem všechno dát, nic, naprosto nic nechťtít, ztrácet se jako zrno v zemi a spokojit se vědomím, že Ježíš je oslavován, je přece jen vynikající ctnost. Sestra Marie říká svému Spasiteli na svátek Jeho Srdce: „Drahý Miláčku mého srdce. Jsem velmi slabá, Ježíš mne zcela stravuje. Již není okamžiku, kdy bych nespočívala na paténě Jeho lásky. Ač stále méně mohu, přece tolik toužím, abych naplnila každý okamžik vřelou láskou, aby můj zbývající život byl jen samá láska k drahému Ježíši. Vím, že milovat znamená trpět.“

Vidíme tu moudrost života? Každý okamžik činí mistrovským dílem lásky.

Anna Marie trpěla mnoho. Víc než tělesně trpí v duši, když Ježíš jako by nevěděl o tomto dítěti, jež Jej tolik miluje. Psala mi kdysi: „Já trpím, Ježíš spí v lodičce mé duše, ale já Ho nebudím. Mně postačí, když vím, že je se mnou.“ Na 1. pátek v srpnu ráno radostně vstává a první pohled zaměřuje k oknu své světničky, k blízkému svatostánku. Sotva zavolá: „Ježíši, miluji Tě!“ – vtom je výkřik lásky doprovázen šepotem rudých květů. – Chrlí rubíny své mladé, čisté krve. Sestra Marie toto považuje za nešťastnější chvíli svého života, když praví: „Vždyť jsem k vyznání své lásky mohla dát i svou krev.“

Před jedenácti dny se bolesti nemocné značně zvýšily. Má horečku 40 stupňů, nemůže se hnout, nic nejí, v noci nespí. „Sestro Marie, trpíte, a přece se usmíváte.“ A sestra Marie odpovídá: „Mé utrpení mi poslal Ježíš, a co Ježíš posílá, to zasluhuje, abychom se na to stále usmívali.“ Mimoděk si tu vzpomínáte na sv. Terezičku, o níž pravil lékař: „Neviděl jsem, aby člověk trpěl tak strašné bolesti s andělskou trpělivostí.“

Vy všichni, co jste ji navštěvovali, víte, co nebeského úsměvu se zračilo v její tváři.

Anna Marie byla duše apoštolská. Vše obětovala za kněze a za nesmrtelné duše. Srdcem chodívala s kněžími na jejich apoštolských cestách, hledala nesmrtelné duše. Konečně její slova: „Ježíši, můžeš na mne zapomenout, jen nezapomínej na duše,“ září krásou duše, která vše obětuje, vše dává, nic nechce pro sebe. Ostatně, vzpomeňte vy, spolužačky a přítelkyně, vzpomeňte i vy, dospělí, kolik vás chodívalo k ní s tou prostou prosbou, aby vám něco řekla. Ač nemohla dýchat, mluvila tak krásně. A vím, jistě vím, nejedné duši vymohla obrácení, návrat do Církve.

Tento svatý život se končí blaženě. Ve čtvrtek ráno, po probdělé noci, naplněné modlitbou, sestra Marie leží klidně, v rukou svírá kříž. Mizí temnoty, mizí život, časnost, blíží se věčnost. Ježíš jakoby zdáli zjevuje svou Tvář. Na tváři trpitelky usedá nebeský klid. Umírající jako by chtěla říci: ‚Umírám mladičká v křestní nevinosti po životě naplněném láskou, nikomu jsem neublížila, nikomu jsem nedala než lásku a oběť. Umírám v květu mládí, v rozkvětu ctností. Za kratičký můj život se mi otvírá štěstí nekonečné, blaho nebes.‘ Proto v záchvatu štěstí volá: ‚Všechno je tak krásné, s nikým bych nechtěla měnit.‘ A duše její odešla na Boží soud a my věříme, že je již v nebi.

Tak se zakončil tento mladý život. Loučím se s Aničkou a jménem Aničky s vámi. Loučím se s Aničkou jménem Vás, rodičové, sestřičko, slovy díky za všechnu radost a požehnání, jež přišlo do Tvého rodného domu.

Loučím se jménem Církve svaté. Jakou je to radost, když na ní vyrostete ratolest takové krásy. Loučím se jménem kněží. – Co útěchy v tom, když máme aspoň nějakou duši, která nám rozumí a svou obětí s námi hledá duše. Loučím se jménem přítelkyň a děkuji za svatý příklad, za všechno poučení, modlitby.

A loučím se jménem zvěčnělé s Vámi, rodičové, tatínku, maminko, Pán Bůh Vám odplat' starosti, oběti. Maminko, jste jen slabounká, co nocí jste probděla, pláčete dnes. Smutno bude i Vám, Mařenko, ale vím, že pláčete jako věřící. Vězte, nelze říci všem, jako Vám dnes můžeme říci, že jste měli svaté dítě. Dnes má svatbu s nebeským Ženicem. Modlíme se „Miserere“, ale mohli byste nás dnes vyzvat, abychom zpívali „Te Deum“.

Ano, není to Boží milost, dar, když Bůh dá rodičům dítě, jehož duše rozkvetne v takové květy ctností?

Každá duše spravedlivá strhuje svět k výšinám. Tak i Vy jste se stali svou Aničkou velkými dobrodinci tohoto kostela a farnosti. Až soudný den zjeví, co požehnání vzešlo farnosti v Aničce z Vašeho domu. Máte v nebi dítě, máte přímluvkyni. Bude Vás tam čekat u Ježíše, Jež tak něžně milovala.

Pán Bůh zaplat' Vám, veledůstojní pánové, za všechnu svatou službu, za svaté zpovědi, za svatá přijímání, za všechny rady a útěchy. Obracím se k Vám, ctihodné sestry Svátého Kříže. Kolébka Aniččiny mravní velikosti a heroismu ctností stála ve Vašem klášteře. Zářný příklad učitelek a moudrost života uměly vyvolat v duši Aniččině to nejkrásnější. Vaše kaplička se stala Aničce ohniskem, kde se její srdce žhavilo do žáru svaté lásky. Tam denně chodívala, i když byla těžce nemocná, tam v tichých adoracích a v přítmí samoty, s věčnou lampou kladla svůj život v oběť Ježíšovu. Bůh Vám odplat' a žehnej za všechno. Kéž vychovává mnoho Aniček – sester Marií.

Děkuji i Vám, přítelkyně, za to, že jste měly Aničku velmi rády a že jste dnes tak početně ji vyprovodily a byly družičkami při mystické její svatbě.

Sestra Marie plnila vůli Boží. Víím, že Ježíšovo „Ano, Otče“ se jí stalo smyslem života. Proto ani jí Bůh ničeho neodepřel, kdykoliv toto dítě o něco prosilo. Bylo vždy slyšet: „Ano, mé dítě.“

Již před léty, když matka smrtelně a beznadějně onemocněla, Anička jí vyprosila přímo podivuhodné uzdravení. Věřím, že Anna Zelíková je v nebi. Tolik nezištné, čisté lásky může Bůh odměnit jen nebem. Modlíme se ovšem za zvěčnělou, Bůh je nejvyšší přísný. Ale modlete se i k Aničce. Dokud žila, nic neodepřela Ježíši. Proto ani nyní Ježíš nic neodepře jí.

Nuže, odpočívej v pokoji, statečná Boží služebnice. Milovala jsi spravedlnost, nenáviděla jsi nepravost, proto Pán pomazal tě olejem radosti. Smíme jistě doufat, že tvůj hrob bude slavný.“

2. *Poslední „S Bohem“ Aničky Zelíkové*

Po promluvě Dr. Hloucha přednesla svou báseň přítelkyně Aničkina, tehdy evangelička, Anička Fusková z Napajedel:

Poslední „S Bohem“ Aničky Zelíkové:

Má drahá Aničko, když jsem za Tebou chodila,
pár prostých veršů jsem Ti slíbila.
Však nemohla jsem Ti je dát,
snad proto, bych mohla tentokrát,
kdy tělíčko Tvé ztuhlé v rakvi leží
a každý z nás slzu v oku drží stěží.

Neb umřela, odešla, světice ta tichá,
opuštěna jest dnes utrpení lícha,
kdo za tichých nocí
vysílat bude k nebi modlitby hlas vroucí?

Odešla holubička bílá,
v níž skryla se nadpřirozená síla,
kterou by jistě každý z nás chtěl,
by tak krásný skon života měl.

By ještě za živa zřel tu krásu,
Pána svého v plném svém jasu,
anděly, zástupy panen,
ten věrného života plamen.

Ano, jak tiše Tvůj život plál,
tak tiše i skonál.
A jen Tvá matička slyší slova:
„Vše krásné, s nikým nechtěla bych měnit.“

Ni smrti se nebojte, smrt není zlá,
smrt krásná je, toť oheň lásky,
jenž nad námi plá.
Smrt není smutek, není žal,
toť radost, vždyť volá Král.

On volá, by po zásluze odměnil,
dle toho, jak kdo svůj úkol zde vyplnil,
dle toho odměna je dána,
však pro žádného není ruka Otce prázdná.

A dnes splněno je Tobě, po čem jsi snila,
odcházíš, karmelitko, duše milá.
Tvé tělo pohltila temná hrobu sluj,
však v nebeské vlasti je duch Tvůj.

A já dnes nad Tvým otevřeným hrobem volám,

když těžko bolest svou zdolám:
Volám k těm hvězdám jasným,
by příklad Tvůj stal se nám spásným.
Já volám i na ten měsíček,
by žilo více Zelíkových Aniček.

XXVI. PO SMRTI

1. Aniččin hrob – světnička – vzpomínky

Anička je pochována na napajedelském hřbitově. Hrob se nachází vpředu napravo před hřbitovní kaplí v hrobce Zelíkovy rodiny. Hrob je prostý, lemován kamenným rámem. Anička odpočívá v pravé části rodinného hrobu. Na hrobě je společný kříž s nápisem. Na svém hrobě má Anička desku se svou fotografií a s nápisem:

, ZDE V PÁNU ODPOČÍVÁ
ANNA MARIE ZELÍKOVÁ
SESTRA III. ŘÁDU KARMELSKÉHO
DOBROVOLNÁ OBĚŤ LÁSKY A SMÍRU ZA DUŠE.
19. VII. 1924 – 11. 9. 1941
„NELITUJI, ŽE JSEM SE OBĚTOVALA. VŠECHNO BYLO
TAK KRÁSNÉ. NECHTĚLA BYCH S NIKÝM MĚNIT.“ –
TYS NEUMŘELA NÁM, TY ŽIJEŠ VEZDY,
TYS JEN NAPŘED SPĚLA – DOMŮ NADE HVĚZDY. ‘

Aniččin hrob je nejhledanějším z celého hřbitova. Je to hrob, který neuvídíte bez květů.

V zimě roku 1941 píše neznámý autor z Napajedel: „Napajedelský hřbitov je pod sněhem, ale je tu zvlášť jedna cesta vyšlapána – ke hrobu Aničky.“ Maminka Aničky píše 14 dní po pohřbu: „Mám velikou bolest, ale Pán Bůh mne zase dále potěšuje, když vidím, jak měli Aničku všichni rádi. Dnes jich přijelo ze Zlína devatenáct ke hrobu naší drahé Aničky. Pomodlili se desátek růžence a také tam zazpívali. I domácích lidí tam moc chodí.“

Velmi mnozí toužili spatřit Aniččinu světničku – obětiště Aniččina života. Je tam plno obrázků, jinak vše uspořádáno než za života zemřelé. Stovky návštěvníků již tam přišlo. Po smrti Aniččině uklízeli. Malíř maloval. Všechny udivilo, že místo, kde visel kříž nad Aniččinou postelí, ihned uschlo a zářilo celou stěnou, a to se opakovalo několikrát. Vzpomínají mnozí.

Dívka evangelička naříká: „Ztratila jsem někoho, kdo mne miloval. – Ona, tak uvědomělá katolička – mne, evangeličku. Již se nikdy nesetkám s takovým děvčetem.“

H. S. bydlící 2 měsíce v domě Zelíkových: „Já jsem ji znala malé dva měsíce. To mi však stačí, neboť při společných rozmluvách jsem poznala v Aničce duši svatou.“

Kandidátka učitelství Z. S. píše 2. 12. 1941 (mamince Aniččině): „Chci Vám jen říci, že Vaše dcera byla malá světice a je jistě v nebi. Anička, milá dívenka s blankytnýma očima, z nichž zářilo nebe, krása duše. U Matičky svatokopecké jsem se s ní seznámila. Náš národ nezahyne, jsou světci mezi námi.“

Studentka, s níž se Anička seznámila na Sv. Kopečku, projevuje matce Aniččině soustrast: „Budu se modlit za Vaši rodinu a Aničku prosit, aby za Vás orodovala v nebi.“

Ředitelka škol ústavu „Ludmila“ v Napajedlích řekla: „Je to skutečně něco podivuhodného, že uprostřed takového shonu mohla vykvést duše tak nezištná a nevinná.“

2. Apoštolát a láska i po smrti

V srpnu roku 1943 píše mladý chlapec v ústavu v Chrlicích: „Mohu říci, že již cele důvěřuji v přímluvu Aničky. Předě dvěma léty bych snad nevěřil, že člověk i v neštěstí může být dokonale šťasten. Dnes mohu říci, že prožívám nejšťastnější chvíle života. Kdyby všechno lidstvo dovedlo všechna svá utrpení s láskou obětovat Bohu, tu by se zakrátko svět proměnil v ráj. Dnes chápu slova Aničky, proč by s nikým neměnila. Chtěl bych uctívat její ostatky.“

Spolužačka M. V. z Holešova píše po zprávě o smrti Aniččině 12. 9. 1941: „Zemřela Anička? Ne, svěřice neumírá. Odešla jen do nebe, tam kam toužila, k Pánu Bohu, Jehož milovala celým svým mladým, nevinným srdcem. Dnes večer se nebudu modlit za Aničku, ale k Aničce. Květuško, ona teď nejlépe zná naše slabosti. Dovedla nám rozumět na světě, což teprve nyní? Na její přímluvu můžeme dosáhnout nesmírně mnoho milostí.“

Ti, kdo znají okolnosti, jsou přesvědčeni, že Anička vyprosila milost obrácení mnohým, zvláště odpadlým a zatvrzelým duším. Obětovala se zvláště za své spolužáky.

Vzpomínka: Duše odcizená Církvi. Hovořil jsem s ní několikrát, ale marně. Přijela za mnou na Sv. Hostýn. I tam zůstal hovor bezúspěšný. Přijela znovu, zneklidněna mými slovy: „Slečno, odpusťte, jste snad první žena, která na místě mariánském vzdoruje milosti Boží.“

Čekala, že začnu hovor o věcech duchovních, ale já nic, vše obyčejné, všední. „Slečno, podívejte se na tento obrázek. Tak blaženě se usmívala Anička Zelíková. Je to krásné a největší umění – taková smrt.“ A slečna odešla. Za 14 dní jsem dostal dopis, kde píše, že se smířila s Bohem. „A víte, co mne k tomu přivedlo? Vzpomínka na zářící obličej oné dívky, kterou jste mi ukazoval, té Aničky ze Zlínska.“

Kdysi jsem se setkal s osobou, která chtěla opustit klášter. Viděl jsem, že má závažné důvody. Poradil jsem jí, jak nutno postupovat. Ale poslední pohnutí jsem si nechal nakonec. Opět ten obrázek a několik myšlenek Aniččiných. Zakrátko zpráva: „Zůstanu, neodejdu.“

Svěřil jsem s. představené ctihodných Školských sester v Č. Budějovicích stránky životopisu. „Jsem velmi vděčna, že smím stránky jejího životopisu opatrovat, číst a odnést do dalšího života. Věřím, že i našim nastávajícím katechetkám bude Anička světlou hvězdičkou, která jim ukáže, jak hodnotit vše, co všednost přináší ...“

„Dnes jsme se učili od Aničky při rozjímání, že celou naši životní cestičku upravila a pro nás vybrala láska Boží, a proto každý okamžik chceme přijímat s láskou. Anička skutečně apoštoluje z nebe.“ (17. 5. 1948)

S. Berta (Sv. Kříže), která velmi dobře Aničku znala, píše 7. 11. 1947: „Svatý život Aničky se úplně vymyká z tohoto prostředí a bylo jasné, že je to duše omilostněná, že Bůh ji vede svými cestami. Vliv její na náš internát byl velmi blahodárný a my doufáme, že i nyní, po své smrti, zůstane duchovní ochranou našeho internátu, ve kterém po dobu svého dětství tak ráda prodlévala.“

V roce 1942 mne prosí jistá žena, abych ji smířil s Pánem Bohem. Již desítky let Mu byla vzdálena. „S velikou důvěrou jsem prosila nejen Matku Boží, ale i Aničku Zelíkovou, tu čistou smírnou obět za naše duše, aby na mou duši nezapomněla ... a hle, dílo se daří.“

V den smrti 11. září, píše s. Ludmila, která Aničku nejlépe znala a pod jejímž vedením Anička tolik rostla: „Máme v sestřičce Marii přímluvkyni, máme anděla v nebi.“

3. *Důvěra k Aničce*

A Anička pomáhá. Pomáhá svým zjevem, štěstím, jež měla ve tvářích při smrti a jež nám zachytil na fotografickou desku veledůstojný pan Leopold Chvostek, nynější farář na Ol. Hradisku, který též Aničku zaopatřil.

Slyšme hlasy: Dne 3. 1. 1944 dopis z Přerova: „Nedávno mi psal jeden důstojný pan kanovník, jemuž jsem před časem poslala obrázek Aničky, že je mi upřímně vděčen za obrázky a prosí jich ještě více, že ta svatá dívka bude vzácnou pomůckou k vyučování náboženství a příklad šťastné Aničky bude velmi poučný a povzbuzující pro děti, jež jeho kaplan vodí ke svátostem na 1. neděli v měsíci. Též máme některé snímky, jak děkujeme za přímluvu Aničky u jejího hrobu, my prvé její přerovské ctitelky.“

„Před rokem v říjnu ukazovala jsem Aničku jedné paní a mluvila jsem s ní a brzy nato byli paní a její manžel uvězněni. Ta chudinka psala v každém dopisu příbuzným: ‚Jděte k Aničce prosit.‘ Ale oni nechápali. I věrně jsem to její sestře vysvětlila. Ta se rozjela do Napajedel k Zelíkům a na hrob. A hle, na Vánoce byl již švagr doma a paní už koncem ledna, s kterou pak jsem já (její sestra) zajela ke hrobu poděkovat Aničce za přímluvu.“

4. *Anička – vzor*

V září roku 1942 přichází sdělení dívek z Březska u Konice: „Děkujeme za obrázky Aničky Zelíkové. Chceme kráčet v jejích šlépějích jen výš a výš, k Bohu vždy blíž.“ (podepsáno 6 dívek)

P. Antonín Polánský, kaplan napajedelský: „Posílám deník Aničky Zelíkové. Kolik povzbuzení a krásných příkladů jsem v něm našel. Jak jsem rád, že jsem poznal tuto duši hned na počátku své kněžské činnosti.“ (12. 11. 1941)

Dopis: „Vzpomínka na zářící obličej oné dívky, kterou jste mi ukazoval, té Aničky ze Zlínska, tolik mi připomíná vzlet mé vlastní duše také asi ve třinácti až sedmnácti letech, kdy mi Bůh byl vším a kdy jsem si přála žít jen pro Něho a s Ním zemřít ...“ (2. 11. 1941)

„Vidím jasně ty zářící oči, jak na mne hleděly z obrázku, a vidím jasně tu propast, do které jsem upadla. Můj Bože, o kolik štěstí a radosti duševní jsem se připravila ...“

Chci stát pevně a nedát se nikým svést z cesty, kterou mi obrázek oné dívky osvětlil a naznačil. Nejen chci, ale i začínám modlitbou. Modlím se ráno, večer, vlastně celý den. Také Vám sděluji, že protestantské časopisy, které jsem měla, padly za oběť papírové sbírce. Možná, že ještě klopýtnu, ne-li dokonce padnu, ale chci vytrvat. Snad mě vzpomínka na onu dívku, na její šťastnou smrt a na blaženou věčnost uchrání.“

Dr. Silvestr Braitó O. P. píše 22. 9. 1943: „Slyšel jsem drobty o Aničce Zelíkové. Když jsem opět onemocněl krční chorobou a když jsem věděl, že třetí recidiva by byla buď smrtelná, nebo by znamenala přinejmenším úplnou a definitivní ztrátu hlasu, počal jsem vzývat o pomoc tuto dcerku, která prý se obětovala za kněze. /O tomto stavu veledůstojného pána Dr. Braitó jsem též slyšel od odborného krčního lékaře, MUDr. Prášila v Olomouci./

A může se tomu smát kdo chce, vzápětí se proces zastavil. Tak tomu bylo ještě několikrát. Teď již jezdím měsíc a mám denně alespoň čtyři promluvy a k tomu konám ještě teď v konventě exercicie, které zároveň konventu dávám, a hlas drží podivuhodně.“

A Dr. Braitó žádá článek o Aničce do časopisu „Na hlubinu“: „Nikdo nezapaluje svíci a nestaví ji pod kbelec. A ‚Na hlubinu‘ je myslím opravdu tou příslušnou svítilnou, aby na ni byla postavena také tato vzácná dcerka.“

XXVII. ZÁVĚR

Aniččin život byl prostý, přitom tak krásný a požehnaný. Tajemný vliv Aniččiny osobnosti spočíval v heroizmu odříkání. V ničem nehledala sebe a svět – a proto nakonec měla všecko, poněvadž měla Lásku. Lásce je určeno poslední slovo ve všem. Láskou Anička nade vším zvítězila a všeho se zmocnila. Nemoc ničící její mladý život byla jí pramenem, nástrojem a důvodem lásky a oběti. Anička ukázala, co se má dělat s přetěžkým křížem. Anička učila, jak se může v krátkém čase vykonat velké dílo. Za velkých bolestí, smutku a opuštěnosti vyrostla tak velká, nezištná a apoštolská láska. – A proto je Anička učitelkou, ukazuje cestu – vzor na cestě k nebesům. A stále volá: „Je potřebí jen velké, obětavé lásky. Ta život činí velkým a vpravdě šťastným.“

Snad řeknete, že ten život byl prostý, všední. ANO: domácí práce a nemoc. – Jak je to obyčejné a všední, ale Anička do všeho vnesla svatou duši, svatost své pokorné, obětavé lásky. Anička byla misionářkou duší. Ona pronikala světničkou svých bolestí do města i celé země a celého světa, všude hledala vykouzlit pro Ježíše úsměv, všude vysvobodit duše z moci hříchu. Jak ráda by se byla Anička v každém okamžiku zničila, aby Bůh byl oslaven a Ježíš milován a duše spaseny ...

„Anička,“ jak praví s. Ludmila, „panna bděla a opatrná, jejíž lampa rozlévala jasnou zář.“

Anička byla velkým darem nebes, daným naší době. Její oběti, její apoštolát, její láska k Bohu, její touha po spáse duší dostupovaly výše heroické. Na tisících obrázků s jejími myšlenkami, jak si vyprosili hlavně mladí lidé, apoštoluje a na cestu zve, jakou šla k věčnosti. Jsme-li povinni děkovat Bohu za každého dobrého člověka, tím více za Aničku Zelíkovou.

A kdyby se Pán Bůh ve své nekonečné dobrotě smiloval nad národem, který má poměrně málo světců, a kdyby zjevil svou vůli, ač toho nejsme hodni, že nám dává světici, která je nám blízká dobou, způsobem života, utrpením – jásavým „Te Deum“ by se rozhlaholila celá země.

A to díkůčinění by bylo jímavým pozváním na cesty dobrovolné oběti lásky a smíru za duše.

Aničko, když jsme se naposled viděli, slíbilas, že se v nebi budeš dále obětovat za duše. Obětuj se. Podávej Ježíši znova a znova svůj život, svou lásku, která byla nadzemsky krásná, poněvadž jsi v milování trpěla a v utrpení milovala.